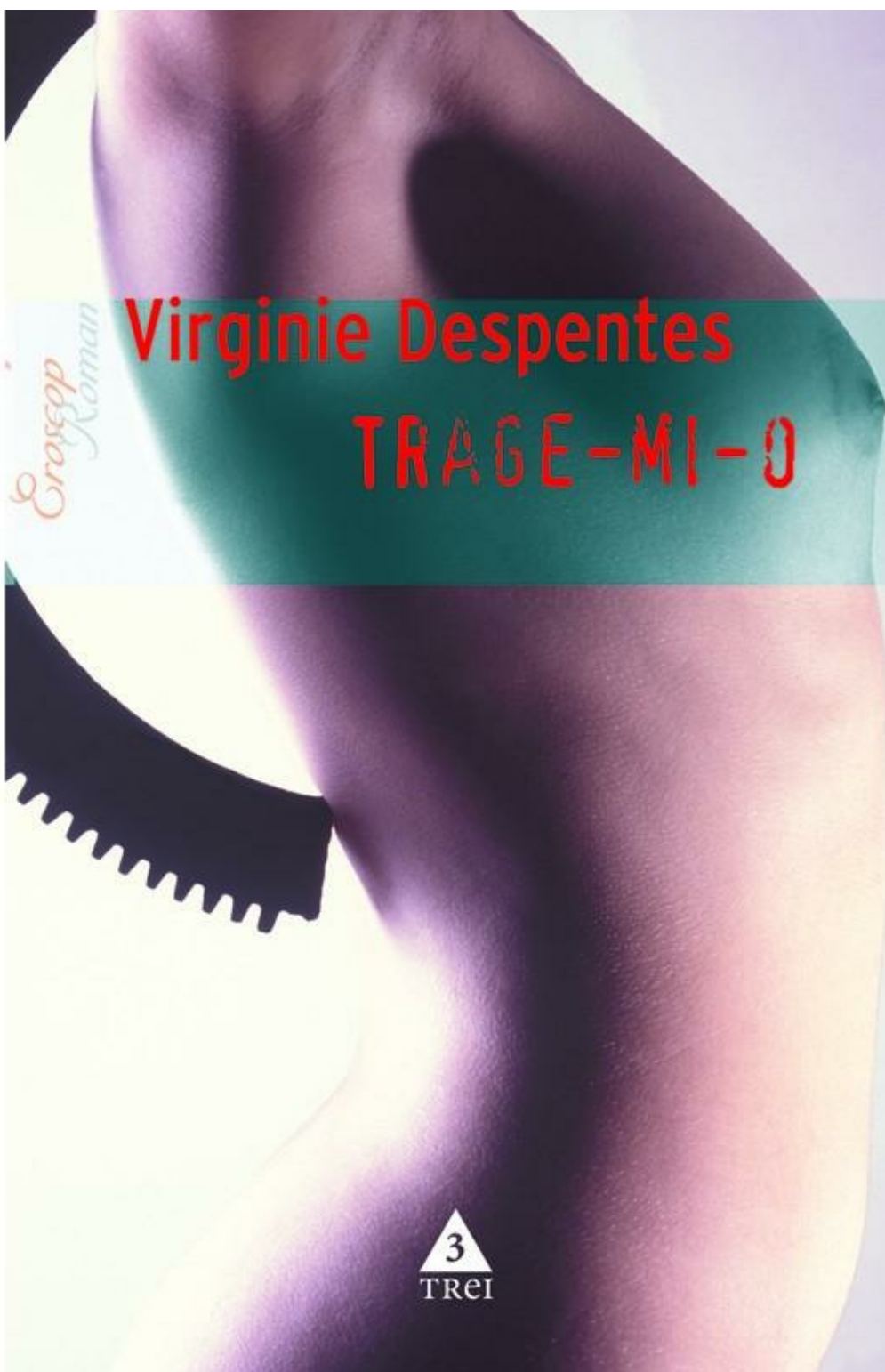


*Eroskop
Roman*

Virginie Despentes

TRAGE-MI-0

3
TREI



1

EDITORI:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Coperta;

Faber Studio (Silvia Olteanu și Dinu Dumbrăvician)

Redactor: Gabriela Riegler

TEHNOREDACTAREA COMPUTERIZATĂ

Cristian Claudiu Coban

Această ediție a fost tradusă după Virginie Despentes, *Baise-moi*, Editions Grasset & Fasquelle. Paris, 1999

© Editions Grasset & Fasquelle, 1999

© Editura Trei, 2006 – pentru prezenta ediție în limba română

C.P. 27–0490, București

Tel. /Fax: 40 21 300 60 90

e-mail: officeedituratrei.ro www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-484-3

2

“Mă întreb ce voia să spună exact. Poate că totuși mă așeza în rect. Mie mi-era totuna, vă dați seama. Dar oare dragostea adevărată, o fi ea în rect? Iată ce nu-mi dă pace.”

Samuel Beckett, *Molloy*

Adevăruri murdare

Celebră astăzi, scriitoarea în vârstă de 36 de ani – căreia îi place să scrie în baruri – a debutat la o editură minoră, *Florent Massot*, în urmă cu nouă ani, cu romanul pe care-l țineți astăzi, circumspect, în mâini. Catalogată de unii drept fantezie *punk*, cartea a stat la baza unui film produs în Marea Britanie și interzis în Franța. Cuplul protagonist, format din două prostituate, vă poate aminti de Quentin Tarantino. Iar limbajul,

colorat, mai puțin violent decât o spune titlul, descinde dintr-o tradiție literară franceză unde, alături de maeștri ca Céline sau Louis Calaferte, îi regăsim pe protagoniștii valului sexual textualist din anii '70 Monique Wittig sau Tony Duvert. Față de literatura ultimilor, însă, cea din romanul de față nu ține atât să transgreseze limitele limbajului sau să depășească nietzschean literatura: narațiunea curge clasic, frazele scurte sunt expresia unei convingeri – și convenții – naturaliste, care, ambele, ajută scriitoarea să culeagă laurii unui succes imediat și sigur.

Roman-hit, *Baise-moi* (*Trage-mi-o*) e făcut parcă pentru topurile

3

din zilele noastre: ceea ce contează este să fii măcar o dată pe locul I. Lucru demonstrat din plin prin tiraj, vânzări și reacții.

Totul devine foarte simplu dacă citești Virginie Despentes după Michel Houellebecq (sau, conform titulaturilor în vigoare, *o trasherită* după un *nou profet*). Înțelegi în primul rând că *alter ego*-ul ficțional al scriitoarei se afla în cabina unui local de noapte, pentru a-l aștepta pe *alter ego*-ul ficțional al celui de-al doilea. Înțelegi, apoi, după un scurt efort de generalizare, că, în comparație cu literatura profetică a lui Houellebecq sau, dar cu vreo câteva trepte inferioară, a lui Dantec, cea *trash* se mulțumește să descrie și joacă doar cartea naturalismului de fier, nu și pe aceea a taumaturgiei redemptive.

Se va putea face, de către cititor, greșeala de a citi curentul *trash* ca pe o noutate cu care biata Franță încearcă să

ademenească un public european și mondial în mare parte pierdut. Mișcarea *trash* apare la sfârșitul anilor '70 ca un soi de fotografie în negativ a *hippy* ului puțin rezistent la asaltul consumismului în plin avânt. *Sex Pistols*, curentul și filosofia de viață *punk* reprezintă imaginea unei revolte resemnate, lipsită de ideal, un mod de a trăi, a cărui miză unică rămâne hedonismul violent aflat la confluența durerii și plăcerii – un fel de sadism modern care exaltă trauma ca singură experiență individuală – mai rar colectivă – marcantă. Interesant este că maniera aceasta atât de americană de a face literatură, dacă ne gândim doar la generația *beat* din care descinde *trash*-ul, a fost preluată în Franța de către scriitoare. Limbajul crud, cinismul, experiențele liminare, drogurile, violența, prostituția, muzica disco (preferată la apariție, spun studiile culturale, de homosexuali) și muzica *house* – tot ceea ce structurează atât de fluid viața eroilor din

4

Trainspotting – sunt datele unui mediu social vânat, în Franța, de o parte însemnată din tânăra literatură feminină.

Trebuie spus că această literatură n-are întotdeauna presă bună. „Scoateți din literatură umanitatea și cultura națională, veți obține eul povestirilor lui Christine Angot... Acest tip de eu nu dobândește statutul literar decât prin bizarerie, adică prin straniețea fără poartă de comunicare”, crede Marin de Viry

într-un articol [recent1](#). Eul personajelor lui Virginie Despentes nu este atât de exacerbant. Totuși, pe bizarerie mizează și ea. Nu

este un secret faptul că, astăzi, periferia a ajuns, sau tinde s-o

facă, în centrul discursurilor artistice. Excentricii zilelor noastre nu mai sunt aristocrații dandy de pe vremuri. Nu, ei sunt frondeurii al căror îndepărtat strămoș este Lafcadio al lui Gide, dar nici măcar atât: ei reprezintă generația societății de „hiper-consumăție” (Gilles Lipovetsky), copiii excesului, dependenți de violență&drog&sex, a căror umanitate răzbate rar și parcimonios, ale căror acte „gratuite”, venite din libertatea fără Dumnezeu, și-au pierdut maiestatea.

Una dintre eroinele din *Baise-moi* ucide cu sânge rece un copil, dar crima comisă este relatată de un discurs ale cărui mize n-au nimic în comun cu cea a lui Gide în *Pivnițele Vaticanului*. Și totuși, această literatură față de care lumea cade tot mai adânc în neutralitate are învățămintele ei.

În jurnalul său apărut în *Ziua literară*, Marin Preda are o scăpărare de luciditate, așa cum filosofii nu au aproape niciodată, circumspecți când vine vorba de generalizări: „În rest, omul care necesita cum necesitau rușii odinioară cu ochii prea holbați în viață (*a necesita*, cu sensul de *a se implica*, aici, – *n.r.*), căutându-i sensul dincolo de ceea ce este în realitate, n-o

5

să găsească decât ori neantul, ori tot pe el însuși, ceea ce devine lipsit de sens, fiindcă astăzi omul se cunoaște deja prea mult pe sine...”. Asta-mi place enorm: *omul se cunoaște deja prea mult pe sine* – cu alte cuvinte, se plictisește de moarte de el însuși.

Acele *ennui*, *spleen* și toate celelalte plictiseli artisanale care vor

mai fi existând nu aparțin omului modern, individualizat, în virtutea desăvârșirii vreunei evoluții – declin spenglerian, escatologie *new age* sau mai știu eu ce apogeu al dialecticilor de toate culorile –, ci sunt rezultatul suprasaturației de sine. În cele din urmă, *ne-am ajuns*, cu toate că două mii de ani e puțin, iar din cele două, abia de vreo mie putem vorbi astăzi în oarecare cunoștință de cauză.

Dar să nu deschidem prea larg porțile unor cugetări evanescente. Mă gândesc la sex și la literatură. O sumară și la o adică ieftină psihanaliză a literaturii dovedește că amorul a hrănit-o cu fel de fel de bucate, iar ea, la rându-i, n-a rămas datoare. Că acele bucate se consumau cu un fel de grimasă grobiană în vremurile sfârșitului de Ev Mediu, în piață, că apoi, multă vreme, până-n zilele noastre, lectura sexului din literatură a fost un fel de desert senzorial sau trufanda, de uz individual: o masturbare, cum verde spune Serge Doubrovsky, referindu-se la autoficțiune. Dar sexul, ca și omul, a fost mereu idealizat, înălțat la rang metafizic – există chiar o carte numită *Metafizica sexului* (a lui Julius Evola). Unii, cu spirit occamian, ar considera o minciună „umanistă” această investire. Este o minciună, adică, să izolezi sexul de contextul anatomic, de registrele de limbaj în care se întrebuițează cuvintele ce-l desemnează. Tandemul etic-estetic, reductibil întotdeauna, acționează și acum, dar altfel orientat. Tot timpul binele a fost legat substanțial de frumos. Iar

a fi ceva bine, în literatură, astăzi, înseamnă a fi „adevărat” —

adică *real* (ținând cont de o realitate determinată, prezentul istoric) și astfel *în afara oricărei judecăți*. E bun, adică, orice discurs care se va abstrage cursei bine-rău.

Apropiindu-se de viața cotidiană, vrând-nevrând, literatura n-o poate reda „adevărat” decât prin limbaj. Raliindu-se valorilor nenormate, ci spontane, ale vieții, recunoscute ca atare prin practică, iar nu prin instanțe de vreun fel, literatura ajunge să dubleze viața. Idealul în literatură devine astfel redarea fidelă a adevărului de viață (umană) ca absență a idealului. Iar absența idealului sugerează imaginea libertății multrâvnite.

Este foarte greu să spui ceva într-o vreme când accesul la judecată – în sens penal – și-a pierdut legitimarea. Noi vorbim de cele mai multe ori pentru a-i judeca pe alții, sau pe noi.

Secolul XX a deculpabilizat într-atât actele individuale – prin absorbția și digerarea ierarhiilor de orice fel –, încât nu mai ști efectiv ce să spui – nu mai e nimic de judecat.

Așa, omul este adus, în reprezentările artistice, *la locul lui*, ființă naturală: animal care se deosebește de colegii lui de regn prin simplul fapt – esențial totuși – că gândește în sens fenomenologic, aducând la conștiință, ceea ce face, și care se abține să facă întotdeauna ceea ce ar vrea să facă. Acest dublaj reflexiv al oricărei manifestări umane are astăzi rolul de a scoate umanul de sub incidența oricărei autorități, alta decât propriul

liber-arbitru. Unul dintre motivele solide pentru care se scrie astăzi literatură este nevoia de a expune – verbul este folosit în sensul dat de Walter Benjamin pentru caracterizarea „operei de artă în epoca reproductibilității sale tehnice” – cât mai repede acte spontane, naturale. Singurele acte naturale, adică libere,

7

sunt evident cele individuale, de la manifestări fizice ale unor activități psihice, la deglutiție și excreție (imaginea WE-urilor în artele vizuale contemporane, o posibilă temă de doctorat). Sau contactele umane imediate, cu reacțiile aferente. Actul natural cu imaginea cea mai eficace este, însă – citez – cel sexual.

Omul a ajuns să fie recunoscut, în sfârșit, ca *Das Sein zum Sex*, iar sexul și-a reocupat locul corect: lângă rect. În măsura în care cereți literaturii să vă arate drumul de întoarcere de la marile adevăruri ideale pe care umanitatea le-a ratat la cele brute, atât de evidente și de înjositoare, încât rareori au încăput în pagini de literatură, nu scăpați ocazia lecturii unui roman *adevărat*.

Alexandru Matei

[1](#)Marin de Viry, *Sur la fiction romanesque française contemporaine*, *Commentaire* nr. 102, vara anului 2003.

8

Partea întâi

Motto

„Și pentru că ești călduț, și pentru că nu ești nici cald, nici rece, te voi vomita cu propria-mi gură”.

Fedor Mihailovici D.

„Mama mi-a spus că sunt făcut pentru dragoste

Nu am aflat decât sexul, și nici măcar pe acesta zi de zi”.

Sale Def.

Capitolul I

Așezată turcește în fața ecranului, Nadine apasă pe derulare rapidă ca să scape mai repede de generic. Pentru că are un video vechi, fără telecomandă.

Pe ecran, o grăsană blondă e legată fedeleș pe o roată de tortură, cu capul aplecat. Gros-plan pe figura congestionată.

Transpiră din abundență sub fondul de ten. Un ochelarist o masturbează în forță cu mânerul biciului. Îi zice cățea umflată și lubrică, iar ea chicotește.

Toți actorii filmului ăsta au fețe de buticari de cartier.

Farmecul deconcertant al unui anumit soi de cinema nemțesc.

O voce răgușită de femeie: „Și-acu’, ia pișă-ți tot pișatul, vaca dracului”. Urina țâșnește ca un vesel foc de artificii. Vocea din *off* îi permite bărbatului să profite și să se arunce avid sub jet.

Trage cu ochiul, pierdut, spre cameră, se delectează sub jetul de urină, se exhibă cu ardoare.

În scena următoare, aceeași fată stă în patru labe și își desface cu grijă cei doi globi albi ai dosului imens. Un tip asemănător

9

celui dintâi i-o trage pe tăcute.

Blonda face figuri de începătoare. Își linge buzele cu lăcomie, strâmbă din nas și geme ușurel. Pachetele de celulită tremură în susul coapselor. Puțină salivă i se prelinge pe bărbie, iar negii se văd destul de bine de sub machiaj. Atitudine de fetiță într-un trup îmbătrânit și flasc.

Ca să dea din cur cât mai convingător, pare a ajunge chiar să uite de burtă, de vergeturi și de mutra-i ordinară. Tur de forță.

Nadine își aprinde o țigară fără să scape televizorul din ochi.

Impresionată.

Schimbare de decor. O tânără negresă cu formele ascunse dar subliniate de o rochie de piele roșie pătrunde pe o alee mărginită de case. E oprită brusc de un tip cu cagulă, care o împinge violent la marginea unei scări, îi înfige mâna în păr și o obligă să i-o sugă.

Se aude ușa de la intrare. Nadine mormăie ceva de genul „*alt moment nu și-a găsit idioata asta ca să vină la masă*”. Chiar în clipa în care individul de pe ecran declară: „*O să vezi că până la urmă o să mori după pula mea. Toate au făcut așa*”.

Séverine răcnește chiar înainte de a-și fi scos haina:

— Tot la mizeriile alea te uiți?

Nadine răspunde fără să se întoarcă:

— Pici la țanc. Începutul te-ar fi deranjat, dar până la urmă și ție trebuie să-ți placă negresa.

— Stinge-l imediat, știi că mă dezgustă cheștiile astea.

— Las' că totdeauna sunt eficiente cătușele. Mă înnebunesc.

— N-auzi să stingi imediat televizorul?

Era fix la fel ca și lupta contra insectelor care s-au obișnuit cu un anumit tip de insecticid: trebuie mereu să inventezi altceva

10

pentru a le lichida.

Prima dată când Séverine a găsit o casetă porno, uitată pe masa din living, a fost atât de șocată, încât n-a zis nici păs. De atunci a căpătat un adevărat antrenament, sporit cu fiecare nouă încercare de a neutraliza această pasiune.

Opinia Nadinei era că-și supune prietena unei adevărate terapii de care ar trebui să profite. O să-și dea ea drumul încet-încet.

În timpul ăsta, negresa chiar prinsese gustul falusului insului cu cagulă. Îl sugea cu lăcomie, lăsând să i se vadă bine limba, până când i-a ejaculat în gură și pe buze, iar ea a început să-l roage să i-o tragă și în cur.

Séverine s-a așezat lângă Nadine și, evitând cu scrupulozitate să privească ecranul, a reînceput cu înverșunare:

— Ești bolnavă și o să mă îmbolnăvești și pe mine!

Nadine întreabă:

— De ce nu te duci la bucătărie? Prefer să mă masturbez la televizor, mă umple de draci să trebuiască de fiecare dată să merg să o fac în dormitor. Ține cont că nu am nimic împotriva să stai și tu cu mine dacă vrei.

Cealaltă împietrise. Încerca să înțeleagă ce se întâmplă fără a putea găsi vreun răspuns. Nu îi era deloc ușor.

Mulțumită că a pus-o în încurcătură, Nadine stinge aparatul video: „*Glumeam*”.

Vizibil ușurată, îmbufnată fără convingere, Séverine începe să vorbească. Povestește câteva nimicuri de la serviciu și fuge în

baie să vadă cum mai arată. Își analizează minuțios corpul, cu
vigilența unui luptător, spre a-și asezona și părul și carnația
conform cerințelor zilei, oricât ar costa-o. Strigă:

11

— Nu în-a sunat nimeni?

Se încăpățânează să creadă că băiatul cu care a fost
săptămâna trecută o să dea vreun semn de viață. Numai că acela
nu avea deloc mina unui imbecil, deci era greu de crezut că o s-
o facă.

Séverine pune aceeași întrebare în fiecare zi. Și în fiecare zi se
pierde în lamentări înciudate:

— Niciodată n-am crezut că o să se poarte așa. Ce super-
discuții am avut... Nu înțeleg de ce nu mă sună. E dezgustător
în ce hal s-a folosit de mine!

S-a servit de ea. Ai zice că are o pizdă prea rafinată ca să i se
facă bine cu pula.

Proferează asemenea ineptii în legătură cu sexul cu o
derutantă risipă, într-un discurs complex și plin de contradicții
neasumate. Până una alta, repetă cu vehemență că „nu e o fată
ca toate alea”. Pentru Séverine, termenul generic de „fată ca
toate alea” rezumă cu corectitudine tot ce poate fi mai rău pentru
specia umană. Din punctul ăsta de vedere poate fi liniștită: e
proastă, siderant de pretențioasă, sordid de egoistă și de o
dezgustătoare banalitate până în cel mai mic amănunt. Însă nu
este o fată ușoară. În consecință, o face rar, deși tare des ar mai

avea nevoie.

Nadine o privește de alături, resemnată să facă oficiul de confidentă. Îi sugerează:

— Redactează și tu un contract pentru data viitoare, conform căruia gagiul se angajează să-ți țină companie și a doua zi ori să te sune în săptămâna ce urmează. Nu semnează, nu desfaci picioarele.

Lui Séverine i-a trebuit ceva timp pentru a se prinde dacă

12

trebuie să o ia ca pe un afront, o glumă sau un sfat judicios.

Până la urmă optă pentru un chicotit delicat. Subtilitate afectată de o înfricoșătoare vulgaritate. După care continuă necruțător:

— Ce nu pricep e că nu părea genul de bărbat care să se suie pe indiferent ce femeie, altfel nici nu l-aș fi lăsat s-o facă din prima seară. Chiar s-a întâmplat ceva mai deosebit între noi. De fapt, cred că l-am speriat: băieții se tem totdeauna de fetele cu personalitate puternică.

Acum abordează cu plăcere tema „*puternicei sale personalități*”. Tot așa cum, cu ușurință, își evocă viața inteligentă sau vasta cultură. Enigmă a sistemului mental: numai Dumnezeu știe cum și-a băgat în cap așa ceva.

Este adevărat că are o conversație îngrijită, șlefuită cu bizareriile de cuviință, acreditate de mediul pe care îl frecventează. Ba chiar își compune o serie de referințe culturale pe care și le alege tot așa cum face și cu accesoriile

vestimentare: după cum bate vântul mondenității, cu talentul cert de a semăna celei de alături.

Își întreține personalitatea așa cum se întreține prin epilare, știind că trebuie să joci pe toate planurile pentru a seduce un băiat. Scopul ultim fiind acela de a deveni nevasta cuiva și, după strădania pe care o depune, chiar de a deveni nevasta cuiva bine situat.

Solidari cu instituția masculinității, băieții se țineau la distanță de bonsai. Totuși, poate că până la urmă va prinde vreunul. Și atunci zilnicele-i nevoi mimetice își vor găsi rezolvarea în oglinda minții acestuia.

Nadine se întinde, compătiment sincer cu amărâtul cumsecade care se va lăsa prins. Se ridică și merge să ia o bere.

13

Séverine o urmează la bucătărie fără să se întrerupă. A terminat-o cu mârlanul care n-o sună, dar mâine o s-o ia de la capăt.

Acum atacă cu vehemență inventarul ultimelor bârfe.

Lipită de frigider, Nadine o privește cum amestecă salata.

Locuiesc împreună din rațiuni pur practice. Puțin câte puțin, coabitarea a devenit patologică, însă nici una dintre ele nu are mijloacele pentru a locui singură. În orice caz, Nadine nici nu se poate prezenta la fise în lipsa documentelor necesare. Pe de altă parte, Séverine o suportă mai bine decât are aerul că o poate face. Fundamental masochistă, resimte o anumită plăcere de a fi bruscată. Perversă fără convivialitate.

Nadine își termină berea și scormonește în scrumieră cu speranța unui chiștoc recuperabil, neavând nici un chef să iasă până la tutungerie. Găsește un *joint* rămas doar pe jumătate fumat. E destul cât să te satisfacă; descoperirea o umple de bună-dispoziție.

Așteaptă răbdătoare ca Séverine să plece înapoi la serviciu și îi urează politicos o zi bună. Apoi caută prin dormitor, știind bine că a ascuns niște whisky. Își umple un pahar mare și se instalează în fața televizorului.

Aprinde țigara și se străduiește să țină cât mai mult timp fumul în plămâni. Dă volumul la minim și pune aparatul video în funcțiune fără sonor.

I'm tired of always doing as I'm told, your shit is starting to grow really old, I'm sick of dealing with all your crap, you pushed me too hard now watch me snap.

Simte distanța dintre ea și lumea brusc pacificată, nimic nu o neliniștește, totul o distrează. Recunoaște cu bucurie simptomele unei înfinite rigidități.

14

Se lasă să se afunde în fotoliu, își scoate pantalonii și se mângâie cu palma peste chilotul minuscul. Își privește mâna mișcându-se între coapse, în cercuri regulate, accelerează mișcarea și își ridică bazinul.

Ridică privirea spre ecran, unde fetei, care se ține de balustradă, i se balansează capul la stânga și la dreapta, în timp

ce ondulează din fund pentru a putea înghiți tot sexul bărbatului.

There's an emotion în me, there's an emotion în me. Emotion

no 13 blows my mind away, it blows me away.

Capitolul II

— Dar nici nu poți sta fără să faci nimic.

Copilul protestează vehement. Dezolat și șocat că Manu se resemnează cu atâta ușurință. Reia cu ton de reproș:

— Era unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi și a murit asasinat. Iar tu stai aici și nu faci nimic.

Până acum, discursul lui fusese prudent și generalizator despre violența polițienească, despre nedreptate, rasism și tineret care ar trebui să reacționeze și să se organizeze. Este pentru prima dată când o somează atât de direct să-i împărtășească indignarea.

Își imaginează revoltele pe care accidentul ar fi trebuit să le provoace, cu vizibilă emoție. După cum alții vorbesc despre box, sex sau corida. Anumite cuvinte-cheie declanșează în el o proiecție interioară în care se vede bărbat, față în față cu forțele de ordine, răsturnând mașini, umăr la umăr cu ai săi tovarăși foarte demni și hotărâți. Iar aceste imagini îl bulversează. E sublim și eroic.

Manu n-are spirit eroic. S-a obișnuit să aibă o viață ternă,

15

burta plină de rahat și ciocu' mic.

Nu e nimic ce ar putea ține de grandios în ea. În afară de o sete de nestins. Sete de spermă, de bere sau de whisky, asta nu contează, doar să fie satisfăcută. Ba chiar sporindu-i astfel apatia și sordidul. Nu-i displace să se bălăcească în vomă. Trăiește

Într-o osmoză relativă cu lumea, găsim aproape zilnic ceva de băut și un băiat care să i-o tragă.

Puștiul nici nu-și dă seama cât de departe este revoluția de gaura ei, ca să o mai și intereseze. Mai mult, ca să fii un exaltat ca el, îți trebuie un anumit simț al sublimării și respectului de sine, care lui Manu îi lipsea.

Umblă într-un dulap în căutarea unei sticluțe cu oje și îl

întrerupe sec:

— Ai intrat pe ușă ca să mi te caci în cap, băi? Ei, fir-ar al dracu', de unde ai mai apărut și tu ca să-mi dai lecții? Și de unde ai mai scos-o că a fost asasinat?

— Toată lumea știe, și tu ziceai că...

— Spun ce vreau și beau suficient ca să nu mă ia nimeni în seamă. Mai mult, eu am zis că spânzurătoarea nu era genul lui și tu ai tradus asta prin faptul că gaborii i-au luat gâtul. Nu te sfătuiesc să încurci tâmpeniile mele cu ale tale.

A găsit sticluța cu oje și, ținând-o strâns în pumn, o agită aproape de nasul copilului. Acesta retractează prudent, mormăie ceva ca o scuză, cum că nu a vrut să o rănească. Parte pentru că nu e un băiat rău, parte deoarece chiar o crede capabilă să-i crape capul. Nu e stăpână pe propria-i violență, așa că nu o să aștepte momentul adecvat din punct de vedere politic spre a se defula.

Băiatul avea dreptate să bată în retragere, fiindcă Manu era

efectiv pe punctul de a-l trosni.

Știe și ea la fel de bine ca și el că prietenul Camel cu siguranță nu s-a spânzurat de unul singur. Era prea mândru ca să o facă. Și, chiar dacă nu era prea dotat pentru supraviețuire, descoperirea suficiente bucurii pentru a o mai continua o vreme. Și, mai ales, Camel nu s-ar fi sinucis fără a gătui mai întâi vreo cinci-șase dintre contemporanii săi. L-a cunoscut destul de bine pentru a fi convinsă de asta. Se înțeleșeseră mai degrabă bine, ardeau gazul cu plăcere împreună și împărtășeau aceleași teorii despre cum să faci ca să te distrezi mai copios.

Cadavrul fusese descoperit în ajun, spânzurat, pe un coridor.

Ultimii care îl văzuseră în viață erau polițiștii răspunzători de eliberarea sa condiționată. Nimeni nu va ști vreodată ce se întâmplase cu adevărat. Sigur, copilul are dreptate, îi e greu și ei să admită chestia asta fără să facă nimic. Dar o să reușească ea până la urmă.

Nu-i plac șmecheriile prin care puștiul vrea să o asocieze propriei lui indignări și nici că el încearcă să își aproprieze această moarte pentru a-și servi propriile convingeri. Prea are sentimentul că-i revine de drept cadavrul, fie că moartea a fost motivată politic sau nu. O amenință pe față pentru lașitate.

Manu își zice că nu are el față să facă pe moralistul și, dacă chiar ține morțiș, i-o mai aranjează și ea.

Are grijă să-și desfacă berea înainte de a începe să-și dea cu oja. Știe din experiență că i se va face sete cu mult înainte ca

unghiile să se fi uscat. Eziță, apoi îi propune și mucosului una pentru a-l face să înțeleagă că nu mai vrea alte discuții. O să aibă și așa sufletul destul de sfâșiat ca s-o mai afecteze și povestea asta. Sfârșea întotdeauna prin a-și spune că o parte din

17

populație este sacrificată și, din păcate pentru ea, e făcută să pice uneori la mijloc.

Își pune tot atâta oja pe piele ca și pe unghii, fiindcă îi cam tremură mâna. Măcar așa de-ar colora și penisurile pe care le masturbează...

Copilul are o privire reprobatoare văzând-o ce face. Oja nu făcea parte din ceea ce el considera ca fiind just. Este marca supunerii femeii la presiunea masculinității totalitare. Dar cum Manus aparține categoriei opresate, victimă a lipsei de educație, nu are obligația să fie etic corectă. Nu ține cont de lipsurile ei, acestea îi provoacă doar mila.

Manu sufla zgomotos peste mâna stângă înainte de a trece la dreapta. Puștiul îi face impresia unei virgine rătăcite în sala de dușuri a unei pușcării pentru bărbați. Lumea înconjurătoare îl ofensează cu o lubrică îndârjire. E înspăimântat de întreaga proximitate, iar diavolul utilizează toate armele viciului pentru a-i distruge puritatea.

Se aude sunând la ușă. Îl roagă să deschidă, fluturându-și mâinile pentru ca oja să se usuce mai repede. Intră Radouan.

Îl știe pe copil din vedere, căci locuiesc în același cartier, însă

prezența lui la Manu îl deconcertează puțin, căci nu schimbaseră nicicând vreo vorbă. Stângiștii îi consideră pe arabi niște proști reacționari, prea religioși. Ciuhapii iau stângiștii drept golani îmbibați cu alcool și, în general, homosexuali.

Radouan deduce până la urmă că Manu băgase copilul în casă ca să-l suie pe ea. Nici că s-ar fi mirat. Întreabă dacă deranjează, făcând discret către femeie semne deochete. Atât de discret, încât copilul roșește până în vârful nasului și începe să se foiască pe scaun. Sexul: iată încă un subiect cu care nu se

18

glumește.

Manu rânjește prostește înainte de a-i răspunde lui Radouan:

— Bineînțeles că nu ne deranjezi. Ne-am întâlnit la magazinul din colț și a urcat să îmi vorbească despre Camel. Ai mâncat? Vezi că au mai rămas niște pateuri în frigider.

Radouan se servește ca la el acasă, fiindcă vine atât de des în vizită încât chiar se simte acasă. Copilul reia discuția, încântat să aibă un nou interlocutor.

Denunță din nou poliția cu un neliniștitor echilibru spiritual.

Nepot de misionar, încerca să convertească indigenii din cartier la modul său de gândire. Nevrându-le altceva decât binele, i-ar fi plăcut să-i poată lumina.

Fără a fi prea perspicace, copilul înțelege totuși repede că

Radouan e încă și mai puțin sensibil decât Manu la discursul său. Profund necăjit, o șterge.

Drăguță, Manu îi spune la revedere. Cel mai rău lucru care se poate spune despre proști e că ei nu sunt strict antipatici decât în filme. În viața reală mai găsești de fiecare dată câte ceva care ține de căldură, de amabilitate.

Și-apoi, copilul în fond nu greșea. În viața reală doar caralii sunt strict detestabili.

Își dă încă un strat de ojă, fără să aștepte ca primul să se fi uscat. Pentru că tot nu are altceva de stricat. Radouan scoate cu mândrie o bară de hașiş:

— Nu ai niște hârtie să ne facem o țigară?

— Vezi în coșul din spatele tău. Da' ce, te-ai apucat și tu de fumat?

— Ce, nu merge? Pentru tine l-am adus, este un cadou din partea lui King Radouan.

19

— Da' ce, de-acum este și el *dealer* ca frate-su mai mare, Găoz Radouan?

— Nu te băga... Îmi fac treaba și sunt stăpân pe situație.

— Nu mă bag. De-aia ți-ai pus acum țoalele astea de dur? S-ar zice că ești sponsorizat de toate firmele de țoale de lux de pe planetă. Toată lumea vorbește în zonă despre *bussines*-ul tău. Ești atât de prost, încât nu are rost să aștepți să te lege sticleții ca să înceapă să curgă necazurile. Or să te încolțească în primul rând șmecherii din cartier...

— Nu-ți face griji, n-auzi, tot nu te pricepi. Ai încredere și

gustă hașișul lui King Radouan, e cel mai bun din toată țara și e cadoul lui pentru tine.

Lipește cu grijă cele două capete ale hârtiei. Cum nu fumează, nu are obișnuința de a le rula, așa că o face cu precauție. Linge țigareta pe toată lungimea și o taie cum văzuse făcând-o pe mai vechii în meserie. Jubilează căci este bine îmbrăcat și îi poate face un cadou lui Manu.

Ea este mai puțin bucuroasă, căci a auzit puse pe seama lui tot felul de povești murdare. Făcea probleme unor oameni care-și pierduseră obișnuința de a avea probleme. Nu găsește nimic să-i spună pentru a-l liniști. Nu a găsit nimic să-i spună nici atunci când a început să vândă droguri. Nu a găsit nici un plan suficient de excitant pentru a-l păstra pe drumul drept. Așa că repetă:

— Fii atent, mai folosește-ți și mintea un pic.

Și îl lasă să schimbe subiectul.

Capitolul III

— L-ai mai văzut pe Francis în ultima vreme?

— Zilele astea nu...

20

— E ceva timp de când nu a mai dat nici o veste. Pune-mi una mică.

Până și în plină zi e întuneric în barul ăsta. De-a lungul interminabilei tejghele eșuează o întreagă hoardă de obiceiuri heteroclite. Un caleidoscop de povești, lumini artificiale și vacarm de conversații întretăiate. Oamenii alunecă unii către alții, se adună pentru un păhărel, se ajută unii pe alții să omoare timpul până când se fac praf, căci numai așa pot suporta să se întoarcă acasă.

Navigând încă în plină ceață narcotică, perspicacitatea și sensibilitatea la detalii ale Nadinei sunt treze. Berea e proaspătă, așa că goleşte doza în doi timpi și trei mișcări.

Câțiva studenți își citesc cursurile la masa de lângă intrare.

Cu caietele deschise psalmodiază tot felul de formule, încercând să le memoreze.

La celălalt capăt al tejghelei, un băiat stă de vorbă cu chelnerul, supraveghind discret ușa în așa fel încât nici o fată să nu se miște de capul ei. Cu ochii minții le și vede în tot felul de poziții și își savurează emoția interioară fără a întrerupe discuția.

Gândirea îi este condiționată de sex tot așa cum plămâniile condiționează respirația. Vine regulat în bar, iar Nadine nu se

plictisește să-l tot privească de la depărtare. Poate oare să te

plictisească vreodată amoralitatea?

Într-un ungher al sălii, cocoțat pe un taburet, un puști se

distrează la jocurile electronice. Lângă el, o fată se uită la

formele și culorile care alunecă pe ecran și se întrepătrund.

Băiatul abia dacă a salutat-o, atât e de concentrat asupra jocului.

Ea încearcă totuși să-i vorbească:

— Știi, tocmai am trecut pe la asistenta socială. Mi-a zis că

21

trebuie să treci și tu s-o vezi.

— Vezi-ți de treabă, doar ți-am mai zis că n-aveam dreptul la

nimic.

I-a răspuns brusc, fără amabilitate. Nu-și dorea decât să fie

lăsat în pace. Fata reia, după un moment de tăcere, tenace și

parcă cerându-și scuze:

— Ai o scrisoare acasă, vrei să ți-o aduc?

Pare că nici nu a auzit-o. Ea insistă, cu cea mai mare blândețe

cu putință, căci știe cât îl deranjează atunci când joacă, numai că

e ceva mai puternic decât ea care o face să nu se abțină:

— De cinci zile n-ai mai dat pe acasă să te culci. Dacă nu mai

vrei să fiîn împreună, n-ai decât să zici.

S-a străduit cât a putut să nu i se ghicească în glas nici reproș,

nici tristețe, știind că tristețea și reproșul îl irită. Băiatul suspină

zgomotos, ca să o facă să înțeleagă că îl exasperează:

— Dacă mă distrez până târziu, nu înseamnă că vreau să mă

car. Lasă-mă și pe mine un pic în pace, ce dracu' ...

Răspunsul nu are aerul de a o liniști. E dezolată, însă nu protestează. Fixează pe ecran formele colorate care coboară din ce în ce mai repede. Mâinile băiatului mișcă manetele cu o agilitate bestială. Până la urmă, mașinăria anunță: „Game over”.

Figura fetei se luminează:

— Hai că am cu ce să dau un rînd. N-am mai stat de mult de vorbă.

A făcut tot ce i-a stat în putință ca în glasul ei să se citească entuziasmul nu rugămintea, fiindcă știe că el apreciază entuziasmul, iar rugămințile îl enervează. O întreabă:

— Ai ceva marafeți pe tine?

— Mde, ți-am zis o dată că ești invitatul meu. Unde vrei să

22

stăm?

— Bagă-i aici, să mai fac o partidă.

Întinde mâna. Ea scoate o monedă din buzunar, fără a

îndrăzni să protesteze. El se întoarce către aparat, zicând:

— Doar n-o să stai în spatele meu toată partida, că nu pot să mă concentrez. Vorbim noi diseară, dacă vrei.

— Te-ntorci târziu?

— Ce mă-sa, de und' să știi, lasă-mă-n pace!

Ea știe că diseară, dacă va fi să dea pe acasă, va fi probabil prea rupt de oboseală ca să mai schimbe vreo vorbă. În cel mai bun caz, va mai avea puterea să o-ntoarcă pentru a-i trage un

număr.

Se așază singură la o masă și comandă o cafea. Nu are nici măcar o umbră de mânie în privire, ci doar o mare neliniște.

Nadine știe că va rămâne așa până la închiderea barului și că de mai multe ori va încerca stângaci să atragă atenția băiatului.

Ținând cont de calitatea brunetei pe care ar putea-o agăța, ea are tot interesul să fie proprietara unei bune rezistențe la durere, căci cu cât mai rar se vor întoarce acasă împreună, cu atât mai bine se va simți el.

Așa că ea va aștepta atât timp cât va trebui și va îndura ceea ce e de îndurat. Răbdătoare și făcând cum știe mai bine ca să nu-l agaseze până când se va hotărî să se întoarcă.

Un tip se ridică de la masă și merge clătinându-se până la tejghea. E totuși cam devreme pentru a ajunge în halul ăsta.

Încearcă să obțină credit de la barman.

O brunetă intră în bar. Ochii băiatului de la celălalt capăt al tejghelei ies din orbite. Fata declanșează în mintea lui marile manevre ale emoției. Iese din liniștita indiferență, se agită pe

23

taburet, răspunde cu un semn din ochi chelnerului:

— Nu e vina noastră că suntem înconjurați de asemenea vicioase...

Nadine observă fata, caută să o vadă prin ochii băiatului. De ce tocmai asta și nu o alta? Poate pentru că seamănă cu prima fetiță care l-a lăsat să-i alunece un deget în găurica ei? Sau poate

pentru că are același surâs cu acea femeie de hârtie a cărei fotografie o mângâia în timp ce se masturba?

Apare și un coleg al băiatului, pe care acesta îl întreabă cu nevinovăție:

— O știi pe brunețica aia de colo?

— Biblic. O suga la fix.

— Nu am decât să te cred pe cuvânt, dar tare aș prefera să verific eu însumi. Nu poți face cumva să mi-o prezinți?

Își iau paharele și se așază la masa ei.

Lângă ușă, o metisă superfierbinte terorizează doi băieți de la înălțimea tocurilor interminabile. Fusta i se oprește chiar la limita chiloților, lăsându-i descoperite picioarele lungi până-n gât, iar băieții încearcă să evite să-și imagineze cum s-ar înfășura ele în jurul mijlocului celui care i-ar trage-o. Ea îi ascultă surâzătoare, cu mâinile în șolduri, mișcându-și ușor bazinul de câte ori izbucnește în râs. Apelul la sex se conjugă aici la modul imperativ și presupune o călătorie în infern. Este fatală în primul sens al cuvântului. Toată lumea din bar știe povești cu băieți care au înnebunit din cauza ei și toți băieții din bar nu cer altceva de la viață decât să-i treacă prin brațe. Nadine a văzut-o într-o seară prăbușindu-se la marginea drumului, între două mașini, după ce se certase cu un iubit. Alb la față ca varul, insul se aplecase deasupra corpului ce se crispa atroce, stupefiat

24

că se poate suferi într-atâta și îngrozit de acea explozie de furie.

Era ca și posedată, încerca să scoată răul din ea învinețindu-și
burta cu pumnii, se răsucea urlând, arsă de un incendiu interior.
Nadinei îi fusese rușine că se nimerise martor involuntar al
scenei dar, în același timp, resimțise și o violentă atracție către
acea fată.

— Nadine, vino la telefon. Cred că e Francis.

Capitolul IV

Chiuveta din bucătărie e încă înfundată. Apa din ea se împutișise, mai ales că era și foarte cald. Așa că Manu duce vasele murdare în chiuveta din baie.

Măcar o dată nu exagerase Radouan: e hașiș de cea mai bună calitate. Afundă scumiera în apă fără să o golească. O peliculă neagră acoperă instantaneu tot ce e înăuntru. Înjură cu sete scumiera și trânteste ușa băii ca să nu mai vadă mizeria.

Trebuie să iasă să cumpere ceva de băut. Caută o bluză nu foarte pătată în maldărul de haine murdare. Jură că o să meargă la spălătorie până la sfârșitul săptămânii. Trăgând fermoarul vestei împutișite de tutun, își dă seama că este prea cald pentru ca să o îmbrace.

Are impresia că au trecut ore și ore de când s-a hotărât să iasă să-și cumpere ceva de băut. Apartamentul s-a transformat într-o gigantică bătaie de cap.

Radouan i-a lăsat o mare parte din acel hașiș de cea mai bună calitate.

Nu mai știe unde a pus cheile. Răvășește tot ce se poate răvăși, în speranța de a le găsi. Caută chiar și în frigider, nu se știe niciodată.

25

Le găsește în sfârșit în buzunarul unor blugi.

Cum-necum, se trezește în stradă. Soarele o pocnește peste bot de parcă cineva i-ar fi aprins un reflector în față. E atât de

cald, încât îți vine să te așezi pe marginea trotuarului și să aștepti seara. Coboară pleoapele, își dă seama că și-a uitat ochelarii, dar renunță să se mai întoarcă să-i caute.

Mergând, numără banii pe care-i ține în mână. Par suficienți pentru a putea cumpăra două sticle de bere. Regretă că a uitat bonurile de la consignație.

Remarcând că oja nu s-a uscat după cum fusese prevăzut, se distrage considerațiilor financiare. Pe unghii au rămas numeroase dungii. Poate că e mai mișto așa.

O fată traversează strada ca să o salute. Nu prea au mare lucru să-și spună, dar locuiesc în același cartier de ani de zile. Fata are ochii înecați într-un soi de salivă interioară, părând încă și mai puțin legată de realitate decât Manu. Drogată model curent, greu de asociat cu orele de deschidere ale farmaciilor din cartier, cu veșnice înțepături pe antebraț, face mari eforturi până reușește să încheie o frază.

Când a sosit în cartier, era o plănuțică drăguță, ce tocmai își încheiase studiile de care nimeni n-ar fi crezut-o capabilă, plină de proiecte pe care ar fi putut să pretindă la modul cel mai serios că le va realiza. Trecuse deja mult timp de atunci, iar realitatea o chemase de multe ori la ordine și la matcă, numai că ea considera că această perioadă gri nu e decât o paranteză în viață, pe care nădăjduia să o închidă definitiv. Era ultima persoană care să creadă în ea însăși. Nici vorbă să aibă puterea de a ieși din starea asta deocamdată. Manu stă de vorbă cu fata câteva

momente.

26

Apoi își reia drumul, aruncă o privire în barul din colț, poate poate o fi cineva cu care are chef să se vadă. Locul este îmbrăcat într-o pătură groasă de jeg. Curte a miracolelor fără strălucire, aici fetidul nu are nici o conotație romanescă.

Un tip iese din bar și o ajunge ceva mai încolo:

— Nu l-ai văzut pe Radouan?

— Nu, nu știu pe unde umblă.

Acesta este un obicei al ei, ba chiar al tuturor celor din cartier.

N-am văzut nimic, n-am auzit nimic, lasă-mă în pace. Tipul se irită brusc:

— Cretinul! Zi-i, dacă-l vezi, că e căutat, e-o să fie găsit și omorât.

— Da' nu locuiesc cu el.

— Eh, dacă-l vezi, zi-i așa împutitului: „ *O să fii prins și omorât* ”. Acuma e clar?

— Da' ce-a făcut așa de rău? N-a vrut s-o plătească pe mă-ta?

— Curvă jagoasă, ori vorbești frumos, ori te sparg, OK?

Toată lumea știe că e mai mereu pe la tine, așa că nu mai face pe nebuna, că dacă nu, o să trecem și pe la tine. OK?

— Bine, e clar.

Îi vorbește de la doi centimetri, gata să-i lipească una peste mutră. Ea profită că se apropie un alt gagiu și lasă să se înțeleagă că are ceva să-i spună fără martori, ca să poată s-o

șteargă.

Radouan trebuie că a făcut o prostie tare nasoală dacă s-au încins spiritele în asemenea hal, deși pe aici spiritele sunt mereu la limita incendiului.

Măcar să-l fi dat pe ușă afară adineauri și să nu mai fi stat la glume cu el. Trebuia să fi căutat să-l facă să înțeleagă. Ridică

27

din umeri: una peste alta, doar nu e educatoare.

Un J7 de închiriat e parcat în fața magazinului. Un grup de tineri îl umplu cu material audio. Au invadat trotuarul cu amplificatoare, baterii, huse de chitară. Îi dau politicos bună ziua, îngrijorați că ar putea rămâne abordabili doar ca muzicieni.

Profită că ea este acolo, pentru a face demonstrații de complicitate, schimbă câteva poante amicale și glumesc pipăind-o în trecere. Băieții îi explică lui Manu că or să coboare să cânte câțiva kilometri mai la sud. Chestia asta are aerul că le face o mare plăcere. Unul dintre ei o întreabă:

— De fapt lui Dan i s-a spart apartamentul. I-au săltat basul.

Așa că dacă auzi vorbindu-se de o Rickembacker pe la vreun tăinuitor, ar fi *cool* să ne spui.

— O Rickembacker? Nici o problemă, vă dau eu un semn.

Ia să se mai ducă și-n mă-sa! Se și vede căutându-l pe tipul care le-a tras țeapă, explicându-i că sunt niște muzicieni foarte drăguți și că ar trebui să le dea înapoi chitara. Ce Dumnezeu fac cu mintea aia din căpățâni toți oamenii ăștia?

Magazinul este plin de pancarte oranj fluorescente anunțând tot felul de promoții. Scris stângaci de marker, greșeli de ortografie la fiecare rând. Vânzătorul remarcase că reclamele se fac pe suprafețe mari și își transformase buticul în imperiu al informației și al reducerii de prețuri. Trecuse iaurturile la solduri, redusese costul la pește, laptele se găsea în mod regulat la prețuri promoționale. Lansase o adevărată modă în cartier, toți comercianții îl imitau și rivalizau în ingeniozitatea de a micșora prețurile la prăjiturile vechi. Ca inițiator al mișcării, era convins că este un genial autodidact în marketing și-și petrecea fiecare zi pictând noi reclame.

28

Un ucenic iese prin spate ducând o cutie enormă, cu pachete de biscuiți. Așezat la casă, vânzătorul părăsește transa creatoare, pentru a începe să-l înjure în arăbește.

Puștiul reflectează un moment, apoi aruncă pe jos cutia și iese fără să spună nimic. Vânzătorul se repede după el pentru a-și recupera tablaua. Lui Manu îi rămâne suficient timp pentru a-și umple buzunarele pantalonilor cu tablete de ciocolată, după care lasă să îi cadă peste ele tricoul și trece la casă, spre a plăti cele două sticle de bere.

Vânzătorul îi aruncă o privire neagră și încasează banii, boscorodind.

Schimbă ucenicii săptămânal. Nu folosește decât puști în formare, ca să le plătească mai puțin. Numai că la această vârstă

porcăria în doze masive este mai greu de suportat, așa că ei nu fac prea mulți purici pe acolo.

Odată ieșită din magazin, Manu își bagă în gură cât de multă ciocolată poate. *Tamienul* decuplase potențialul de plăcere al papilelor gustative. Simplu orificiu căruia să-i faci plinul.

Un student pe care-l cunoștea o oprește și îi propune să-i dea bani pentru un număr. Băiat drăguț și curățel, manifesta o oarecare afecțiune pentru ea, nu se știe de ce. Îl bănuia că o găsește delicios de decadentă și că numai în compania ei simte că se înhăitează cu asemenea specimene. Cât e totul curat, n-are nimic de zis.

Are spiritul mărginit și foarte puțin inventiv, memoria enciclopedică a persoanelor lipsite de emoții și talent, convins că a da nume și date exacte poate ține loc de suflet. Genul de tip care locuiește în mediocritate și se simte destul de bine acolo, născut într-un loc care i se potrivește și pe care este prea fricos

29

ca să-l părăsească.

Îi propune să meargă la Tony, pentru că acolo cunoaște ceva lume. Așa nu va fi obligată să stea de vorbă numai cu el. Este prea bine crescut pentru a pleca fără să-i plătească un pahar, chiar dacă ea nu-l va mai băga în seamă o dată intrată pe ușa barului.

Pe drum se intersectează cu doi inși, dintre care unul o

întreabă pe Manu:

— Nu l-ai văzut pe Radouan?

— Nu prea cred, dar văd că toată lumea îl caută astăzi! Nu, nu l-am văzut.

— Nici nu știi ce o să pățească atunci când o să-l găsim.

Capitolul V

Așezată pe o bancă din apropiere, Nadine așteaptă să se elibereze cabina telefonică. Nu a făcut nici o sută de metri pe jos și deja spatele îi este inundat de sudoare. Prea cald. Prea albă lumina. Un singur aspect pozitiv în această exagerare estivală: berea te îmbată mai repede ca de obicei. Măcar seara mai e de trăit.

I'm screaming inside, but there's no one to hear me.

Idioatele astea de căști au din ce în ce mai des contactele proaste. Din fericire are de luat niște bani diseară, așa că o să-și poată lua altele noi înainte ca astea să se strice de tot. Încearcă să-și imagineze ceva și mai frustrant decât plimbatul prin oraș fără walkman. Să tai conducta de aer a urechilor. Consternant. O femeie cu pantaloni largi ocupă cabina. Cochetă. Nici prea elegantă, nici să te înnebunești după ea. Nu prezintă mare interes. Îi întoarce spatele Nadinei, ca să-i demonstreze că nu a văzut-o.

Francis a rugat-o să îl sune imediat. Avea vocea aia de zile mari, când făcea cele mai ale dracului prostii. Era grăbită să afle ce însemna în acest caz „*am dat de necaz, am dat nasol de necaz*”. Nu își putea imagina nimic precis, pentru că el era mereu cu un pas înaintea celor mai rele previziuni. Tot așa de grăbită era și să afle de ce era exclus să-i mai spună ceva cât mai rămânea în bar.

Francis era cel mai aproape, pentru ea, de noțiunea de prieten, deși noțiunea în sine era foarte departe de înțelesul ei uzual. Îl iubește ca o nebună și suferă ca o proastă.

Contrar obiceiului, pe măsură ce ea îl cunoștea mai bine, el era mai încântat. Poet în sensul cel mai rău al cuvântului.

Fiindu-i prea strâmtă epoca în care trăia. Incapabil de a se obișnui cu plictisul și călduțul.

Dizident sistematic, paranoic și năbădăios, lipsit de vlagă, hoț, certăreț. Provocând incriminări și reincidentări prin toate locurile prin care trecea. Insuportabil pentru toată lumea și mai ales pentru el însuși.

Iubind viața cu un fel de exigență care îi taie legăturile cu însăși viața. Ar înfrunta cea mai teribilă teroare, ar prefera moartea decât să renunțe la propriul sistem de explorare a lumii. Nu ținea minte nici o lecție, căci ar fi fost contrar credințelor lui și, cu obstinație, cădea iar și iar în aceleași greșeli.

Cu obstinație rămânea și Nadine alături de el. Se imagina înfirmieră devotată, capabilă doar să aplice comprese reci pe fruntea unui bolnav răvășit de ciumă. Nu îi era de nici un ajutor. Nu îl susținea în nici un fel. Îl veghea ca și cum ar fi în plin delir provocat de febră, fără a fi fost sigură că el era măcar conștient

31

de prezența ei.

Nasoala aia în pantaloni a ieșit în sfârșit din cabină. Nadine formează numărul de telefon pe care îl are scris în palmă. E un

număr din Paris. Ce naiba o fi făcând acolo?

Francis răspunde imediat. Desigur, era postat lângă telefon.

— Eu sunt, a fost cabina ocupată. Ce s-a întâmplat?

— E mult de explicat. Până la urmă l-am omorât pe unul.

— L-ai omorât la propriu?

— L-am omorât pe Bouvier. E o chestie destul de complicată.

Trebuie să ți-o povestesc. Trebuie neapărat să te văd.

— Dar ce e cu tine? Ești prea agitat pentru un asasin.

— Nu am avut încă timpul de a intra în pielea personajului.

Cinstit vorbind, am dormit tot timpul de când s-a întâmplat.

— Și când s-a întâmplat?

— Ieri.

— Pe unde ești?

— Într-un hotel de la marginea orașului.

— Băgaseși ceva iarbă?

— Nu te supăra, dar nu cred că se pune problema dacă aș fi ieșit pozitiv la testare sau nu. Lucrurile sunt ceva mai grave.

— Asta e cea mai marțiană discuție pe care am avut-o vreodată cu tine. Vrei să trec să te văd?

— Sigur că vreau, da... Am să-ți dau câteva chestii și te rog să-mi aduci niște lucruri de care am nevoie.

— Și pe urmă ce vrei să faci?

— Păi tocmai de-asta vreau să stăm de vorbă. Sunt mai multe posibilități. Dar mai întâi vreau să-ți explic fiecare amănunt pentru ca să ții toate firele în mână și să înțelegi situația.

— O să iau ultimul TGV de astăzi.

32

Iese din cabina telefonică după ce a primit adresa hotelului și lista cu lucrurile pe care trebuia să i le ducă. Repune walkman-ul în funcțiune. Nu se gândește la nimic special. Are adesea reacții întârziate.

It's going down în my dark side. It's an emotional wave.

Capitolul VI

Intrând în bar, Manu se gândește: „Camel nu-i aici”. Absența lui e șocantă, chiar de domeniul evidenței. Cu atât mai mult cu cât ea nu s-ar fi așteptat la așa ceva. Sensibilitatea ei de copil îi ridică un nod în gât. Iradiind o dată pentru totdeauna și sustrăgându-se decorului.

Este surprinsă să se descopere atât de vulnerabilă, capabilă încă să resimtă durerea. La început credea că o să moară la fiecare rană. Își făcea un titlu de glorie din a duce suferința până la capăt. Mai apoi s-a obișnuit să îndure orice preț. Se simțea întărită și tot mai murdară. Suflet de oțel călit.

Observă interiorul barului și emoția găsește în ea un colțișor intact pentru a plânge în hohote.

Aruncă tristețea într-un colț al minții și se așază la bar. Nu e prea multă lume cunoscută. Niște tipi fac un tarot pe un covor verde, tocit într-un schimb usturător de înjurături.

O fată se ceartă cu cineva la telefonul public, face gesturi largi de mâini, cu fața spre perete. Poartă ochelari negri, alteori un fular care-i acoperă gâtul. Manu nu știe dacă locuiește în zonă sau trece regulat pe acolo ca să-și cumpere doza. Nu vorbește cu nimeni. Nu coboară scările decât împinsă de prietenul ei, care o mai plesnește seara pe neve. Pentru toți ceilalți, fata este o apariție maiestuoasă.

bărbatul de alături va înțelege ce înseamnă asta.

Îl vede pe Lakim trecând pe trotuarul de vizavi. Zărind-o, la rândul lui, îi face semn să iasă. Sunt împreună de mai multe luni. Nu-și amintește să fi manifestat nici cea mai mică intenție de a fi împreună, însă o recuperează regulat și o duce la el acasă, ca și când ar fi adoptat-o din oficiu. E prea adesea pilită ca să mai ia vreo hotărâre. După împrejurări, i se adaptează și lui, printre alții.

Ține la el. Chiar dacă nu o suportă așa cum este. Și mai și greșește crezând că se va schimba vreodată. Lakim are anumite idei despre viață și pretinde să-i fie respectate. Dar și ea are motive serioase să fie așa cum e. Povestea lor seamănă cu o cursă în direcția unui perete. Manu își spune că atâta vreme cât se fut mai mult decât se ceartă nu are nici un rost să se despartă. Hotărât lucru, îi place când el i-o înfige ca și când ar vrea să dea și mai puternic din fund și să țipe și mai tare. Ca și când ar vrea, căci îi face totuși rău când îl apucă năbădăile și o ia de la capăt ținând-o bine, desfăcându-i fesele, umplându-i gura până în fundul gâtului. Ca și când ar fi trezit cea mai rea parte a sufletului lui, aceea de care se rușina, dar pe care ea reușea să i-o trezească al naibii de eficient. Totul se plătește, doar că el o face să plătească puțin cam scump pentru asta.

— Iar o freci în barul ăsta de drogați? Chiar nu-ți poți irosi viața în altă parte?

— Ia vezi-ți de curul tău.

Îi trage o palmă zdravă. Ea face un pas într-o parte, amețită de lovitură. Un șofer încetinește, e genul de bărbat gata să intervină oricând este lovită o femeie. O întreabă pe Manu dacă

34

totul e în ordine. Ea răspunde sictirit din colțul gurii:

— Sunt în picioare și întreagă, ce, nu se vede?

Lakim îi face semn tipului s-o întindă, iar acesta se

conformează. Apoi, nebun de furie, se întoarce către ea:

— Fir-ar să fie, n-am dat niciodată într-o femeie. Ești mândră de tine, da?

— Tocmai era în bar o gagică pe care amicul ei o tăbăcește regulat. Așa e în ziua de azi. Nu că mi s-ar părea grav, dar nu te sfătuiesc să mai încerci. De altfel, nici nu cred că o să mai ai ocazia.

— Chiar o cauți, Manu, pe cuvânt că-mi pare rău, dar chiar o cauți.

— Aveai ceva anume cu mine?

— Voiam să te salut. Ești prietena mea și când te văd, e normal să vreau să-ți zic bună ziua... Dar cu tine mereu lucrurile trebuie să degenereze.

— Începând din acest moment, nu ai decât să consideri că nu mai sunt prietena ta și că nu mai trebuie să îmi dai bună ziua. Așa vom limita pagubele. Dacă tot veni vorba, nu știi ce a făcut Radouan? N-ai auzit nimic? Toată lumea îl caută azi.

— N-am nimic de-a face cu insul ăla. Și nici tu nu ar mai

trebui să-l vezi atât de des...

— Ceea ce e sigur este că pe tine chiar nu mai vreau să te văd deloc. Salut, fraiere, mă duc să-i trag un chef!

Îl privește fix înainte de a se îndepărta. Astăzi a pisat-o atât de mult, încât va trebui să facă un efort ca să-și revină. Cu plăcere i-ar da întreaga listă a prietenilor lui, cu care a făcut-o de când sunt împreună. Cu tot cu detaliile pentru dățile când așa ceva s-a întâmplat, el fiind pe undeva pe aproape. Cu cei mai buni

35

prieteni. Ar rămâne cu gura căscată dacă ar afla. Ocazie de a-i arde câteva scatoalce pe bună dreptate. Manu ridică din umeri. S-ar complica prea tare pentru a o mai și distra. Și-apoi, nu are nimic de împărțit cu el; pur și simplu nu mai vrea să-l vadă.

El face o mișcare ușoară, ca pentru a se reține. Manu se întoarce în bar. Karla o așteaptă lângă ușă. O puștoaică nătângă și surâzătoare, care bea prea mult și uită prea iute ce înseamnă demnitatea. Observase scena prin fereastră și pufnea de indignare:

— Te-a pocnit?

— Mda, văd că ești cu ochii pe mine. Poate că am și căutat-o.

Da' cred că nu-ți mergea și sonorul aici.

— Dă-o-neolo, trebuia să-l joci în picioare. Nu trebuia să-l lași s-o facă. N-aș suporta ca prietenul meu să ridice mâna asupra mea. Așa i-aș întoarce-o dacă ar îndrăzni. Să fie al dracu' dacă aș suporta așa ceva.

— Dacă nu e vorba să mă umple vreunul cu spermă stricată,
aproape că suport orice. Ai bani să dai un rând?

— Aș avea cu ce să te clătești în seara asta, ai picat la țanc,
tocmai mi-am luat ajutorul social.

Capitolul VII

Nadine mișcă firul walkmanului în toate direcțiile, până când sunetul revine în căști. Mergând, e atentă să le mențină poziția favorabilă. Sunt mai puțin de două săptămâni de când le-a schimbat. Cum or fi făcând unii că le pot folosi luni de zile?

Să omori pe cineva. Ce-o să se întâmple? Ce s-a întâmplat?

Nu e surprinsă. Poate că așa trebuia să se întâmple. Oricui ar putea să i se întâmple. De ce tocmai pe Bouvier? Ciudată

36

alegere a victimei... Punct pozitiv: puțini se vor gândi la Francis atunci când va fi descoperit corpul. Corpul... Cuvânt nou. Bizar.

Încearcă să își imagineze cine îl va descoperi și în cât timp. O

femeie intră într-o cameră vorbind despre lucruri obișnuite,

ambuteiaje, sau certuri, sau planuri pentru petrecerea serii. O

femeie care se întoarce acasă și vorbește cu soțul ei, căci știe că

și el s-a întors. Vorbește despre autobuzul care era plin ochi sau

despre un telefon care a surprins-o plăcut când, în mijlocul

livingului, dă nas în nas cu o enormă masă însângerată.

Nelalocul ei. Cadavrul soțului. Cu craniul crăpat. Cum va reuși

să-și bage în cap, să înțeleagă ceea ce este obligată să vadă?

Viața femeii este brusc dată peste cap, iar creierașul ei nu știe

cum să înregistreze informația. Femeia urlă în mijlocul

livingului, mugește printre lacrimi. Sau se bâlbâie, sau își pune

un pahar. Poate își ciupește lobul unei urechi, mic gest pe care

nu îl conștientizează. Nici o reacție decentă în fața corpului cu

mațele scoase, cu sângele pătând mocheta. De altfel, poate că mai întâi s-a gândit cum o să scoată petele. Și imediat după i se face rușine că tocmai acum îi dă prin cap așa ceva. Sau poate că se va simți liniștită, poate că se va gândi la amantul ei pe care în sfârșit îl va putea întâlni fără teamă.

Dar poate că Bouvier nu este căsătorit. Poate că îl va descoperi din întâmplare un copil din cartier, în timp ce se joacă cu mingea ca într-un serial de la televizor. Mingea se va rostogoli până lângă cadavru, iar copilul o va urma țopăind și țipând. Mic chip de copil care se joacă, cu ochii plini de nevinovăție și curiozitate preschimbată în groază. Îmbrăcămintea de copil, ca aceea pe care poți s-o vezi în raioanele supermarketurilor, tricou colorat, cu un vapor imprimat pe piept. Va sosi în

37

fugă cu acel fel amuzant de a păși al copiilor mici. Un copil mulțumit, zburdalnic, mânjit la gură, căci tocmai a terminat de mâncat un Miko. Are obraji dolofani, este un copil bine hrănit, iubit. Își va recupera iute mingea galbenă mânjită de sângele foarte roșu și cald încă, ce-i va păta un pic și mâinile. Acestea vor fi petele închise de pe mingea care s-a bușit de craniul crăpat al mortului din mijlocul livingului.

Sweat young things ain't sweat no more.

Corpul va fi desigur descoperit de pompierii alertați de vecini, din cauza mirosului. Se pare că un cadavru în descompunere miroase foarte puternic.

Probleme cu căștile. Degeaba trage de fir, căci nu se mai restabilește contactul. Aproape că a ajuns pe strada ei. Culoar printre schele. Se refac fațadele imobilelor. Măcar de n-ar fi Séverine acasă. Să ai liniște câteva clipe.

Suspîn de ușurare cînd deschide ușa. Nici un zgomot în apartament. Are întîlnire și este în întîrziere. Lasă să curgă apa caldă într-o oală, apoi o pune la fiert. Se așază în fața lămpii cu gaz și își freacă ceafa. Cărți poștale și fotografii prinse în piuneze pe ușa dulapului. Pete de cafea pe ușa frigiderului. A vărsat-o dimineață și i-a fost lene să șteargă. Ia un burete, îl udă cu apă rece și freacă ușa.

Bouvier îi datora bani lui Francis, bani mulți. Și asta de mult, de foarte demult. Cam de atunci nu s-au mai văzut, de cînd a început să-i meargă rău lui Francis. Cădere liberă de mai mulți ani. El a alternat toate schemele degringoladei: o vreme stîlp de bar dator vîndut, apoi a trecut la cocaină, după care s-a convertit la amfetamine și mai târziu, la codeină, trecînd și prin alte chestii necunoscute. Uneori se refugia la câte cineva, refuzînd

38

să mai iasă din casă timp de-o lună. Alteori, dădea câte o lovitură și apoi, cu banii furați, se închidea câte o săptămână întregă în cine știe ce cameră de hotel. Ani de zile a probat cu talent toate variantele coborîrii în infern.

Se gîndea mereu la banii pe care i-i datorează Bouvier și nu vorbea decît despre asta zile în șir. Amărății ăia de bani i-ar fi

rezolvat totuși toate problemele. Numai că niciodată nu-i telefona lui Bouvier. Vorbea singur, învârtindu-se ca-n cușcă, de fiecare dată mai exasperat. Își promitea să se întoarcă a doua zi la Paris și să rezolve situația. Nu pleca niciodată. Confuz, amalgama datoriei cu starea în care se afla. Bouvier devenea responsabil pentru toate. Văzut astfel, din apropiere, nu era deloc surprinzător că Francis îi crăpase capul. Văzut de la ceva mai mare depărtare, era un act de pură demență: nu se mai întâlniseră de foarte mulți ani.

Nadine îl privea pe Francis din apropiere, dintr-o asemenea apropiere, încât actele cele mai lipsite de sens deveneau de înțeles. Pentru că pe el îl crede. În orice situație. Chiar l-a ajutat să țeară această plasă de aberații vorbind pe limba lui și cauționând tot ce-i spunea. De data asta însă a mers prea departe. A venit vremea să iasă în fața lumii.

Se gândește: „Dacă îl prind polițiștii, îl internează”. Pentru neofiți, comportamentul lui ține de patologic. A devenit periculos. Nadine varsă apa clocotită într-un bol ciobit. Zice cu voce coborâtă: „Pe mine mă chemi când chiar ai nevoie de ajutor, fiindcă în-am declarat prietena ta și sunt prima care s-a prins că ești nebun de legat”. Scutură din cap ca pentru a alunga acest gând. În ce hal este de singur Francis și câtă nevoie are de cineva care să fie capabil să-l însoțească și să-l ajute... În ce hal

Apoi îl vede limpede pe un culoar de spital. Se plimbă printre alți bolnavi, închis. Ea strânge din măsele cu o grimasă de parcă ar vrea să înghită. Imaginea nu o părăsește. Așa se va întâmpla. Și asta înseamnă să omori pe cineva.

Nu vrea să îl părăsească. Nu vrea să îl vadă pierzând.

Cât timp a trebuit să treacă pentru a se umple de el, câte renunțări din partea lui până a consimțit să o păstreze alături. L-a ales împotriva întregii lumi. Măcar o dată știa că era cea mai bună alegere.

Este în întârziere. N-ar mai pleca, i-ar trage clapa. Dar lui îi trebuie bani. Iar ea are nevoie să iasă, să nu se mai învârtă ca leul în cușcă. Până la urmă, îi trec tot felul de lucruri prin cap și se simte mai puțin calmă decât la aflarea veștii.

Se schimbă, caută în comodă doi ciorapi la fel și și-i pune. În susul coapselor carnea iese în cute; când se îngrașă prea tare, acestea se freacă între ele în mers până când devin roșii și dureroase. Își face ochii cu dermatograful, dar liniile nu-i reușesc la fel pentru că îi tremură mâna. Fumează prea mult și abuzează și de cafea. Dacă nu cumva e vorba de stângăcie.

Iese. Bătrâna de dedesubt îi dă binețe. De când a ajutat-o să-și ducă acasă cumpărăturile, e în grațiile ei. Este mereu îmbrăcată cu același mantou negru. Deseori are grijă de nepoată, căreia îi cumpără mereu același tip de bomboane. În trecere, Nadine se privește în vitrina farmaciei. Fusta este prea strâmtă și se ridică în mers pe coapse. I se vede tot curul, care ondulează și vrea să

fie futut.

Când merge să facă o treabă, se îmbracă mereu la fel, își dă cu același parfum și același ruj de buze. Ca și când s-ar gândi

40

adânc la uniforma potrivită, ca să nu mai fie și ăsta un subiect de discuție.

Trecătorii aruncă priviri diferite asupra ținutei ei de paradă. Îi măsoară de sus până jos. Toți acești domni cu care se încrucișează o pot avea. Până și cei mai bătrâni, și cei mai murdari se pot sui pe ea. Doar să pună banul jos și ea se va culca pe spate pentru a servi indiferent cui.

Stația de metrou Charpennes. Merge iute. Tropicul tocurilor pe asfalt. Zgomot de curviștină grăbită. Niște puști strigă după ea în trecere. Nu răspunde nimic. O agață și o iau la mijloc.

Unul dintre cei doi remarcă: „*Ce bulane bune ca să se afunde toată între ele*”. O escortează câțiva metri: „*Sigur nu vrei să faci o tură cu noi?*” Trebuie să scape de ei până la intrare. Au fost cazuri când s-au hotărât să meargă până la ușa bătrânului.

Lui nu-i plăcea asta. Se oprește, îi privește drept în ochi, consideră că așa o să-i determine să se potolească: „*Merg la muncă. O mie de franci ora. Dacă plățiți mai bine, rămân cu voi. Dacă nu, imediat la o parte!*” Nu pleacă imediat. Ca și cum ar aștepta răspunsul lor. Ea își vinde curul, ei n-au cu ce să-l cumpere. Așa că băieții nu răspund și Nadine pleacă. Măcar de n-ar mai insista. Au făcut stânga-mprejur. Mulțumește cerului și

se afundă pe aleea strâmtă și întunecoasă. Pute a bucătărie și
pubele.

Capitolul VIII

Manu se agață de Karla ca să nu cadă.

— Drace, cînd bei prea mult dintr-o dată, îți dai seama că nu mai poți să faci un pas. Și deja e prea târziu, un cuvînt nu mai poți să scoți. E momentul să te temi, căci se poate întîmpla

41
orice. Te miri ce se poate întîmpla...

— Aiurea, în-am săturat să tot beau la Tony. Făcînd bilanțul, îmi dau seama că zac non-stop în groapa aia și mă apucă toți dracii. Chiar nu mă simt bine acolo, nu rîd, mă enervez. În afară de tine, pe care te-am găsit la Tony, mi se cam rupe de toți ceilalți.

— Bine faci, că și lor li se rupe de tine. Ția gesticulează, se freacă unii de alții, doar să se mai miște sunt buni, altfel complet goi pe dinăuntru. I-a făcut neoameni frica. Nu e Tony vreun blestemat, peste tot e la fel și pute.

Manu i-ar explica mai amănunțit ce a vrut să zică, dar Karla o întrerupe:

— Auzi, habar n-ai ce vorbesc pe seama ta, ți-aș fi spus mai demult, dar mi-au făcut greață.

Manu negă din cap că ar vrea să afle. Că nu-i pasă. Au ajuns chiar pe malul Senei. Manu strigă:

— Mamă ce mișto e aici! Îți trezește cheful să te muți la țară. Mor după fluvii. Te fac să vrei la mare. Nu-mi pasă de Tony, nici de tot ce zic ăia de acolo. Aici e mișto și gata. O cutie de

bere pe mal și ce să-ți mai bați capul cu altceva. Trebuie să rămâi serios, Karla, să nu te îndepărtezi de la drumul drept. Să profităm că nu sunt și ceilalți aici cu cheful lor de a-și băga nasul în viața altora.

Karla nu vede lucrurile chiar la fel. Reia:

— Tot bântuie o bârfă de la o vreme. Nu știu ce jigodie a lansat-o. Dar trebuie să ai grijă de ce se spune pe la Tony. Cică te-au văzut în filme porno. Au venit chiar cu amănunte dezgustătoare. N-aș prea vrea să-ți spun, atât în-a îngrețoșat. Tu ești mereu gata să ajuți pe toată lumea, mereu simpatică, iar ei

42

nu găsesc altceva de zis decât...

— Eh, dacă nu vrei să-mi spui, nu-mi spune, ce vrei să-ți mai zic?

— Prefer să-ți spun. Prea e împruțit. Mai bine să fii la curent.

— Mda, acum sunt la curent. De ce mi-ar păsa? Mă cac pe ei. Ia adu-mi-i tu unul câte unul și pune-i la rând să mă cac pe ei.

Prea ești sensibilă, Karla, nu meriți să-ți faci sânge rău pentru atâta lucru.

Vorbind, Manu se întinde pe jos cu brațele întinse și urlă din toți rărunchii privind cerul. Crede cu sinceritate că ar fi capabilă să înghită tot cartierul dintr-o sorbitură și că asta ar putea-o face să râdă. Soarele este încă pe cer. Chiar că e mișto locșorul ăsta.

La drept vorbind, ar fi și mai bine dacă nu s-ar afla și Karla aici.

E ea o fată OK, dar prea are multe idei jigărite și de nimic. Are

niște ochi mici, care nu pot cuprinde mare lucru. Și tot ce o depășește o umple de furie.

Lui Manu îi place tot ceea ce o depășește. O distrează toate derapajele. Are dorințe largi și deplasate. Și găsește că singurul lucru care mai merită un efort este sexul. Karla este ca toți ceilalți, fricoasă și agresivă.

O mașină se oprește nu departe de ele. Portierele pocnesc.

Manu nu le dă atenție. Zice cu voce tare:

— Pe bune, Karla, trebuie să-ți lărgești gaura curului și mintea o să-l urmeze. Serios, trebuie să dilați spiritul, să-l obligi să vadă în stil mare... Să-ți lărgești ideile...

— De la noi, fetele, nu ideile se așteaptă ceilalți să le lărgim...

Karla stă în picioare. Manu nu are chef să se ridice. Și nici să fie deranjată. Nu are nimic de împărțit cu vocea abrutizată care

43

se aude. Nici cu pompele alea care înțeapă prin pantaloni. Nici cu mocasinii de alături. Nici cu bascheții din spate. Nu răspunde nici una. Privesc apa. Cei trei tipi se apropie.

— Haida, ciocu' mic!

Asta așa, ca să mai destindă atmosfera.

— Am trecut și noi pe aici ca să ne mai distrăm un pic. Am văzut două gagici și ne-am zis că am putea să ne distrăm împreună... Nu vrem să vă deranjăm, fetelor, vrem doar să facem cunoștință.

Manu se ridică. Evită să-i privească. Nu trebuie să te uiți de două ori la ei ca să-ți dai seama că sunt niște porci. Mici, împutuți și beți. Urâtă treime. Karla trage de fustă în jos cu aer imbecilizat. Manu o ia de mână și, cu un semn din cap spre băieți, zice:

— Tocmai plecăm, avem o treabă. Îmi pare rău, distracție plăcută...

Cel cu mocasini îi barează trecerea:

— Chiar ești convinsă că nu ai timp pentru o partidă de craci în aer?

Și îi pune mâna pe unul dintre sâni. O vede pe Karla întinsă pe jos, cu fața strivită de pământ, și tipul călare pe ea – tipul cu bascheți – arzându-i o palmă și făcând-o curvă.

O aude pe Karla urlând, strigând-o. Simte mâna celuilalt între picioare, strângându-i sexul. Exclamă pufnind în râs: „*Asta nu pare prea sălbatică*”. Și o tăvălește în iarbă. „*Dă-ți chiloții jos și desfă picioarele, desfă-le bine, să nu-ți fac vreun rău cu scula asta a mea mișto*”.

Face cum i se spune. Se întoarce când i se comandă. Karla plânge și discută, se roagă de indivizi să nu o atingă. Unul dintre

44

ei o ține de păr. Îi dă capul pe spate și o face futelniță. Ea are fața roșie, congestionată, plină de lacrimi. Din nas îi curg muci, din gură sânge. Încearcă să vorbească și, pe la colțurile gurii, balele i se amestecă cu sânge. Și între dinți are urme roșii. Al

treilea o prinde de umăr, ea își apără fața cu mâinile și cade în genunchi. Grămadă sfrijită și plângândă. Îngrozită. Implorândă. Manu zice: „*Lăsați-o în pace, dați-i drumul!*” Tipul de pe ea râde și-o plesnește peste nas. Explozie în spatele ochilor, apoi durere surdă în întreg craniul. Ceilalți au ridicat-o pe Karla. Au pus-o pe capotă cu mâinile sucite la spate. Îi izbesc capul de caroserie. De mai multe ori. Chestia asta chiar face zgomot dar nimeni nu trece să audă. Cel de pe ea șoptește:

— Ei, păpușă, ce ți-am zis de pula mea? Am impresia că-ți place, ai?

Aude cum Karla ia palme între două proteste. Se teme să n-o demonteze ăștia, pur și simplu, la cât de caftangii sunt. Să nu crape. Îi strigă: „Lasă-i dracu’ să ți-o tragă, nu mai căuta cotonogeala”. Băieții izbucnesc în râs: „Bagaboantele astea se fut ca iepuroaicele... Încearcă să i-o bagi și-n cur, pariez că e la fel de larg ca și calea legală”.

Ce vor face după, când vor sfârși? Par beți rău. Și alcoolul nu-i face deloc mai amabili. Sunt mulțumiți că sunt împreună, se laudă unul pe altul, au o activitate comună, cu dușman comun. Oare până unde trebuie să meargă pentru a-și dovedi că sunt cu adevărat împreună? Oare chiar le vor deschide pânțele și le vor băga acolo un glonte de carabină, cât mai adânc cu putință, pentru a face explozie în interior? Cât îi va mai distra oare să le-o tragă spunând tot felul de tâmpenii? Au premeditat ceva pentru după? Manu se gândește. Dacă s-au hotărât cumva

împreună să le-o dea până le lasă fără suflu, atunci e de rău. N-
or să se lase. Dar poate că vor doar să le violeze. Nu trebuie
speriați. Nu trebuie făcuți să intre în panică. Nu trebuie
provocați să treacă de pumnii în gură și mișcările violente din
șolduri. Și-ar fi dorit să se mai calmeze și Karla ca să nu mai ia
bătaie, dacă nu cumva și asta era în program. Și mai ales să
rămână în viață. Să faci orice numai ca să rămâi în viață.

— Nu i-o mai trag și eu, cum merge?

— Cu gura asta mare din dotare nu cred că apucă să și-o tragă
prea des.

— Ai grijă, nu cred că face diferența între pizdă și un coș de
gunoi.

— Ar fi trebuit să ne punem prezervative, cine știe... Cu
gagici d-astea care se lasă violate...

Poanta i-a făcut să chicotească. Un altul vine peste ea. Înainte
de a se culca îi trage câteva șuturi între picioare ca să i le
desfacă mai bine. Manu privește spre cer. Așteaptă. Când i-o
bagă, îi zice: „*Mișcă-te, dă din cur, să vezi ce bine te fut*”.

Alături, Karla e întinsă pe jos cu trupul scuturat de hohote și cu
unul care se mișcă peste ea. Picioarele albe și moi etalate de
fiecare parte a tipului. Pământul și iarba i-au pătat pielea. Fundul
bărbatului urcă și coboară, alb cu câteva bubulițe roșii și câțiva
peri negri. Din când în când, îi trage câte o palmă zdravănă, la
care Karla răspunde țipând, lucru care pare să-l mulțumească.

Are părul năclăit și dinții murdari. Al treilea tip îi cere lui Manu

să se întoarcă. Spunându-i:

— Șterge-ți curul, că s-a umplut de pământ.

Se uită pe jos. În iarbă, puțin sânge de când tipul a trosnit-o peste nas. Un altul îi privește din picioare. Cel care o ia pe la

46

spate se enervează:

— Parcă aş fute o moartă.

Cel care privește adaugă:

— Și asta nici măcar n-a plâns, ia uită-te la ea. Să-mi bag, parcă n-ar fi femeie.

Îl privește pe cel care vorbește, se întoarce și aruncă o privire peste umăr către cel de pe ea. Surâde:

— Băi, pulică, da' ce mare lucru crezi că ai între craci?

Bărbatul se retrage. Mai bine și-ar fi ținut gura. De ce o fi simțit nevoia să-i răspundă? Cel mai mic dintre cei doi, cel cu mocasini, zice:

— Nu mai am nici un chef, îmi fac greață jegoasele astea. Ce mizerie...

Îi spun celui de-al treilea să se grăbească, să se care și să găsească gagici mai futabile, nu ca astea, bune doar pentru boschetari și câini.

Manu a rămas pe burtă. S-a sfârșit. O dor genunchii și spatele.

Chiar s-a sfârșit? Și mai trăiește. Tipii or să plece. O doare și capul pe deasupra. Cu limba simte un dinte mișcându-se.

Celălalt își ridică pantalonii. Se întorc la mașină. Manu se întoarce și ea cu grijă pe spate. Nu-i fac chiar atât de rău mișcărilor, în orice caz nu are nimic rupt. Privește cerul. O aude pe Karla, alături, gemând. Vagă senzație de vomă. Și sâni dureroși... De ce naiba a trebuit să o lovească atât din moment ce nu a opus rezistență? O aude pe Karla trăgându-și nasul. Ar vrea să nu fie acolo. Nu are nici un chef să stea de vorbă. Karla reușește să articuleze:

— Cum ai putut să faci așa ceva? Cum ai putut să-i lași chiar așa?

47

Manu nu răspunde imediat. Simte că o dezgustă pe Karla mai mult chiar decât bărbații ăia. Cum a putut face așa ceva? Ce prostie...

Îi aude demarând. S-a terminat. Răspunde:

— Până la urmă mă bucur că mai respir. Supraviețuim. Mă înnebunesc după chestia asta. Nu s-a întâmplat nimic pe lângă ce ar fi putut să ne facă. Deh, am luat și noi o pulă.

Karla ridică tonul anunțând o criză de nervi:

— Cum poți să spui așa ceva?

— Pot să spun, pentru că nu-mi pasă de amărățile alea de pule de labagii, am luat eu altele mai de soi, și-i bag în mă-sa. E ca și când ai parca o mașină în oraș. Nu lași lucrurile de valoare înăuntru, fiindcă nu ai cum să împiedici să-ți fie spartă. N-aveam cum să-i împiedic pe janghinoșii ăștia să-mi intre în pizdă, dar

nici nu am lăsat nimic de valoare acolo...

Desfigurată, Karla o privește. Nu reușește să vorbească, se sufocă. Va exploda. Manu o întoarce rapid. În primul rând trebuie să o calmeze. În primul rând, să nu fie supusă unei crize de nervi:

— Iartă-mă, nu vreau să pun gaz pe foc. Doar că, uite, porcării de-astea se mai întâmplă... Nu suntem decât niște fete. Acum, că a trecut, o să vezi, o să meargă...

O vede pe Karla în picioare, aplecată deasupra ei, cu sângele curgându-i din gură și din nas, cu ochiul drept umflat, din care lacrimile se scurg o dată cu rimelul. Buzele îi tremură:

— Cum ai putut să faci așa ceva?

Se întoarce și merge către mașina care încă nu plecase. Le arată pumnul, îi insultă plângând.

— Ordinarilor, să nu credeți că eu sunt ca asta, o să mi-o

48

plățiți, o să mi-o plățiți!

Mașina o lovește în plin. Niciodată Manu nu o să înțeleagă cum a putut fugi atât de repede până în vârful taluzului, cum a putut evita mașina și ajunge în stradă.

Capitolul IX

Abia a închis ușa și a și început să o pipăie pe la spate. Îi

reproșează:

— Știi că prefer să îmi telefonezi. Sunt ocazii în care fiu-meu mai e încă acasă.

Bancnotele sunt îndoite pe masă. Față de masă bej, netedă, cu câteva găuri cu marginile închise acolo unde au fost așezate cratițele fierbinți fără blat.

Nadine pune banii în geantă, își scoate bluza și desface fusta.

Bărbatul stinge lumina, nu și televizorul, își scoate pantalonii și puloverul și se întinde pe salteaua pusă direct pe jos. Ține picioarele îndoite și nu o scapă din ochi, surâzând. Nu ei, ci pentru că știe că va veni și va face ce i se va spune. Seamănă cu un pui gras și trist din cauza burdihanului și a picioarelor scurte.

Îi cere să nu-și scoată pantofii și să își mângâie sânii. Ca de fiecare dată. Este unul dintre cei mai vechi clienți ai ei.

O să-i bage limba în gură. L-a lăsat să o facă o dată și de atunci vrea de fiecare dată să o sărute. Își aduce aminte de un roman al lui Bukowski, în care acesta povestea că, pentru el, lucrul cel mai intim este sărutul pe gură. Pe vremea aceea i s-a părut că era vorba de o reflecție falsă. Acum o înțelege mai bine.

Departate de cap, tocmai între picioare, e loc să te mai gândești și la altceva. Dar senzațiile gurii chiar înseamnă completitudinea.

Pentru moment face pe naiva, la marginea patului, iar el se

masturbează, mângâind-o. Apoi o culcă pe spate și se așază peste ea.

Îi dă părul la o parte de pe figură, zicând că vrea să-i vadă ochii. Se întreabă cât i-ar da ca să-l lase să-i vadă măruntaiele.

Oare ce își închipuie bărbații că ascund femeile, de vor mereu să le vadă din toate pozițiile?

I-o trage, transpiră abundant și respiră zgomotos. Suflu fetid.

Măgar bătrân. Se reține bine să ejaculeze, ca să dureze cât mai mult. La sfârșit, peri de pe pieptul lui vor fi lipiți pe pielea ei cu sudoare. Pe ecran, o fată încearcă să răspundă întrebărilor unui prezentator zelos, elegant și haios.

Nadine mișcă mecanic bazinul. Îi spune tot felul de chestii despre corpul ei. Ce cur cald are. O prinde bine de șolduri ca să o conducă, îi ridică picioarele și îi desface puternic fesele. Face toate gesturile care-i dau prin cap ca să-i arate că o folosește cum vrea. O întreabă dacă are orgasm.

Ceea ce i se întâmplă cu ușurință, iar clienților le place teribil.

Imediat ce el a ejaculat, ea se și ridică și se îmbracă. E prea murdar acolo ca să mai facă și un duș. El îi spune:

— Știi, e foarte scump pentru mine... Uită-te și tu cum o duc...

Găuri de șoareci. Sordid. Îi e greu să își imagineze cum poate locui acolo împreună cu fiul lui. Îi e greu să și-i imagineze pe amândoi stând la masă. Ce și-o fi zicând băiatul? O mai fi având vreo îndoială? Te pomenești că le spune prietenilor râzând:

„Tata plătește o coardă de câte ori plec de acasă, toți banii i-i toacă”. Îl întreabă:

— Vrei să nu mai vin?

— Ba da, ba da, vreau să mai vii. Dar ar fi bine să-mi faci un

50

mic rabat, știi tu, ca pe la magazine. Și-apoi, cu tot ce ai în cârcă, ar fi normal să mai cobori un pic tariful, nu? Nu știu cât o să mai putem întreține relația, pentru un om ca mine este destul de greu să adun suma.

— Găsește și tu un debușeu mai ieftin.

— Stai, ceea ce nu înțelegi e că...

Nadine iese fără să-i mai lase timp să încheie. Ceea ce

înțelege e că treaba e de tot rahatul. În casa scărilor îl aude strigând că o așteaptă joia viitoare la aceeași oră, că o să se descurce el.

Nu se va mai întoarce la el. Prostul ăsta bătrân va sfârși prin a o confunda cu o soră de caritate.

Intră în primul magazin de electronice pe care-l întâlnește. Își cumpără o pereche de căști. Cele mai ieftine dintre cele fiabile.

Vânzătorul e amabil. Înainte să iasă, o întreabă: „Ați plâns?” Se abține să-l sfătuiască să-și vadă de treabă și îl privește fără să

înțeleagă. El explică: „S-a scurs ceva negru sub ochi, ca și când ați fi plâns”. Mecanic se freacă sub ochi, îi mulțumește

vânzătorului și iese. A uitat să își refacă machiajul când a plecat.

Își pune căștile noi. Dă volumul la maxim. *You can't bring*

me down. Ei, totul se schimbă. Vibrație de chitară direct în sânge. Își zice că dacă ar da un șut într-un perete, s-ar năruți toată clădirea. La prețul ăsta, căștile chiar nu sunt rele, nu e chiar totul împuțit astăzi.

Pe scaun, așteptând metroul, își privește mâinile. Un tip de lângă ea îi surâde. Se face că nu-l vede.

Chiar dacă e scump, măgarul bătrân e mulțumit că mai sunt fete ca ea cu care să o facă.

Să se culce cu cineva ca să se simtă împlinită. Să fie de folos

51

tuturor. Chiar are asta în sânge?

Este adevărat că e vorba de mulți bani. Și nici măcar nu știe dacă sunt dați pentru mare lucru. Sexul le pute a mucegai când li-l ia în gură. Oricum este mai puțin penibil decât să meargă la muncă.

Deși nu-i așa de ușor să ți-o pui fără să te strâmbi. La început ai zice că este suficient să ai trei găuri ca să nu-ți mai pese și că te poți gândi la altceva cât o faci. Numai că pentru a alunga senzația de după, nu ajunge să faci un duș și să trântești ușa.

Dorință turbată de a face praf ceva, ceva sfânt. Ei îi place munca asta.

O voce de puștoaică îi răsună în minte: „Mamă, ce e cu mine de nu merge cum trebuie?” Fără ca Nadine să-și amintească exact despre ce era vorba.

Tipul de lângă ea se apleacă pentru a-i spune ceva. Nu

întoarce capul.

Nu vorbește niciodată cu nimeni despre ceea ce face. Nu că i-ar fi rușine. Există un orgoliu de a te lăsa să ajungi atât de jos.

Un eroism în decădere. Îi disprețuiește pe ceilalți, pe cei care nu știu nimic despre ea și care o tratează de sus, imaginându-și că au un plus de demnitate.

I se potrivește meseria asta. Mai ales în momentul cheltuirii potului. Să devalizezi un supermarket, să te întâlnești cu femei care își aleg iubiții care și-o trag gratis, care numără ban pe ban ca să-și hrănească familia.

Își dă seama că surâde în gol. Cel de lângă ea ia asta ca adresându-i-se și îi pune o mână pe umăr pentru a o convinge să-și scoată căștile și să-l asculte. Se ridică și merge la celălalt capăt al peronului.

52

You'd better take a walk în my wood. You'd better take a walk în the real world.

Să omori pe cineva.

Chiar îi face rău să se obișnuiască cu ideea.

Până să apuce să închidă ușa, o și aude pe Séverine țipând.

— Uite asta chiar că nu îmi place, să îmi iei din whisky fără să mă întrebi. Puteai măcar să-l pui la loc, nu?

— După ce că am mai lăsat ceva... E și ăsta un efort, nu?

Nadine merge în camera ei să se schimbe. Cealaltă o urmează:

— De fiecare dată e la fel: eu spun ceva serios, tu răspunzi cu o prostie și o întinzi. Ești incapabilă să dialoghezi. Și, pentru a coabita, trebuie să dialoghezi. Ceea ce presupune respect și eforturi. Și nu știu dacă ești capabilă de așa ceva...

Nadine își trage un pulover. Vecina n-a îndrăznit vreodată să o întrebe direct de ce, de mai multe ori pe săptămână, își pune fusta scurtă și pantofii cu toc.

Ce ar zice să afle de Francis? Ce ar zice toți cei care o cunosc?

Séverine continuă să explice cum este cu coabitarea. E o fată frumoasă. Elegantă, aproape rafinată. Lipsită de grație numai când se mișcă. Nu e deloc plăcut să o privești mișcându-se. Ca și când ar încurca-o propriul trup. Îi lipsește emoția. Are un gât interminabil de un alb perfect. Ce ar scorni dacă ar auzi de Francis? Nu are dreptul să lipească vreuna din etichetele ei stupide de situația asta.

Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, mâinile Nadinei își găsesc instinctiv locul pe gâtul lui Séverine și încep să strângă cu furie, implacabil. Să o facă să înceteze. Călare pe ea, Nadine

53

o ține la pământ. Fără să se gândească la nimic. Concentrată, aplicată. De multe ori când și-o trage are impresia că iese din sine însăși, că uită de ea pentru o clipă. Deconectează din ea acea parte care observă și comentează. Și acum simte același efect. Când își revine tocmai o gătuie pe Séverine.

Aha, deci este adevărat că limba iese un pic din gură. Și că

ochii se dau peste cap.

Își ridică părul și-l dă pe spate. A visat de mai multe ori că are un corp de ascuns. Îl decupa în bucăți când tocmai sosea cineva.

Imediat arunca bucățile mai peste tot, căci trebuia să ia ceaiul cu invitații. Bucăți de membre împinse sub scaune, lăsate să alunece după perne. În visul care revenea adesea se făcea că trebuie să poarte conversația ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când, un braț agățat cine știe cum iese de sub comodă.

Rațional vorbind, nu poate tăia trupul Séverinei pentru a-l ascunde. Poate că ar fi mai simplu să-l târască până în cadă, să-l taie în bucățele mici, să-l aranjeze în niște saci menajeri și să-i bage la frigider. Apoi să scape de ei încet-încet, răspândindu-i prin oraș...

Nu are timp pentru așa ceva. Trebuie neapărat să plece diseară. Oare dacă lasă totul așa, în cât timp va fi descoperit? În cât timp i se va forța ușa? Pe cine va interesa? Séverine nu are angajamente stabile, iar ultimul tocmai se încheiase. Deci nu are cine să se neliniștească dacă nu mai apare la serviciu. Mama ei este obișnuită să nu primească nici o știre de la ea săptămâni în șir. Nu se vede cu cineva anume în mod regulat. Așa că o să dureze ceva timp până va fi forțată ușa. Poate că de asta ținea așa de mult să-și găsească un prieten... Pentru a fi sigură că va fi

cineva cuprins de neliniște în cazul dispariției ei. Nadine poate, liniștită, să o lase să putrezească acolo, nu e nimeni care să sufere atât de mult din cauza absenței ei încât să vrea să vadă ce mai face.

Nadine caută lucrurile pe care Francis a rugat-o să i le aducă.

Își amintește că a vrut un centiron și o carte veche, ca în caz de plecare definitivă. Lucrurile au importanța care li se dă. Îl privește. Și ea, dacă ar fi să plece pentru totdeauna, ce și-ar lua? Habar nu are. Încă de mică, atunci când era vorba de vreo escapadă, nu își dădea seama ce ar trebui luat. Răscolește printre casete, bagă în geantă vreo zece dintre ele, mai ia o sticlă de whisky și carnetul de cecuri al lui Séverine. Trece de mai multe ori peste cadavru.

Sună telefonul. Mereu i s-a părut ostil și amenințător. Nu știi niciodată cine te sună, nici de ce. Mereu aceeași sonerie indiferent despre ce este vorba. Dându-i impresia că toți cei din afară încearcă să o supravegheze, îi calcă pe urme până la ușă pentru a-i băga în cap că pot pătrunde și ei oricând vor. Iată că acum a făcut ceea ce trebuia pentru a-și legitima frica de telefon. Toate acele angoase stupide. Teamă cu surdină. Impresia de a fi doar pentru o clipă scutită de propriul ei destin. Toate aceste lucruri care-i sunt familiare și nu au nici un sens. Acum a făcut ceea ce trebuia să facă pentru ca propria ei realitate și realitatea celorlalți să coincidă puțin mai bine.

Căștile noi o cam jenează.

*Însăși esența răului. Toate marile noastre orașe, toate
frumoasele noastre fete, tot atâtea adăposturi ale infamiei!*

Nadine se întreabă dacă trebuie să ia autobuzul sau metroul
spre a fi sigură că va prinde ultimul TGV. Nici n-a mai avut

55

timp să facă duș.

Capitolul X

Neam de rahat: o să-i plesnească plămâni. Prea a alergat mult. Manu se întreabă dacă își va mai regăsi vreodată suflul. Îi revine distinct în urechi urletul Karlei, izbită de caroseria mașinii. Zgomotul surd al corpului pocnit de capotă. N-a văzut mare lucru, a fugit imediat, aproape înainte de a se întâmpla. În momentul în care țâșnea, mintea i-a înregistrat urletul și acel zgomot ciudat.

Se oprește într-un bar, caută prin buzunare și pune la rând mărunțișul. Numără așezând monedele pe tejghea.

— Vreau un whisky și să dau un telefon.

Sună la poliție și spune:

— E o fată pe mal, în dreptul barului de noapte, chiar dedesubt, acolo unde sunt niște copaci. Am văzut cum a bușit-o o mașină. Nu știu dacă mai mișcă, ar fi bine să mergeți să vedeți.

Pe urmă sună și la pompieri. În caralii nu prea are încredere, nici nu a vorbit prea clar cu ei. Pompierii îi inspiră mai multă.

Își golește paharul dintr-o înghițitură și evită să mai aștepte acolo, ca nu cumva polițiștii să sune înapoi. Acum trebuie să se întoarcă acasă și să se facă praf.

Se întoarce pe jos, temându-se de toate mașinile, în ideea că tipii ăia ar putea-o căuta. Totodată, se întreabă de la cine ar putea împrumuta ceva parale.

La Tony fuseseră văzute plecând împreună. O să aibă necazuri când Karla va fi identificată. Va pretinde că din bar s-a

întors direct acasă, că nu a fost și ea pe malul Senei. Oricum, sticleții o să-i frece ridichea.

56

A ajuns acasă fără a fi găsit pe cineva care să-i împrumute destui bani pentru a-și putea cumpăra o sticlă. Nici nu se pune problema să intre așa. Să se dea cu capul de toți pereții, nu alta! Ce păcat că nici un negustor din cartier nu îi mai vinde pe credit.

Până la urmă, îl recunoaște pe Belkacem călare pe un scuter strălucitor de nou. Îl strigă:

— N-ai să-mi împrumuți vreo zece bătrâne? Ți-i dau mâine înapoi dacă treci pe la mine.

Băiatul îi întinde bancnota fără să comenteze. Ce băiat de băiat. O întreabă:

— Nu prea ești în apele tale. Ai luat cafteală?

— Nu, în-am împiedicat și-am căzut. Trebuie să beau ca să pot dormi. De ce merg, d-aia cad.

— Ai auzit de Radouan?

— Eh, știu, toți îl caută. A luat-o razna. N-a mers și el niciodată pe calea cea bună.

— Las-o p-asta. Chestia e că au dat de el. Mustafa și ai lui l-au prins mai adineauri. Cred că de data asta chiar a înțeleș...

— L-au făcut?

— Da' rău de tot. Nu e clar ce are. A ajuns la spital. Are noroc că-i mai stă capul pe umeri. Cred că e singurul lucru care i-a mai rămas necrăpat... Dar și ăsta... I-au turnat vitriol pe

meclă. Ca exemplu, că prea fitilea cartierul în ultima vreme. Să
le treacă altora gustul de a o mai face de capul lor...

— Ai văzut tu?

— N-am văzut nimic. Am văzut când a venit ambulanța să-l
ia. Nici nu știau bine cum să-l adune ca să-l ducă. Nu ți-ar fi
convenit să fii în locul lui.

— Acid pe mutră? Asta îți cam schimbă socotelile... Nu știi

57

ce-a făcut?

— N-a plătit niște marfă, pe alta n-a vândut-o unde trebuia...

Câte un pic din toate astea. În plus, a mai făcut și pe nebunul cu
ei, la primele întâlniri, ceva gen mi se rupe de voi toți...

— Mersi pentru bani. Ești *cool, cool* de tot... Ciao, Belkass.

Intră în magazinul din colț. Plătește o sticlă de Four Roses. Se
întoarce acasă. Se așază în fața televizorului. Bea cu înghițituri
mari. Sună telefonul. Doar nu o să se lase pusă la colț de un
telefon. Îi smulge priza.

Mai sunt și momente din astea. Zile catastrofă. Lichidul a
coborât la jumătate. Și nici măcar nu s-a matolit. Așa că o apucă
o furie oarbă. O furie neliniștită. Ar vrea să se îmbete praștie cât
mai repede cu putință. Mai ales să nu mai aibă timp să se
gândească la ce s-a întâmplat astăzi.

A terminat sticla. Tot n-a adormit. Dar e cu adevărat ușurată.

Ceea ce simplifică ideile. Alcoolul te sfătuiește.

Își scoate țoalele rupte și murdare de pământ. Trage pe ea

niște blugi. Are pete vizibile pe piele, dungi gălbui de-a lungul brațelor. Mâine se vor transforma în vânătăi. Își pune ochelari negri și ia levierul pe care Radouan i l-a lăsat mai devreme.

Traversează strada și merge câteva alei mai departe. Urcă până la ultimul etaj și bate la ușa lui Lakim. Nu e acasă. La ora asta e cu afacerile lui. Apartamentul e chiar sub acoperiș.

Deasupra ușii se afla o fereastră. Scara pe care te poți sui până acolo e în dulap, alături de contor.

Manu se urcă pe acoperiș fără probleme. Cu grijă, să nu-și rupă gâtul. Forțează fereastra cu levierul, o deschide și intră.

Cunoaște bine locul, doar a petrecut suficient timp aici. Dacă mai e o singură mobilă în locuința asta lângă care să n-o fi făcut,

58

s-ar numi că încă mai e virgină. Pe perete, Malcolm X, încadrat de doi boxeri. Într-o cutie încuiată din spatele frigiderului sunt toți banii pe care i-a câștigat ca *dealer*. Este singurul *dealer* din câți știe capabil să facă economii. Nu are încredere în bănci, fiindcă se teme să nu fie întrebat de unde are atâția bani. Manu a descoperit-o din întâmplare odată, când i-a căzut o linguriță în spatele frigiderului pe care, din pură intuiție, a încercat să o recupereze. Cheia nu a reușit să afle unde este pusă și rămăsese să se ocupe de asta mai târziu.

Sub ultimul sertar al biroului se afla un pistol și cartușe.

Lakim o lua cu el uneori când mergea la tir. Lui Manu îi plăcea zgomotul făcut de armă. Însă tirul nu a pasionat-o niciodată prea

mult.

Iese pe ușă cu micul seif sub braț și pușca atârându-i greu în bagaj. Dacă stă bine să se gândească, chiar că e cam dusă. Se clatină ușor, mergând către Mustafa, două străzi mai departe. Sună. I se deschide imediat. La drept vorbind, ar fi preferat să nu-l găsească acasă. Dar pentru că tot e așa și toate se înșiră ca măgelele pe o ață... Proprietarul spune:

— Ce gură spurcată ai când bei prea mult. Ce vrei de la mine?

Fără să o lase să intre, Manu întreabă:

— Ești singur?

Figura lui Mustafa se îmblânzește. Surâde:

— Se pare că v-ați cam certat tu și Lakim. E o groază de când n-ai mai venit să mă vezi. Ce, îți lipsesc?

Îl împinge în apartament cu un umăr. Răspunde cu voce joasă:

— Nu. Am venit să-ți spun că nu e corect ce ai făcut cu Radouan. Nimeni nu are dreptul să-i facă asta unui puști.

59

Pune seiful pe jos și scotocește prin bagaj. Îl aude declarând:

— Nu primesc sfaturi de la tine. Nu te-ai privit niciodată? Nu ești decât o cârpă.

— Nici n-o să mai apuci să primești vreun sfat de la cineva, porcule. Cu siguranță sunt ultima cârpă pe care o mai vezi.

Profită cât mai ai timp.

Trage ținând arma în mâinile întinse. Chestia asta îi scutură

brațul și face un zgomot infernal. E mai puțin spectaculos decât la cinema. Capul bărbatului explodează, iar el cade pe spate. Cum s-ar zice, nu știe să se poarte în astfel de situații. Nici asta nu este ca la cinema. Se apropie de cadavru, convinsă că trebuie să aibă bani prin buzunare. Direct în gură i-a tras. Terci i-a făcut mutra. Nu se poate hotărî să-l buzunărească.

Nu credea că o să fie în stare să tragă. Pentru asta venise, dar își închipuia că va apărea ceva care o va opri.

Înainte să iasă, golește o geantă neagră de piele și pune acolo cutia de la Lakim. Umblă puțin prin bucătărie până găsește o sticlă de gin în frigider. Nu că i-ar plăcea neapărat ginul, însă oricum este un alcool tare.

Trage ușa după ea. Pe alee nu e nimeni. Oamenii de pe aici aud tot felul de chestii, nu era să iasă pentru un simplu foc de armă. Manu își zice: „*Deh, nu eu trag de obicei, împuștilor!*” Nu știe exact dacă a spus-o cu voce tare sau în gând. Privită mai de aproape, chiar e zob.

Începe să se lase noaptea. Ce lungi sunt zilele de vară. Intră într-un bar și caută în cartea de telefoane „Burgorg”. Notează adresa. Nu știe cu precizie unde se afla. Cel mai bine ar fi să ia un taxi, dar nu mai are nici un ban și nici nu e momentul să se apuce să deschidă seiful.

60

În stradă dă de un domn în costum. Scoate pistolul fără să știe dacă este încărcat sau nu și îi lipește țeava de frunte.

— Ia zi, piticanie, n-ai un portofel? Ia scoate-l, că azi e ziua mea norocoasă, nu a ta.

Dacă tipul o va enerva, o să-i desfacă țeasta în bucăți. Numai că acesta a înghețat și îi întinde portofelul fără să scoată un cuvânt.

— Acuma întoarce capul și fugi de-aici... Nu mai vreau să te văd.

Se îndepărtează cu pași mari imediat ce insul a luat-o la fugă.

Deschide portofelul: n-a fost doar o toană, e plin de marafeți.

Chiar că e ziua ei norocoasă. Își repetă: „*Ce simplu, tot secretul e să nu eziți*”. Oare de ce toți ăștia cu cărți de credit mai țin și

bani lichizi la ei? Îi e greu să înțeleagă. Dar pică bine... Se

îndreaptă către stația de taxi, repetându-și gânditor din când în când: „*Ce simplu, totul e să nu eziți*”.

Burgorg, responsabil cu eliberarea condiționată a lui Camel,

locuiește într-un cartier rezidențial pentru clasa de mijloc. Nimic

teribil aici. În drum, Manu face eforturi pentru a se obișnui cu

gustul ginului. Nici ăsta nu-i teribil, nici vorbă.

Taxiul oprește brusc în fața casei. Nu i-a adresat o vorbă tot drumul.

Înainte de a suna, are prezența de spirit să reîncarce arma. Îi ia câteva clipe. Totuși, îi stă bine în roșu.

Sună. Individul care îi deschide este zdravăn, nu neapărat

gras, de vreo 40 de ani. Și-l imaginează cu ușurință dându-se

important, îmbrobodindu-le mintea celor eliberați condiționat cu

tot felul de vorbe de spirit. Nu că ar avea toți aceeași mutră, dar

îi poți totuși recunoaște. Întreabă:

61

— Domnul Burgorg?

— Da.

— Bună ziua, sunt sora mai mică a lui Camel, băiatul care s-a spânzurat nu demult. Vă amintiți?

Bărbatul confirmă din cap. Încă nu știe dacă n-ar fi mai bine să o alunge imediat.

— Vedeți, domnule, sunt câteva mici amănunte care mă cam deranjează în toată povestea asta.

Omul își revine. Se îndreaptă și i se adresează pe un ton peremptoriu, tipic autorităților:

— Nu văd care e...

— Eu da. Te văd pe jos cu botul bucăți și cracii în sus...

Se dă cu un pas înapoi și îi țintește gâtul. De fapt, glonte a intrat în partea de sus a pieptului. Imediat mai trage o dată. Ceva mai sus. Pe lângă. El se clatină dându-se înapoi. Se apropie și îi lipește țeava de stomac. Mai trage o dată și-l privește cum i se prăbușește la picioare.

Din punct de vedere strict vizual, e mai adevărat decât prima oară. Mai colorat. Nici ea nu mai este chiar novice. Profită de experiență.

O femeie sosește dinăuntru, ștergându-și mâinile cu o cârpă de vase. Văzând bărbatul întins pe jos, începe să urle. Așa că se

alege și ea cu un glonte în burtă. „Păcat că nu știu să țintesc, în gât ar fi făcut mai puțin zgomot”. Manu trece un picior peste trupul polițistului, la câțiva pași de femeie și trage în figură până când golește încărcătorul.

La fiecare detonare, corpul îi este împins înapoi, chiar se gândește cum să țină mai bine arma.

Își ia bagajele și pleacă în fugă. Ia primul autobuz pe care-l

62

întâlnește. Ei, și acum, ce e de făcut?

Capitolul XI

Călătoria cu trenul este interminabilă, hotelul ușor de găsit.

La recepție întreabă de domnul Pajet. Receptionerul prost

bărbierit îi dă numărul camerei și adaugă:

— Să știți că domnul nu a luat o cameră pentru două

persoane.

— Nu dorm aici, am trecut doar ca să-i fac muia de seară.

Bate la ușă. Francis lasă ceva timp până să deschidă. Dormea.

Dă tură după tură prin cameră, făcând-o să pară prea mică. Își

frecă ceafa. Îi e greu să-și adune gândurile.

— E aiurea cât de bine pot să dorm acum, când chiar sunt în

rahat.

Ea se așază pe marginea patului. Îl așteaptă să-și vină în fire

și să fie în stare să poarte o discuție. Desface walkman-ul pentru

a-i schimba bateriile. Îl aude constatând:

— Pe ansamblu nu stăm strălucit. La drept vorbind, nu știu ce

să fac. Am câteva idei pe care aș vrea să le discut cu tine. Vreau

să aflu și părerea ta despre ele.

— Nu arăți prea rău.

— Asta te frământă pe tine... Nu, dorm ca un bebeluș. Ți-am

mai spus că nu mă pot opri din dormit. Și sunt primul care se

miră.

Are un surâs bizar, mai degrabă o grimasă decât un surâs.

Reia:

— Primul lucru ce trebuie făcut e să coborâm să căutăm niște

amfetamine ca să vedem mai clar lucrurile și să termin cu

somnul ăsta. Trebuie s-o rezolvăm iute și eficient, fiindcă am

63

multe să-ți spun.

Ea aprobă, iar el îi întinde fotocopia unei rețete necompletate:

— Ocupă-te tu de asta, te rog.

I-a intrat în cap că ea are scris de medic. Și-apoi, așa o ține la

curent cu desfășurarea lucrurilor. Aparent fără a o face special.

Ar fi trebuit să spună nu de la început, să refuze să se amestece.

Acum este prea târziu pentru ea să mai dea înapoi.

— Sus în dreapta pui...

Îl întrerupe:

— Cred că am făcut asta destul de des ca s-o pot completa și
singură.

Scriind, îl întreabă:

— Când s-a întâmplat?

— Alaltăieri seară. A fost o săptămână nebună. Nu au apărut
elemente noi, o să-ți povestesc totul de la început, ca să înțelegi
bine.

— Doar nu putem sta toată săptămâna aici.

E greu să-l oprești o dată ce a început. Neconținute digresiuni.

Mintea îi merge prea repede și în toate direcțiile. Scutură din
cap:

— Nu, nu, o s-o fac scurt și cuprinzător, este important. Nu

trebuie să intri și tu în rahat din cauza mea. Treaba principală

este să-i dai asta lui Noëlle.

Pune pe masă un pașaport și o copertă groasă maro.

— Am întâlnire cu ea sâmbătă, 13 iunie, la bufetul gării din Nancy. Pe la cinci după-amiază. Dacă nu e acolo, aceeași întâlnire, a doua zi. Trece frontiera cu bicicleta și contează pe mine. E megaimportant.

La fel ca și în afaceri: lucrurile au importanța care li se

64

acordă. Are un simț al valorilor și imperative personale, dar foarte precise. Noëlle cu siguranță nu avea nevoie de ajutorul lui, dar dacă el a decis că e important, așa rămâne. Îl privește. Nadine semnează rețeta. Ar trebui să-i povestească lui Francis ce a făcut la rândul ei. Ceea ce ar schimba coordonatele dialogului. Se hotărăște s-o lase pe mai târziu. El îi spune:

— O să cobor la farmacie imediat.

Și, înainte să iasă:

— Drăguț din partea ta că ai venit, sunt foarte mulțumit să te văd. Asta mă va ajuta să mă lămuresc dacă mai pot vorbi cu cineva.

— Tipul de la recepție nu prea părea de acord să dorm aici.

— Am eu grijă de asta. Ai văzut că e o farmacie în fața hotelului.

— Am văzut. Nu m-a mirat: ești genul care știe să aleagă un hotel.

Constatarea i-a smuls un surâs. Iese. Ea se întinde pe pat.

Și ea e bucuroasă că îl vede. Se întreabă subit dacă nu cumva a gătit-o pe Séverine numai pentru a putea rămâne cu Francis.

De acum se simte legată de el inexorabil.

Știu că până la urmă o să rămân singură cu tine și clipa asta o aștept.

Ar fi trebuit să se gândească să cumpere ceva de băut.

Îi ia ceva timp să se întoarcă, deși farmacia este chiar în fața hotelului. Din fericire, vor fi având amfetamine, se simte sfârșită de-a binelea.

Prea îi ia mult timp. Își strânge lucrurile, ia coperta și pașaportul. Mai târziu va fi surprinsă că s-a gândit și la asta.

Sigur s-a luat la ceartă cu recepționarul. E în stare să-l

65

convingă nu doar că nu mai are nimic de plată, dar și că în prețurile asta ar trebui să-i mai închirieze o cameră.

Nu îl găsește jos. Recepția e goală și ușa dată de perete. Din prag îl vede ieșind din farmacie cu spatele și fără să atingă pământul. Deflagrație asurzitoare. Craniu care se desface în aer, jerbă largă de culoare închisă în noapte. Un glonte în cap.

Lumini la ferestre. Cineva se repede către corpul căzut.

Pleacă spre gară fără să se mai gândească. O gheară teribilă o râcăie în pânțele. Nici picioarele nu prea o mai țin. Frica materializată, ricoșând în interior. Transformând-o în cutie de rezonanță. Ecou dus-întors amplificându-se. Microfonie. Se gândește: „Nu mai e nici un tren la ora asta”. E tot ce-i vine în

mente. Ca unul dintre acele cântece stupide pe care te trezești
fredonându-le și nu poți să faci nimic ca să ți le scoți din minte.

*„Nu mai e nici un tren la ora asta”. În picioare, în fața
gratiilor. „Nu mai e nici un tren, e prea târziu”.*

Capitolul XII

Manu a luat trenul până la mama ei, plecată în vacanță cu un nou amant. Încă un reprezentant lamentabil al speciei cu goarnă decalibrată. Băiat frumos, trăsând a after-shave, cu siguranță violent când bea. Cu viața pe care o duce și farfuză pe care o trage, cu certitudine nu are beții prea vesele.

În tren s-a fâțâit pe culoar, apoi s-a culcat. A trezit-o controlorul. Durere de cap teribilă, adevărat calvar.

Își amintește vag ce i s-a întâmplat și ce caută acolo. E prea bolnavă însă pentru a se mai gândi la ceva.

În apartamentul gol al mamei face o baie, răscolește prin dulăpiorul cu medicamente pentru a găsi aspirină. E plin de

66

calmante. Mama le folosește non-stop. Din când în când, chiar abuziv. Manu și-o amintește cântând ușurel în fața televizorului, vorbind singură și oprindu-se dintr-o dată în mijlocul vreunei încăperi, incapabilă să-și amintească ce se apucase să facă.

Gândindu-se la ea, Manu are un puseu de tandrețe tristă. Dar iritarea reîncepe aproape imediat: dacă femeia asta ar fi mai puțin proastă, ar fi și mai puțin depresivă.

Ștergându-se, se privește în oglindă. Corpul îi e plin de vânătăi. A încasat mai mult decât și-ar fi imaginat. Din fericire fața mai merge, cu excepția buzei ușor umflate. Ce noroc să-i scape nasul întreg.

Încălzește o tartă cu spanac la microunde, bea o cană mare de

cafea cu lapte complet degresat.

Sparge casa de bani furată de la Lakim. Îi ia ceva până când capacul cedează.

Bancnotele sunt uzate, dar aranjate cu grijă. Adie umbra unei remușcări imaginându-și-l pe Lakim cum, seară de seară, se străduiește să umple cutia. Apoi se apucă să le numere, iar scrupulele se evaporă.

Ceva mai mult de treizeci de mii de franci. Cât să petreci un week-end pe cinste.

Manu mai răscolește un pic prin casă și găsește niște pastile de Dynintels, pe care le pune deoparte.

Mănâncă tarta, rece la mijloc. Își dă seama că o apucă nervii.

Sirenă de poliție. Într-o clipă i s-a umplut spatele de sudoare.

Se gândește rapid: imposibil să vină deja să o caute.

Totuși nu are halucinații: e scandal în stradă. Stinge lumina și se repede la fereastră.

S-a întâmplat ceva la farmacie. Nu are cum să afle ce, dar de

67

acolo vede mai bine. Sticleți, brancardieri... Nu se distinge prea bine de la fereastră.

Se așază la loc. Farmacistul este cunoscut în cartier ca fiind pe jumătate tarat. Dar până acum nu s-a făcut remarcat până acolo încât să atragă caralii în miez de noapte.

Nu-i mai e foame. Casa îi sporește plictiseala. Vorbește cu voce tare:

— Nu sunt o femeie de interior. Sunt a străzii și plec să dau o raită.

Verifică dacă lucrurile s-au mai liniștit pe afară și iese.

Capitolul XIII

În fața gării se afla o fată lipită de perete, care privește fix în pământ. De pe trotuarul de vizavi, Manu aude muzica din căști.

Poate că a fost alungată de gagiul ei și nu știe unde să doarmă. Sau poate că se plimbă noaptea prin cartierele mărginașe. În orice caz, nu-i este teamă că i s-ar putea sparge timpanele.

Manu traversează și se oprește în fața ei. Fata e cu vreo trei capete mai înaltă decât ea și dublă la gabarit. Îi ia ceva timp până când realizează că e cineva care vrea să îi vorbească. Mâna închide automat walkman-ul. Spune pe un ton de scuză:

— Nu mai e nici un tren la ora asta.

— Nu. O să rămâi aici toată noaptea.

— Mda, nu mai e nici un tren până mâine dimineață.

— Deh, cel puțin ți se oferă o conversație. Unde mergi?

— Mai degrabă la Paris.

Fata nu prea pare să știe unde vrea să ajungă. Pe Manu o doare capul. Întreabă:

68

— Știi să conduci?

Cealaltă confirmă.

— Ei, dacă știi să conduci, am eu o mașină și vreau să merg la Paris.

— Pică bine, chiar pică bine.

Cuvinte fără convingere. O urmează totuși pe Manu până

acasă fără să scoată un cuvânt tot drumul. Nu pare prea trează.

Măcar de-ar ști să conducă...

Manu o roagă să aștepte în bucătărie propunându-i să-și facă o cafea. Timp în care își strânge lucrurile.

Când strigă „putem pleca”, cealaltă nu-i răspunde. A dat din nou drumul la walkman și Manu se vede obligată să o scuture de un umăr pentru a o întoarce la realitate.

Scoate mașina din garaj fără probleme, Manu convingându-se că are aptitudini de șofer.

Rulează fără vorbe. Uriașa are cearcăne ca trase cu creionul.

Ciudată figură. Nu neapărat dezagreabilă, cât surprinzătoare.

Numai de-ar fi stăpână pe nervii ei. Miniona privește cum, pe marginea drumului, copacii defilează în mare viteză. Cu aparența unor imobile alungite. Întreabă:

— Te așteaptă cineva la Paris?

— Nu, nu neapărat.

— Pică bine, pentru că tot n-o să ajungi în noaptea asta.

Manu scoate arma doar pentru a o vedea cealaltă, fără să i-o lipească de obraz. Explică:

— Sunt într-un mare rahat. Îmi pare rău că a picat măgăreața pe tine, dar am nevoie să mă duci în Bretagne. Acolo poți să păstrezi caseta asta cu bani ca să te întorci, furtul nu a fost declarat. În plus, pot să-ți plătesc și plinul pentru întors.

este o aventurieră înrăită, or nu înțelege nimic din ceea ce se

întâmplă. Se informează:

— Unde mergi, în Bretagne?

Politicos, echilibrat. Ca și când s-ar fi întâlnit după o petrecere

și ar fi invitat-o pe la ea, iar cealaltă ar fi întrebat-o în ce cartier.

Manu mormăie:

— Habar n-am unde merg, vreau să văd marea.

Îi pare bine că uriașa o tratează astfel. Manu n-ar fi avut nici

un chef să facă drumul cu o emotivă. Prea o doare capul.

Adaugă:

— O să mai vedem pe drum. Un singur lucru vreau să

înțelegi, dacă o să mă enervezi, nu vei fi prima pe ziua de azi

căreia îi împrăștii creierii.

A spus asta ca lucrurile să fie clare și ca să o testeze pe uriașă.

Aceasta a surâs. Manu privește drumul. Și nici o clipă nu-i vine

să creadă.

Partea a doua

„Umbre nebune, alergați până la marginea dorințelor,

Fără a putea vreodată să vă stingeți turbarea.

Departe de popoarele trăitoare, rătăcitoare, condamnate,

Fugiți de-a lungul deșerturilor ca lupii.

Împliniți-vă destinul, suflete disperate,

Și alungați înfinitul pe care îl purtați în voi.”

Charles B.

„Furia neputinței făcea să-i tresară degetul pe trăgaci.”

70

James E.

Capitolul I

Cafeaua i-a făcut bine. Nadine ține volanul cu o mână, se întinde conducând. Pune o casetă: *Lean on me or at least rely*.

Roșcata o supraveghează cu gura larg deschisă. Strâmbă din nas ca să-și arate perplexitatea, dar nu comentează. Bombăne când Nadine dă muzica mai tare, însă nu îi cere s-o dea mai încet. Are o rană urâtă în dreapta gurii, care încă nu a prins coajă.

Se uită neliniștită la fiecare intersecție, bănuind-o vizibil pe Nadine că ar vrea să o ducă unde nu are chef să ajungă.

Nadine n-a mai văzut pe cineva nici purtându-se, nici vorbind așa de urât. Nu a distrat-o nici când și-a scos arma, fără a fi surprinsă sau terorizată. O ținea aiurea, iar unghiile roase și acoperite de oje sărită lăsau urme roșii pe patul pistolului. Are degete mici, strâmbe și îngălbenite de tutun.

Nadine nu se simte amenințată. E chiar mulțumită că a fost luată pe sus. Nu are de gând să nu asculte, e mult mai bine aici în mașină decât singură în fața gării.

Și apoi Bretagne e o idee bună.

De când merg împreună, Nadine are senzația de a o mai fi văzut pe cealaltă. Numai că i-ar face prea rău să se concentreze acum pentru a dibui de unde această impresie care îi revine când

Manu scoate rujul din geantă ca să-și mângălească buzele, aplecată spre retrovizor. Gestul pune din nou în funcțiune memoria Nadinei:

— Eram sigură că te-am mai văzut. Într-un film cu niște câini.

— Da, și cu un cal. Ar fi păcat să uiți de cal. Da' cum se face

71

că l-ai văzut?

— Mi-l amintesc bine datorită scenei cu țăranul. Zbierai la el

că nu i s-a sculat bine. Veșnic aceeași poveste cu măgariiăștia

de hardiști care uită să taie asemenea pasaje. De-asta în-a

marcat.

— Eu te-am întrebat unde l-ai văzut. Gagiul tău e chitit pe

filme de-astea?

— Nu am prieten. Sunt chitită eu de una singură.

— Zece bile albe.

— Erai perfectă în film; în ciuda fragmentului ăluia antologic,

mi-ai părut tare dichisită pe ansamblu.

— Ar fi trebuit să fiu un star al hard-pornoului, ești prima

persoană pe care o întâlnesc care își dă seama de asta. Încă zece

bile albe.

— Ai filmat multe?

— Nu chiar. Filmul pe care l-ai văzut e unul dintre cele mai

bune. Aș fi vrut să se numească „Dog knows best”, dar s-au

căcat pe ideea mea. Sunt al dracului de fără haz ratațiiăștia care

fac porno. De asta nici nu filmez prea mult. Nu suntem făcuți să

ne înțelegem.

Nadine îi întinde mâna fără a scăpa șoseaua din ochi:

„Încântată, pe bune”. Surâde sincer pentru întâia oară și Manu

observă că îi stă bine. Strânge mâna întinsă.

Nu prea știe ce să creadă despre fata de lângă ea. Își sugerează dinții gândindu-se, înghite zgomotos și strigă:

— Futu-i, ce sete îmi el Trebuie să ne oprim. Trebuie să-mi revin, să beau o cafea.

— E o benzinărie nu departe de aici. Am văzut un panou publicitar.

72

— Bună informație. Sper că n-ai de gând să-mi faci greutate când ajungem...

— N-am nici un interes. Sper că nici tu nu mai crezi asta. Să nu uităm să luăm și benzină.

Manu renunță la suspiciuni. Aparent, celei de alături îi convine să conducă până la mare. Micuța își privește pușca, suspină și o bagă la loc în geantă. Scoate cutia de Dynintels și numără câte pastile i-au mai rămas:

— Chiar aș vrea să am încredere în tine, dar nu am de gând să adorm. Sunt destule pentru amândouă, dacă te tentează.

Nadine fixează cutia de amfetamine câteva clipe. Pare că vederea ei o emoționează. Manu se întreabă cu cine oare are de-a face. În același timp, uriașa îi place, nu te contrariază și dă dovadă de bun-gust. Nadine face semn din cap că o să ia și ea, adăugând că preferă să aștepte să cumpere niște apă. Manu le înghite imediat, explicând:

— Am nevoie să beau ceva ca să le pot înghiți. Mi s-a uscat

toată saliva. E o metodă practică și pentru supt pula.

Nadine o ascultă ca din depărtare. Îi revine imaginea lui

Francis cu craniul zdrobit pe întuneric.

Prezența fetei de alături îi deranjează proiecția interioară, dar

o și împiedică să și-o formuleze terifiani. Repetă fără să fie

atentă la ce spune:

— Sunt într-adevăr încântată că te-am întâlnit, pe bune.

Manu se strâmbă:

— Mereu ești așa sau ai suferit azi vreun șoc mortal? Trebuie

să-ți revii, uriașo, nu am nici o afinitate cu debilizii mintali.

Capitolul II

73

Benzinărie, lumină albă orbitoare, culorile le izbesc pupilele.

Câțiva clienți se învârt în jurul automatului de cafea.

Toalete gri-metalizat, excesiv de curate. Femei care își aranjează machiajul în fața oglinzilor. Una dintre ele își schimbă bebelușul.

Nadine se privește în aparatul de uscat mâinile. Acesta îi deformează figura, dându-i alura unui monstru rătăcit și surâzător.

Înainte să coboare din mașină, Manu și-a înfundat în buzunar un pumn de bancnote. Se plimbă prin magazin, luând câte ceva din toate. Sandvișuri, ciocolată, whisky, sifon.

Când o vede pe Nadine ieșind de la toaletă, o întreabă strigând dacă nu vrea și ea ceva, deși locul este de un calm seren.

Urișa face semn că n-are nevoie de nimic. Manu insistă:

— Vino să vezi „Anal și spermă”, coperta e super-mișto.

Stilul rupere.

Nadine se apropie: romane-foto îmbrăcate în celofan cu o etichetă enormă pentru a masca pula de pe copertă. Părea amuzant. I le smulge din mână și se îndreaptă spre casă.

Pune totul pe tejghea. Apoi scoate ciocolatele de sub pulover, declarând neglijent:

— Reflex stupid. Am cu ce să plătesc.

Revine în mașină. Nadine schimbă caseta: *So unreal now*

how I lie and try to deny the things that I feel. Înainte de a băga

cheia în contact, rupe celofanul în care erau îmbrăcate

romanele-foto, în timp ce Manu aranjează proviziile pe

sortimente, pe bancheta din spate.

În prima fotografie, o blondă cu părul foarte lung stă călare pe

74

un taburet de bar cu fesele desfăcute, în timp ce un tip în costum

o ia pe la spate. Un altul îi privește, așteptând evident să-i vină

rândul.

În a doua fotografie, gros-plan al unui anus ridat, lărgit de un

darab de pulă.

Răsfoiește rapid restul broșurii. Dublă penetrare pe o masă de

biliard. Fata poartă pantofi cu tocuri negre foarte înalte și

lănțișor la gleznă. Sex epilat în întregime, clitoris găurit. Chiar

că are o alură... În orice caz, o impresionează considerabil pe

Nadine.

Manu face plinul, apoi se instalează în mașină:

— E mișto?

— Fata e *cool*. Pur și simplu reinventează suptul pulii.

— OK, te uiți mai târziu, n-o să dormim aici.

Ies din parcare. Manu se întoarce cu regularitate pentru a mai

lua câte ceva de mâncare din spate. Vorbește cât mai des cu gura

plină:

— Mamă ce mișto e să nu trebuiască să-ți numeri banii. N-ai,

nu-ți mai arde de răs.

Deschide toate pachetele, le împrăștie peste tot prin mașină, își umple și gura la întâmplare, sărate, dulci cum or fi. O anumită constanță totuși în nu contează ce. Prea a făcut totul sistematic: prea mult zgomot, prea multă excitație, prea multă vulgaritate. Cel puțin pentru moment pare cu adevărat antrenată și capabilă să mențină ritmul.

Își împart pastilele de Dynintels. Din momentul în care acestea își fac efectul, vorbesc în continuu.

Nadine surâde, ascultând-o și găsind-o, în linii mari, plină de bun-simț.

75

Rulează în direcția Brest. Manu a hotărât că aceasta este cea mai bună destinație. A și întrebat: „*Merge, uriașo?*”, iar Nadine a aprobat cu entuziasm.

Ajung în oraș înainte de a se deschide barurile. Caută plaja, se rătăcesc, o găsesc din întâmplare.

Manu strigă cât o țin plămâinii:

— Futu-i, ce mișto el

Începe un dans ciudat, o combinație de pogo și swing, zbierând de să-ți spargă urechile: „*Aerul iodat îmi trebuie imediat*”. Rotații de brațe, scuturări de cap. Demonstrație de bucurie.

Așezată un pic mai departe, Nadine o privește.

Manu vine și se așază lângă ea:

— Acum propun să mâncăm la greu imediat ce o să-și deschidă labagiii ăștia barurile. Apoi trebuie să dorm, așa că o să iau o cameră la hotel. Tu ce ai de gând să faci?

Nadine ridică din umeri, privind marea în căutarea unui răspuns. Este primul moment jenant după mai multe ore.

— Nu știu. Mănânc și eu cu tine.

Starea de acum îi amintește de serile târzii în care ar fi avut chef să se întoarcă acasă cu un bărbat, dar nu îndrăznește să o spună pe față.

Se simte bine cu micuța asta, nu este obligată să îi dea atenție.

Dar îi este rușine să-i spună deschis că ar vrea să rămână împreună. Căci are aerul că știe bine unde vrea să ajungă și nu are nevoie de nimeni ca să se poată distra.

Manu spune din colțul gurii:

— Deh, vino la hotel cu mine. Nu știu ce crezi tu, dar mie mi se pare că ar fi păcat s-o lăsăm baltă când drumul pare bun.

76

De data asta, chiar se va petrece totul după cum își dorește Nadine. Nu are decât să se umple de mulțumirea acestor întâmplări, evitând să se plângă.

De data asta, totul se va petrece foarte simplu: nu are nici un rost ca ele s-o lase baltă când drumul e atât de bun.

Capitolul III

Se învârtesc prin oraș până când Manu vede un hotel care îi place.

— Avem ori nu posibilități să dormim acolo, ar fi păcat să nu profităm.

Până la urmă, s-a făcut remarcată la recepția unui stabiliment de trei stele, explicând că vrea „*camere vecine cu dușuri beton și televizor*”, scărpinându-și pânțele peste tricou. Nadine stă în spatele ei, jenată și amuzată. Iau o cameră cu două paturi, căci era tot ce mai rămăsese, ceea ce o aranjează pe Nadine, care nu are nici un chef să rămână singură.

Se întinde în pat, în timp ce Manu inspectează întreaga cameră. Își pune walkman-ul și adoarme aproape instantaneu.

The words don't fit, I feel like I can't speak, things are looking bleak, please go easy on me, I don't know what's wrong with me, please be gentle with me, take it easy, take it easy.

Dorm până seara. Somnul profund de după amfetamine.

Manu o trezește pe Nadine strigându-i din baie:

— Băi, ce mișto e aici, n-aș fi crezut nici o clipă, cada e mai bună decât o piscină, spuma de baie te înspumează până în măduvă. Deși pute nișel. Doar n-o să dormi până mâine...

Lui Nadine i-au trebuit câteva secunde pentru a-și reveni și a-și aminti totul.

Micuța coboară să caute de băut, revine apoi cu două sticle de

Jack Daniel's în cutii negre. Umple paharul pentru spălat pe dinți, îl așază în echilibru pe calorifer pentru a deschide ușa-fereastră.

Nadine iese de la duș chiar în momentul în care paharul se răstoarnă. Ridică din umeri și declară doct:

— Nu e de glumit cu Jack, Manu, nu e de glumit.

Se întinde pe burtă, pe când cealaltă șterge pe jos cu tricoul.

Apoi mormăie:

— Nu sunt femeia lor de serviciu.

Lasă baltă pata de whisky, se întoarce către Nadine și rămâne un moment cu gura căscată. Declară:

— Nadine, știi ce bine ți se vede curul de aici.

Nadine se întoarce, își dă părul pe spate, surâde prostește și iese pe terasă.

Cealaltă o urmează cu sticla apăsată pe sâni mici. Poartă sutien cu cupe verde-sticlă, lucru destul de surprinzător, cu cusături aurite din loc în loc.

Strigă:

— Nu vreau să mă crezi o pisăloagă, dar cred că te cam ascunzi după deget. Ce-ai pățit pe spate, uriașo, n-ai prea fost cuminte?

Nadine își trece palma peste spate fără să răspundă. La pipăit, umflăturile păreau enorme, cu reliefuri sinuoase și dure. Manu înaintează și o întrebă dacă se poate uita mai de aproape.

Aceasta ține tricoul ridicat până la umeri și se gândește o clipă.

Apoi se lasă privită în tăcere.

Dâre întunecate îi acoperă toată spinarea ca o frescă pe care cineva ar fi încercat să o șteargă cu furie. Hieroglife

78

neliniștitoare întipărite în carne.

Manu suspină, lasă să cadă tricoul celeilalte și comentează:

— Mi-e greu să înțeleg. Dar e destul de drăguț. E artă abstractă sau ce? Cu ce te-a desenat așa?

— Cravașa.

— E și asta o chestie, nu-i vorbă.

Îi întinde sticla Nadinei și insistă:

— Văd că nu vrei să vorbești, dar tare mi-ar plăcea s-o faci.

Mărturisesc că nu înțeleg, așa că ar trebui să-mi lărgesci orizontul. Porcăriile astea te ajută mai bine la orgasm? Nu mi-ai zis că ai nevoie să fii cotonogită.

— Nu am deloc nevoie, pentru cotonogală sunt plătită.

— Cred că am auzit vorbindu-se doar de fete care sunt plătite ca să facă sex, nu și ca să o ia pe cârcă. Tu de ce te bucuri de asemenea supliment?

— Într-o zi, din întâmplare, dai peste un client care te preferă legată. După care, doar ca să vezi ce efect are, diversifici experiențele. Cu timpul, te afunzi în noroi. Când eram puștoaică, mă imaginam cu plăcere legată zdravăn de o masă de bar, cu curul larg deschis, și numeroși domni a căror figură nu o puteam vedea îmi făceau tot felul de lucruri derutante. Și foarte

degradante. Și foarte plăcute.

— Toți am avut visuri în copilărie și asta trebuie respectat.

Orișicât, senzația asta de rahat e o preocupare pentru pierde-vară plini de bani.

— Ce să-ți spun? Ce e drept, pe termen lung e cam nasol.

— Zici tu așa, dar sunt sigură că ți se udă learcă de câte ori un gagiu îți vorbește porcos. După câte mi-ai spus, nici că mă miră așa ceva din partea ta.

79

— E cam trist pentru fofoloancă să se bucure doar spinarea, tot trecând așa dintr-o cafteală în alta. Nici o dereglare, nici un derapaj de-adevăratelea...

— OK: tu visai să-ți crape cineva capul cu bâta și amărățiiăștia nu sunt capabili decât să îți învinețească spinarea. Chiar că te simți frustrată.

Nadine surâde. Când vorbește, își caută cuvintele, ezită cu fiecare nouă frază. Își dă seama că nu este obișnuită cu efortul de a se explica. Cu toate că asta nu o deranjase vreodată.

Micuța insistă:

— Povestește-mi mai amănunțit. De exemplu, cum ai pățit chestia asta de pe spate?

— Era un piticot cu ochelari enormi, foarte scumpi. Și pula era enormă, nu în sine monstruoasă, ci disproporționată în raport cu restul corpului.

Nadine se întrerupe. Face un efort pentru a-și aminti cum a

jucat atunci rolul prostituatei. În picioare, în mijlocul livingului se întorsese cu spatele. El îi spusese să se aplece, să se aplece mai mult ca să o poată vedea bine. Nu putea observa ce se întâmplă în spatele ei. A împiedicat-o să-și mai miște mâinile legându-i-le la spate. S-a servit de ea cum a vrut, de gura ei cât a dorit, s-a jucat cu curul ei și a chicotit încântat, auzind-o strigând. Avea puteri nelimitate asupra ei până la a o aduce în stare să urle și să-l roage să se oprească după ce s-a apucat să o lovească. Brațul i se ridica și îi cobora inexorabil. Nu putea face nimic pentru a se feri de lovituri. Cu totul la dispoziția lui. Din când în când înceta cu loviturile, îi vorbea blând, o mângâia ca și când ar fi vrut să liniștească o cățea bolnavă, o alinta. Apoi o lua de la capăt.

80

Rațiunea se revolta în trupul prizonier, obligat să îndure. Îi lingeă mâinile când se oprea în semn de recunoștință. Fiindcă adora lucrul ăsta, îi lingeă glandul când se masturba la câțiva centimetri de gura ei, așteptând cu pioșenie să o împrăște cu spermă. Îl rugase gemând să i-o bage și în cur, îl implorase să o facă.

Toate practicile acelea... Atât de grotești și de deplasate, acum, când dorea să vorbească despre ele. Nerușinate. Nadine surâde ușor; în semn de neputință, se scuză:

— Nu am cum să-ți povestesc.

— E tocmai ceea ce ți-am spus: te-ai blocat când ai ajuns la

cur. De-asta îți place atâta și de asta nu-mi poți povesti. Unde
lucrai?

— Pe minitel.

— Ce trist! E un truc pentru cei cu moralul la pământ.

— Manu?

— Ce-i?

— Ia bagă-ți tu sticla aia de whisky în cur și mai du-te-n mă-

ta...

Capitolul IV

Pe terasa inundată de soare citesc în tăcere ziarul. Articole privitoare la „*un inspector de poliție împușcat sălbatic la domiciliu, soția prăbușită lângă trupul lui*”, dar și câteva rânduri despre „*o reglare de conturi între gangsteri de duzină*”.

Manu se miră cum de nu le-au asociat încă. E plină de bună-dispoziție, vizibil satisfăcută de a fi făcut să curgă ceva cerneală.

După un aperitiv prelungit sunt deja pilită când se instalează în fundul unui restaurant puțin frecventat. Toarnă în ele trei

81

sticle de vin roșu. Nu mai e nimeni la mesele din preajmă. Manu atinge brațul chelnerului găsindu-și tot felul de pretexte, cu plăcerea răutăcioasă de a-l observa cum nu mai e deloc în apele lui. Pe măsură ce orele se scurg, îl prinde de braț cu tot mai multă putere, vorbindu-i doar de la câțiva centimetri. Chelnerul surâde încurcat, încercând să o șteargă.

Ține continuu paharul în mână și se întrerupe cu regularitate din conversație pentru a-l duce la gură:

— Pur și simplu sunt o vagaboandă. În filme, tipii au mereu câte o replică definitivă în clipa când apasă pe trăgaci. Știi genul?...

— Nu. Nu mă uit niciodată la filme.

— Nu mergi niciodată la cinema? Nu te uiți niciodată la televizor?

— Nu. Doar la filme porno. Celelalte mă obosesc. Am văzut

Gone with the wind când eram mică, dar nu cred că de atunci în-
am mai uitat la vreun film de la un cap la altul.

— Ei, și cum vrei să mai discutăm după chestia asta...

Prinde chelnerul din zbor, mai cere o sticlă, comentează:

— Fir-ar să fie, trei sticle într-o zi, abia așa simți cu adevărat
că trăiești, merită serbat cu demnitate evenimentul.

Nadine surâde, aprinzându-și o țigară:

— Chiar e de mirare cum de ne-am întâlnit în ziua aia.

— Nu e deloc de mirare. E un fel de atunci sau niciodată.

— Nu trebuie văzute lucrurile chiar așa. Totdeauna mă simt
pe dos de cum ar trebui și nu dau atenție lucrurilor care
contează... De exemplu, în seara aia nu era deloc momentul să
mă simt bine. Dar eu mă simțeam teribil de bine. Sunt lipsită de
emoții adecvate.

82

— Păi și eu mă simțeam bine și nu văd nimic neadecvat în
asta. Toată treaba era că mă distrasem și eu un pic... Ai idee ce
vrei să faci de-acum încolo? Am putea profita de marafeții ăștia
ca să călătorim.

— Numai că eu n-am chef să merg nicăieri. Și apoi trebuie să
ajung la Nancy pe 13, i-am promis lui Francis.

— Asta îmi ieșise din cap. E adevărat că promisiunea făcută
unui băiat care filtrează amfetaminele pentru a le putea sorbi
pure trebuie ținută. Ți-aș propune să rămânem împreună până
atunci, doar dacă nu preferi...

— Rămânem împreună, plăcerea este de partea mea.

— Perfect. Ar trebui să-l chemăm pe chelner să ne aducă un whisky ca să toastăm...

Manu se agită și îl cheamă. Cum acesta nu sosește destul de repede, se ridică să comande direct la bar. Se izbește de mese în trecere. Revine așezându-se de bine de rău și întreabă:

— De ce trebuie să treacă frontiera cu bicicleta?

— Nu prea știu bine, s-a încurcat într-o poveste nasoală, i se trimiseseră o sută de doze de LSD prin poștă. Care nu au mai ajuns. Au ajuns în schimb caralii într-o dimineață la ea. Doar că nu era acasă, norocul ei. A șters-o chiar în ziua aia, iar eu trebuie să-i duc un pașaport și o copertă. Ca un fel de scrisoare de recomandare și urare de succes. E foarte mișto gagică, am întâlnit-o de mai multe ori...

— Cred că trebuie să fie de tot rahatul să te bagi în așa ceva, nu mai poți dormi liniștită.

— Peste puțin timp, o să mai primesc amănunte în legătură cu asta.

— De-acum n-ar mai trebui să bem și în nici un caz să ne

83

îmbătăm. Ar trebui să agățăm ceva. Cu cât te fuți mai zdravăn, cu atât gândești mai puțin și dormi mai bine. Ce zici, nu agățăm și noi ceva în seara asta, să avem ce duce la hotel? Dacă tot e să te lege mai devreme decât era prevăzut, nu e bine să se întâmple așa, pe uscat. N-am nici un chef să mă ascundă înaintea să fac

indigestie de la spermă. Aș prinde un *surfer* blond, i-aș lipi țeava puștii de tâmplă și l-aș pune să-mi lingă clitorisul la un videoclip cu tot dichisul.

Lui Manu rima i se pare satisfăcătoare și o scandează pe toate tonurile, până când Nadine o întrerupe:

— Eu aș prefera un băiat înțelețor.

— Tu ești altfel: s-o sugi e tot ce te interesează. Nu avem aceeași opțiune. Ei, vorbeam și eu așa, ca să mai treacă timpul.

La drept vorbind, nici nu-mi plac *surfer*-ii. Da' chiar, pe minitel ce-ți treceai în C.V?

— Tânără venală, dar foarte docilă, caută domn sever.

— OK... Și din acel moment, sigur le trezeai interesul lupilor pasionați. Mergem?

Nadine cere nota. Chelnerul îi este recunoscător încă de la început, căci are impresia că ea mai poate modera ardoarea micuței și că poate conta pe ea, ca să îl apere în caz de derapaj prea violent.

Completează cecul, se gândește la Séverine și reflectează cu voce tare:

— Mă întreb dacă a descoperit-o cineva. Mă întreb dacă-l freacă grija pe vreunul de toată povestea asta.

Capitolul V

Așezate la tejgheaua unui bar luminat verde-albăstrui,

84

urmăresc băieții care intră, fixează bărbații cu nerușinare.

În curând, Manu se freacă de un tânăr care poartă pantaloni cu talie joasă și căruia i se văd umerii, căci are un tricou fără mâneci. Mușchii sunt rotunzi și provoacă dorința de a fi atinși cu mâna, de a fi simțiți cu limba. Surâde ca și când ea i-ar povesti ceva, pare ușor pierdut și deloc sălbatic, o lasă să se apropie, să îl atingă, și continuă să surâdă. Nu poate deranja pe cineva.

Nadine îl ascultă pe băiatul care o ține de mijloc povestindu-i cum a călătorit în Thailanda. S-a întors în Franța ca să mai facă ceva bani pentru a putea pleca imediat după aceea. E mulțumit de el, se crede gagiu mișto, e dezinvolt și face cu ochiul în dreapta și în stânga. E obișnuit să placă fetelor. Îi privește mâinile în timp ce îl ascultă, gândind: „*În curând degetele astea or să mă atingă sub pânțele, or să-mi desfacă pizda ca să intre cât mai adânc cu puțință*”. De-a lungul antebrațului venele îi sunt proeminente și enorme. O sărută pe gât, supremă tandrețe de luptător. Cu adevărat are chef de el, nu regretă decât că vorbește atât de mult. O trage pe Manu de mânecă spunându-i că vrea să meargă acasă. Ies toți patru.

Mergând, Nadine se gândește la fotografiile din broșurile cumpărate de la benzinărie. În ce fel stătea fata aia călare pe taburetul de bar și își lăsa curul și gura umplute de cei doi tipi în

costum. Se întreba cum se vor petrece lucrurile odată ajunși în cameră. O supraveghează pe Manu cu coada ochiului. Micuța își este egală sieși: țipând și încercând să-și lase sânii la vedere.

Șatenul de lângă ea o ascultă cu scrupulozitate, ca și când ar fi bănuț că ar putea să-i spună lucruri cruciale și adevărate.

Cel care era cu Nadine îi șoptește la ureche, vesel și complice: „Bună bucată prietena ta”. Preliminariile ar fi mai

85

puțin plicticoase dacă tipul ăsta ar tăcea din gură.

Îi mângâie spatele pe sub tricou, se joacă cu vârful unghiei de-a lungul coloanei lui vertebrale.

La hotel cuplurile stau alături pe cele două paturi.

Inițiat, gagiul Nadinei întreabă:

— Vă faceți des planuri pentru patru?

Ea îi răspunde:

— Da, dar dacă ai fi un pic atent, ai putea să remarci că în seara asta lucrurile nu au nimic din ceea ce ar putea fi un plan pentru patru.

Îl sărută pe gură, i-o scoate din pantaloni, iar el i-o bagă cât mai adânc cu putință, fără să mai aibă nevoie să se ajute cu mâna. Frumoasă lovitură. O lucrează încet, respirând puternic, ea își prinde coapsele pentru a se deschide și mai mult, ca să i-o bage și mai adânc, înnoadă picioarele în jurul lui când îl simte accelerându-și mișcările. Palpitând în străfundurile pântecelui ei, ejaculează. Nu se retrage imediat, iar ea se mișcă ușor de jos

în sus, căutând valul cel mare. Lovitură de șolduri care o face să se prăbușească în ea însăși calmată din cap până în tălpi de deznodământul din pânțele. Bine futută. Se desface de el și se întinde pe spate.

Nadine întoarce capul către patul vecin. Manu își călărește prietenul, se ondulează și aproape fredonează, se mișcă plăcut și cu grație, trăgându-și-o conștiincios. Nu seamănă una cu alta.

Nadine se gândește privind-o: „vânează bărbatul”. Părea o ceremonie de exorcism. Băiatul îi mângâie sânii și o lasă să-și facă treaba. Manu își pune mâinile la ceafă și își strânge gura ca într-un suspin. Mâinile băiatului o trag brusc către el. Scena se petrece într-un bizar alb-negru, culorile nopții.

86

Tânărul se desface din îmbrățișare și o culcă pe spate. Ea îi conduce capul între picioare. Privirile i le întâlnesc pe ale Nadinei. Doi ochi mari, calmi și atenți.

Ceva mai târziu, tipul care făcuse asta se ridică, își pune de băut și, cu un aer complice și eliberat, propune:

— Ce ziceți, fetelor, n-ar fi mișto să ni le sugeți un pic?

Pe marginea patului, celălalt își aprinde o țigară ca și când nu l-ar fi auzit și se străduiește, să ignore surâsul de conivență care îi este adresat. Manu răspunde:

— N-am nici un chef să te fac să te simți bine. Ca să-ți spun drept, mai bine te-ai căra. Imediat. Puți a căcat, boule, ești insuportabil.

Spunând asta, se întoarce către Nadine ca pentru a-i cere autorizația de a-l da pe ușă afară. Și el se întoarce către Nadine, așteptând-o să intervină. După ce au făcut și după cât a simțit-o de entuziasmată, se aștepta să-i ia apărarea. Nadine ridică din umeri. Ar fi preferat să nu se trezească lângă el mâine dimineață, dar nici nu și-ar fi bătut capul cu chestia asta. Să se descurce. În ceea ce o privește, și-a făcut plinul și ar vrea mai degrabă să tragă un somn.

Tipul ezită o clipă. Manu comentează:

— Băi, fraiere, măcar o dată în seara asta te-ai scos, nu poți să zici că ai trecut pe aici degeaba.

Se crede haioasă și rânjește. El, domn, se îmbracă în grabă și o șterge fără să mai adauge nimic.

Nadine ia sticla și declară:

— Acum lovitura de șolduri se dovedește convingătoare.

Manu clatină din cap, aprobând:

— Părea că se descurcă, dar ăsta nu e un motiv ca să devină

87

penibil.

Cel rămas nu spune nimic, ca și când totul s-ar fi desfășurat perfect normal. Când Manu se întoarce, îngenunchează între picioarele lui și i-o ia în gură, el se joacă în părul ei, părând să-i placă, dar fiind cu gândurile în altă parte. Ridică privirile și îi surâde Nadinei, care adoarme uitându-se la ei.

Mai târziu o trezește desenând cu vârful degetelor pe spatele

ei. O trec frisoanele până în vârful tălpilor, nu are timp să-și mai adune gândurile, limba lui mică i-a intrat cu totul în gură.

Delicioasă și agilă. Trupul lui este grațios ca de copil, sexul cald și liniștitor când îi intră în pânțece. Îi e înfinit de recunoscătoare că se poartă așa, iar când o strânge mai puternic în brațe, murmură: „Ce bine e”. Ar vrea să plângă pe umărul lui.

Dimineața la sculare, tânărul deja plecase. Se simte bolnavă, prea a băut mult aseară. Merge la robinet și bagă în ea apă câtă poate intra. Manu face un zgomot incredibil dormind de-a latul patului, cu gura larg deschisă. Nadine își ia walkman-ul și coboară să se plimbe. *Touch me, I'm sick*. Dă mai multe ture în jurul clădirilor din zonă, bea un suc de portocale așezată pe o bancă. E timp frumos și soare strălucitor. *If I think, I'll think of you. If I dream, I will dream of you. I open my eyes but they cannot see*. Îl revede pe Francis aruncat pe spate și i se pune un nod în gât. Se întoarce la hotel și o trezește pe Manu.

Capitolul VI

— E destul de neplăcut: nici nu știm dacă ne caută sau nu.

— Nu trebuie pierdut din vedere că sticleții sunt proști din naștere.

— Nu trebuie uitat nici că sunt harnici și că nu prea ne-am

88

luat măsuri de precauție.

— În orice caz trebuie să schimbăm mașina. Mama o să se întoarcă și o să o declare la furturi. Ar fi culmea prostiei să fiîn arestate pentru furt de mașină. Și ar mai trebui să facem rost și de ceva bani. În curând o să mi se golească sacul. Dracu' să le ia, n-aș fi crezut o clipă că o să se ducă atât de repede amărătele alea de economii. Altfel e de spus că e mișto: nu ne-am lipsit de mare lucru. Ceea ce schimbă lucrurile un pic, ba chiar le schimbă cu totul.

În dimineața aceea plecaseră până la Quimper, unde închiriaseră o cameră imensă cu ferestre până la tavan. Manu plătise *cash*, scoțând bancnotele cu pumnul din geantă. Nadine a cerut hârtie de la recepție și s-a așezat turcește pe pat ca să poată reflecta. Ce trebuie să facă și ce nu trebuie să facă oamenii în situația lor. Până la urmă desenează cercuri și triunghiuri de toate mărimile, îngroșând fiecare linie.

Așezată pe marginea ferestrei, cu picioarele în gol, Manu ține sticla de Jack Daniel's lângă ea. Mănâncă Bounty supraveghind strada. Are chiloței de satin roșu cu dantelă neagră, genul

western. Cu regularitate interpelează trecătorii:

— Băi, gagiule, stai liniștit, sunt cu ochii pe tine. Pe tine, da, te sfătuiesc să nu faci pe nebunul.

Râde de una singură. Nadine se ridică pentru a-și turna un pahar. În camera vecină, un bărbat se ceartă cu prietena lui.

Nadine întreabă:

— Cum facem să facem bani?

— E plin de mizerabili pe aici. Să curgă sângele în valuri. Să-i tragem o insurecție prin toate comunele. Țsta da spectacol...

Să dăm iama prin buticării și pe la toate babele amărăștene...

89

— Ai idee de unde să începem?

— Sigur că nu. De ce ai vrea să știi mai bine decât tine cum se adună banii? Să ne plimbăm și să vedem. Prea îți bați capul. Ce rost are să premedităm, când oricum nimic nu merge după cum prevezi. Nu există control. Trebuie să ne ghidăm după instinct și să mizăm pe noroc. În orice caz, eu așa văd lucrurile.

Nadine ridică din umeri:

— Trebuie să-mi cumpăr baterii pentru walkman.

— Și eu aparat de ras pentru picioare. Vezi, imediat au apărut proiectele de viitor. Nu mă decolorezi?

Manu stă pe scaun cu fața la perete. Mănâncă un Mars cu gura larg deschisă și înghite zgomotos. În picioare, în spatele ei, Nadine scoate crema decolorantă. Micuța chiar are părul fin, printre fire i se vede pielea capului. O mângâie întinzând spuma

albă, bucuroasă că o poate atinge. Face mișcări blânde, cu atenție, o masează cu precauție. Chiar vrea să îi facă bine. Manu țipă:

— E ceva special pe care ai vrea să-l faci? O chestie anume pe care a-i dori-o neapărat înainte de a crăpa?

Nadine reflectează câteva clipe, apoi răspunde:

— Mi-ar spune ceva sexul cu un travestit. Da' n-aș putea zice că țin nu știu cât la treaba asta.

— Pe scaunul electric desigur vor aprecia extrema delicatețe a ultimelor tale dorințe. Eu mi-aș trage-o cu un tip ca acela de aseară. Surâzător, cu pula curată, înțelegător și cald.

Deschide o cutie de Smarties:

— Băga-mi-aș în el de decolorant, cum pute! N-aș fi crezut!

Ce jeg! În plus, așa blondă am moacă de casieră.

Ceva mai târziu, Manu își rade picioarele cu un Bic galben pe

90

care l-a găsit prin bagaj. Nadine, culcată pe pat, arde cearșaful cu vârful țigării. Spune:

— Ce caraghios: un amărât de farmacist împușcă un individ sub pretextul că ar fi toxicoman. Și cum același individ este bănuțit de a fi și asasin, toată treaba nu mai emoționează pe nimeni. Sunt lipsiți de logică.

— E o proastă organizare, vrei să spui. Este suficient să faci cel mai mic pas alături, ceva de genul ajunge să omori pe vreunul, că și fac toți corp comun împotriva ta. Pe bune, nu cred

că merită să ne pierdem vremea cu așa ceva, mai bine deschide o sticlă. Văd că nu prea ești în apele tale și dintr-o dată nimic nu mai merge.

Nadine stinge țigara pe mocheta de culoarea zmeurii, culoare ciudată pentru un covor, de parcă ai locui într-un desen animat.

Se ridică și se privește în oglindă. Are o figură stranie, așa roșcată. Hipiotă bătrână și buhăită. Își scoate punctele negre de pe nas, mai multe o dată țâșnind ca niște resorturi albe. În oglindă o observă pe Manu, în timp ce aceasta își rade muntele lui Venus. Pentru a nu lăsa decât o dungă deasupra buzelor.

Partea de sus a liniei e ușor strâmbă. Spune:

— Chiar ești ridicolă.

— Nu înțelegi tu nimic. Așa e *cool*. Așa trebuie să arate femeia în ziua de azi.

Nadine privește fix cada. Remarcă:

— În orice caz, încă mai căutau glonțul.

— Ce idiot de aparat de ras, în-am tăiat peste tot, n-aș fi crezut... Ce rahat...

— E nasol, într-adevăr e nasol. În plus, să știi că nu i-ar fi plăcut dacă te-ar fi văzut așa.

91

— Aparent nu aș fi avut această bucurie. Auzi, doar n-o să stăm toată ziua în casă. Nu mai avem nimic de băut. Să mai ieșim și noi să vedem lumea.

— Atunci ce facem?

— O să urmărim steaua cea bună. O să lăsăm latura de „futu-
ți mama!” a sufletului tău să se exprime după cum dorește...

Habar nu am ce o să facem. Dar în ceea ce te privește, o să
începi prin a mă lăsa în pace și o să încetezi să mă întrebă din
zece în zece minute ce e de făcut. Nu ești film color, încearcă să-
ți bagi asta în cap.

Capitolul VII

Fumează sub arcada unei porți. Pe trotuarul din față este un bancomat. Mai multe persoane stau la coadă pentru a-și scoate bani. Manu scuipe într-o parte:

— Nu văd de ce mai așteptăm. Următorul e cel bun.

Următorul este o doamnă de vreo 40 de ani al naibii de bine întreținută. În taior bleumarin bine croit și fustă până deasupra genunchilor. Impecabilă. Cu părul savant strâns în coc descoperindu-i ceafa tare și fină. Glezna abia de-i tremură, numai atât cât trebuie, întinsă de toc.

Manu se așază în spatele ei cu cardul în mână ca și când și-ar fi așteptat rândul. Degetele femeii sunt puțin cam scurte și înroșite. Deși cu manichiura perfect făcută, mâna îi trădează proveniența țărănească.

Nadine nu ar putea-o urmări, fiindcă este prea mioapă ca să poată zări codul, așa că le așteaptă ceva mai departe.

Merg chiar în spatele femeii al cărei fund puțin cam mare ondulează plăcut sub fustă. După ce s-a asigurat vag că nimeni

92

nu se uită la ele, Nadine a prins-o pe femeie de păr, i-a tras capul pe spate, apoi a forțat-o să intre pe o alee. Femeia abia de opunea rezistență, neavând timp să-și dea seama ce i se întâmplă. Pielea feței îi seamănă cu un țesut foarte delicat. Și-a revenit, protestând și zbatându-se. Nadine îi simte corpul rezistând și lovind-o în șold. Îi simte parfumul persistent. Nu îi e

greu să o stăpânească, fiindcă mișcările de rezistență ale femeii sunt dezordonate și lipsite de putere. Și-o dorea incapabilă să se apere și să facă atâta zgomot, simte cum urcă în ea plăcerea murdară de a face rău. O prinde de cap cu ambele mâini și o izbește cu fața de perete de mai multe ori, cât de tare poate. Până când Manu o prinde de umăr, lipește țeava puștii sub mandibulă și trage fără să ezite. Nadine smulge geanta din piele maro în care scormonește pentru a găsi cardul și portofelul. Pleacă. Ajunse în stradă, Nadine simte frica invadându-i gâtul și brațele. Până în acel moment nu stătuse să se gândească, iar gesturile veniseră automat. Bizare gesturi, de o înspăimântătoare eficacitate. Automate.

A înregistrat toate detaliile. Îi revin în minte pe măsură ce merge. Ochii femeii refuzau să creadă ce i se întâmplă, ochii larg deschiși în care se putea citi: „nu e posibil”. Se zbăteau și scrutau pentru a înțelege. Părul femeii era mătăsos și parfumat, cocul se desfăcuse când a fost împinsă pentru a intra pe alee. Pușca neagră și strălucitoare se apropia de linia clară a bărbiei, gâtul se oferea, mâinile tatonau, se apărau cu stângăcie, încercând să se elibereze. Și incredibila detunătură. Schimbare de tablou. Ochii intacti ieșiseră peste carnea feței, sângele curgea din abundență, supt de țesătura taiorului bine croit. Părul desfăcut și murdar, picioarele îndoite nu mai contează cum.

femeie transformată în mizerie.

Manu desface fermoarul vestei negre, scoate șapca și aruncă totul în primul coș de gunoi pe care-l întâlnește. Nadine o imită, o mânecă a bluzei este pătată ca și când ar fi fost împrăscată cu hemoglobină. Pleacă mai departe fără să schimbe un cuvânt. La un moment dat, Manu rupe tăcerea:

— Deh, a fost ca într-un film bun, de-ăla de te lasă cu ochii-n soare.

— Adevărul e că merge excesiv de repede...

— Exact ca pe scenă. Acestea fiind zise, vezi că era să faci o gafă: ai stat prea aproape de ea când am tras, puteam să-ți smulg un braț.

— Experiența va ameliora toate astea, conchise senin Nadine.

Manu întreabă surâzând gânditoare și mult mai calmă decât de obicei:

— Ți-a plăcut?

Ridicând din umeri, Nadine abia de ezită înainte să răspundă:

— Imediat după, în-am simțit rău de tot. Avea kilometri culoarul din care se ieșea din starea aia și aș fi vrut să mă așez și să plâng într-o ambianță de sfârșit de lume. Acum mă simt cu adevărat bine și nu am decât o singură dorință.

— De a folosi asta.

La bancomat au scos toți banii pe care i-a putut da aparatul.

Nadine face două pachete aproximativ egale. Manu i-a strâns pe ai ei în pumn și i-a înfundat în buzunarul de la spate.

Nadine vrea un walkman de cea mai bună calitate. Observă că folosind cardul și codul își pot plăti tot felul de lucruri. Vrea să își cumpere și un taior ca al femeii.

94

Intră într-un magazin cu vitrina plină de walkman-un. Nadine îi cere vânzătorului să îi arate cinci sau șase modele. Se simte bine, ai crede că trupul îi produce cocaină în permanență și o ține în priză. Vânzătorul arată foarte bine. Părul tuns scurt, cercel în ureche. Competent și afabil, cu un spațiu între dinții din față. Și nu știe. A existat mereu acest spațiu între ea și ceilalți, acest ceva teribil care îi era teamă să nu fie descoperit chiar dacă era vorba de o teamă ridicolă, căci nu avea nimic de ascuns. Acum chiar are motive să se teamă de indiscreția celorlalți, motive serioase de a găsi deplasată orice amabilitate. Această bună și veche senzație de impostură, de abuz de încredere al celorlalți. Vânzătorul nu știe. Spune tot felul de lucruri despre modelele respective. Surâzător și nu prea escroc. Nadine le încearcă unul după altul, glumind cu tânărul. Simte confuz că îi place. Ceea ce o excită profund.

Cu mâinile în buzunare, Manu face turul magazinului fără să scoată un cuvânt. Se apropie de teighea și spune:

— Ia-le pe toate, nu văd de ce ar trebui să te enervezi.

Vânzătorul consideră răspunsul haios și râde din toată inima.

Nadine stă aplecată pe teighea, îndreptată către el. Râde frumos, râs de puști. Când îi vede expresia feței schimbată radical, se

trage repede într-o parte pentru a-i lăsa câmp liber lui Manu.

Mai are timp să întrebe:

— Putem plăti cu gloanțe?

Rânjește stupid, deschide geanta și aruncă toate walkman-urile înăuntru. Ridică ochii în momentul detonării: i-a făcut zob burta chiar la mijloc, dar și sticla din spatele lui a pățit-o la fel de rău. Urâtă pictură jerba de sânge din spate. Se apleacă peste teighea pentru a lua bateriile. Vânzătorul se zbate pe jos urlând.

95

Manu se apleacă și ea peste teighea și decretează:

— Îi e mai mult frică decât rău.

Trece pe sub teighea, blochează capul individului cu talpa, se apleacă pentru a-i lipi țeava armei de păr și trage din nou.

Bărbatul e scuturat de un spasm, apoi se destinde brusc.

Fetele ies și se grăbesc să părăsească locul. În geantă, walkman-urile atârnă greu și fac un zgomot neplăcut izbindu-se între ele. Manu pocnește din degete, ușor iritată:

— Dă-o dracului, nu avem deloc simțul formulării, nu găsim replica bună la momentul potrivit.

— Facem însă gesturile potrivite, ceea ce nu e rău pentru început.

— Mda, dar acuma, dacă tot e rândul meu, prefer să am grijă și de asta.

Nadine nu răspunde. E puțin dezamăgită, căci i s-ar fi părut firesc ca ea să fie aceea care să aibă grijă de replică. Micuța

insistă:

— Dă-o în mă-sa, suntem în plin moment crucial, dialogurile trebuie să fie și ele la înălțime. Înțelegi, eu nu cred în forma fără fond.

— În orice caz, nu vom pregăti dinainte evenimentele.

— Bineînțeles că nu, ar fi contrar oricărei etici.

Nadine schimbă subiectul:

— Măi să-mi bag, da' chiar nu e nimeni pe străzile pe unde trecem? Îți dai seama cât e de ușor? N-aș fi crezut așa ceva.

Dacă știam, o făceam mai demult.

— Trebuie să ne ghidăm după instinct și totul va funcționa corect. Data viitoare gândește-te mai bine la jucăria mortală și nu te vei mai bloca în detalii idioate. E obligatoriu să ai

96

încredere.

A ascuns pistolul lipindu-l de pânțece pe sub pantalon. O simte în mers și e sigură că încă mai este caldă. Bombăne:

— Din contră, nu ar trebui să uit că mai am doar opt cartușe, așa că îmi lipsesc posibilitățile de a mă lansa în canonade spectaculoase.

— Mda, n-ar prea mai trebui să pozezi în fata cea rea.

— Ar trebui să nu mai bați câmpii, uriașo, și să te gândești să cumpărăm ceva de băut înainte de a ajunge acasă.

Capitolul VIII

La hotel nu le așteaptă nimeni. Receptionerul s-a schimbat.

Cel nou le vorbește în timp ce ele așteaptă ascensorul. În timp ce urcă, le spune:

— Dacă vă plictisiți diseară, puteți coborî să beți ceva, avem bere la rece.

Nadine întoarce capul și îi surâde. Are ochi mari, căprui, iar când apare din spatele biroului, i se văd gleznelor goale ieșind din tenișii de pânză. Piele mată și surâs deschis. Nadine îi spune la revedere înainte de a închide ușa. Ar fi *cool* să-l agațe.

Beau whisky. Nadine îl pune în coca-cola, Manu se revoltă:

— Mă dezamăgește să te văd făcând așa ceva, cred că e o practică totalmente barbară.

Nadine nu găsește nimic să-i răspundă. Întreabă:

— Nu ți se pare ciudat că nu ni se întâmplă nimic?

— Ia stai un pic... Nu poți zice că nu ni se întâmplă nimic.

— Vreau să spun că, după tot ce s-a întâmplat, acum stăm și frecăm menta la hotel. Toată lumea ne surâde de-ți vine să crezi că totul ne este permis.

97

— Tactic vorbind, nu este bine să gândești așa. Pentru că iremediabil ajungi să te gândești la încheierea poveștii. Ceea ce este nociv pentru mental și o lovitură dată somnului bun.

Nadine consideră sfatul judicios și gândește în tăcere. Apoi își mai toarnă un pahar, iar Manu o ia de la cap cu teoriile contra

amestecului de whisky și cola.

Capitolul IX

Ceva mai târziu, Manu coboară singură să se plimbe. Într-o bombă, comandă o cafea cu coniac. Pereții sunt de un galben tern, iar tavanul și tejghelele, din lemn fals afumat. Bar de cartier. Ceașcă maro, farfurie verde, scrumiere galbene de plastic. Se simte ca acasă.

Se așază într-un colț. Oglinda agățată în dreapta e plină de jeg, acoperită de o peliculă unsuroasă, pătată de amprente de degete și de muște zdrobite. Blondă cum s-a făcut, are o față de curvă pusă serios pe treabă, mai ales că nu a făcut economie la ruj. Îi stă bine, se place așa cum arată.

Își strâmbă gura în fel și chip, își țuguie buzele spre oglindă, surâde prostește și își joacă vârful limbii. Se găsește foarte reușită în rolul de devoratoare de pule. Simțea nevoia să înghită o pulă până în fundul gurii, să-i simtă capul dansând în adâncul gâtului. Păcat că Nadine nu e și ea aici, totul ar fi fost altfel, ar fi putut trâncăni despre suptul pulii cu sau fără ruj de buze.

Părul îi cade pe umeri în bucle moi. A lăsat amprente de ruj pe țigară și pe marginea paharului. Cândva, Lakim îi spusese: „ești genul de fată care lasă urme pe tot ce atinge”, tocmai când îi pasa o țigară căreia îi înroșise filtrul. Nu-l luase în seamă din cauza laturii lui romantice de proastă inspirație. De altfel, era un

drăguț. Probabil îi picase prost că îi săltase toată agoniseala, doar avea meritul de a o fi strâns. Chicotește de una singură.

Efectiv îi picase prost și asta este cel mai ușor lucru care s-ar putea spune. Se gândește ce mutră ar fi făcut dacă ar fi știut cum i-au tocat ele amărătele alea de economii. Și dacă de asta trebuia să lase o urmă, atunci chiar că a lăsat una! Cu atât mai mult cu cât arma Radom Vis 35 pe care a împrumutat-o de la el cu siguranță i-a adus în vizită caralii. Gagiul s-a dovedit foarte drăguț cu ea și o iubea de-adevăratelea. Aia e, din păcate măgăreața a picat pe el. Locul nepotrivit, momentul nepotrivit, partenerul nepotrivit. Ce-ai mai vrea, să-ți mai meargă și bine în asemenea împrejurări?

Își aprinde o țigară. De lângă teighea un tip în fulgarin îi aruncă ocheade insistente. Fie a văzut-o astăzi cu pistolul în mână, ceea ce totuși l-ar opri să o fixeze așa, fie îi place genul de coardă vulgară. Manu are o slăbiciune pentru băieții de bun-gust. Își lasă mâna să alunece între picioare privindu-l, își desface ușor coapsele, urcă ușor palma spre pânțele, înclină capul și face ca buzele să-i strălucească trecând vârful limbii peste ele. Apoi, cealaltă mână îi alunecă peste piept ca și când ar vrea să-și aranjeze puloverul.

Lasă banii pe masă și iese. Tipul o urmează. Afară e chiar timp frumos. Manu se gândește: „numai de n-ar fi vreun sadic, ar fi aiurea să mă trezesc cu burta spintecată tocmai acum”. Are arma pe undeva prin geantă, numai că până să o găsească, asta ar avea tot timpul să-i ia gâtul. Treaba e prost organizată. Își mișcă fundul ostentativ. Îl simte chiar în spatele ei. Încetinește și

se oprește în fața unei vitrine cu aparatură de uz casnic. E chiar în spatele ei, îi mângâie fundul fără ezitare, o pipăie apăsător între

99

picioare. Ea se apleacă puțin și își freacă fesele de sexul pe care îl simte deja întărit. Din spate, el îi prinde sânii pe care îi frământă și îi ciupește. Își simte sexul umezindu-se în unde nervoase și fierbinți. O trage într-un ungher, unde sunt puse una peste alta mai multe pubele. Duhoare de mizerie, pereți gri de beton. Își coboară colanții până la genunchi, bagă două degete în gură și și le înfige în sexul pe care îl desface cu generozitate, ca el să poată intra. Cu cealaltă mână se sprijină de perete. Îi bagă întâi vârful sexului zicându-i ticăloasă mică și trăgând-o ușor de păr. Apoi o strivește de zid, desfăcându-i picioarele. Zgomot umed de du-te-vino, cadență bună a pântecelor care au ceva să-și spună. Se obișnuiește cu stilul lui, prinde ritmul și se mișcă în consecință. Lovitură de grație a sexului. Tipul ejaculează gemând. Simte că mai poate rămâne câteva clipe în priză și se masturbează fără să se întoarcă în timp ce bărbatul își aranjează haina. Se arcuiește simțind orgasmul sosind, apoi se lasă în genunchi până când își revine. Îl aude plecând, dar nu face încă nici o mișcare. Privind aleea, se întreabă ce ar fi preferat: s-o ia pe la spate sau să-l hăcuie. În timp ce tipul i-o trăgea, se tot gândea la scena de după-amiază, când i-a împrăștiat creierii femeii pe perete. Cu adevărat bestial. Bună treabă, ca fututul. Măcar de i-ar plăcea să se fute cum îi place să masacreze. Își

trage la loc colanții și părăsește aleea. Chiar că e prea frumos
afară. Fără grabă se întoarce la hotel.

Capitolul X

Recepționerul are aerul mulțumit văzând-o pe Nadine coborând. Îi oferă o bere, iar ea se așază lângă el în fața televizorului. În spatele tejghelei se afla o cămăruță. Lumina

100

albăstruie a ecranului îi amintește de bătrânul din fundătura Cazino.

O analizează discret din profil, în timp ce conversează.

Vorbesc despre emisiunile TV care le plac amândurora. La un moment dat, o prinde de bărbie adresându-i un compliment.

Nadine roșește, coborând privirile. Tânărul zice:

— Ciudat cât ești de timidă.

O sărută, iar limba își accelerează mișcările ca pentru a exprima excitația. Se întoarce să mai caute două beri. E jovial și mulțumit de cum merg lucrurile, îi vorbește ca și când ar fi fost doi puști îndrăgostiți în recreație. Îi pune mâna pe umăr, îi mângâie ceafa. O trece un fior. Îi place că i se vorbește blând, că e mângâiată tandru. Are voce de adolescent. Când era mică, la școală, în recreație, își scotea chiloții și îi lăsa pe băieți să-i pună mâna pe fund contra un Carambar. Secvențe în urma cărora simțea sub pânțele o febrilitate violentă, dar încă nu știa că poate profita de ea atingându-se.

Îl sărută îndelung, dar el nu prea are curaj să o pipăie. Nadine bănuiește că se teme să nu o supere. Are buzele cărnoase, trăsături de copil pe figură de bărbat, de copil arogant și exigent,

obișnuit cu multă dragoste. Cu ochii întredeschiși, o lasă să îl mângâie, iar ea îi simte sexul întărit dincolo de țesătura pantalonilor. Se lasă în genunchi în fața lui, îi scoate sexul și i-l linge, binecuvântând circumcizia. Dacă ar face-o cum știe ea mai bine, dacă i-ar lua-o în gură așa cum îi place ei, mângâindu-i coaiele cu degetele, dacă ar face-o cum știe ea mai bine, sigur l-ar auzi gemând. Ridică privirile pentru a se uita la el, faimosul schimb de priviri dintre cea care o sugere și cel căruia i se sugere.

Sexul lui este fin și scurt, poate să îl bage în gură în întregime și

101

să îl țină acolo îndelung, lingându-l fără a-i împiedica respirația. Face treaba bine, făcându-i și lui atâta bine pe cât este de capabilă. El îi mângâie ceafa lăsând-o în pace și neîncercând să o conducă. Simte crescând în el tensiunea ca și când ea urma să facă ceva deosebit de important, apoi îl vede relaxându-se, respirând ușor. Îi cere: „masturbează-te în fața mea” și îl privește cum o face. La un moment dat, o prinde de păr și se servește de gura ei. Sperma îi ajunge direct în fundul gâtului. Mereu același gust, doar cantitatea se schimbă de la un bărbat la altul. Doar că nu prea dă atenție acestui lucru.

După, el este ușor jenat, dar rămâne la fel de drăguț cu ea, povestindu-i tot felul de lucruri. Îi spune că prietena ei nu se simte prea bine și că ar prefera să urce în cameră. O întreabă dacă se întoarce. Ridică din umeri și îi spune că nu știe. Are aerul dezamăgit și insistă puțin. Urcă. Manu nu s-a întors.

Nadine caută sticla de whisky, face un duș, aliniază walkman-urile pe pat: sunt cinci. Le încercă unul după altul și-l alege fără probleme pe cel mai bun.

DEATH ROW. HOW LONG CAN YOU GO.

Capitolul XI

Când Manu se întoarce, Nadine își dă seama că e beată moartă, căci cu greu stă așezată, iar capul îi cade în toate părțile imediat ce și-l mișcă. Cealaltă strigă: „nu te deranja pentru mine” și se apropie de pat. O întreabă în timp ce se dezbracă:

— Te-a satisfăcut?

Fiindcă discutaseră despre recepționar înainte de a pleca la plimbare, Nadine răspunde:

— Totul s-a petrecut exact așa cum trebuia.

102

— Cam așa e treaba cu sexul, de obicei.

— Ai o mină foarte bună, ceva gen „femeie proaspăt satisfăcută”.

— Corect. Ai terminat sticla de skiwi?

— Nu ți-aș face așa ceva.

Cât timp caută în cealaltă parte a camerei, Nadine cade într-un adevărat somn de bețiv. Manu dă drumul la televizor.

Deschide un pachet de fragi Tagada și îi amestecă cu M&M's.

Le pune cu pumnul în cană și se uită la videoclipuri. Adusese sticle mici de bere și cum termină una, cum o dă de-a rostogolul sub pat. Așteaptă să se facă mângă pentru a putea adormi. Își amintește de chiria pe care nu a plătit-o, lucru care îi întoarce stomacul pe dos de câte ori îi revine în minte, angoasă reflexă. Îi trebuie ceva timp pentru a realiza că nu mai are de ce să-i pese.

Iată încă un amănunt important. Se afundă în fotoliu. Nadine

doarme cu genunchii la gură; în asemenea situații are adesea atitudini de bebeluș uriaș proaspăt bătut. Pe coate pielea îi este mai aspră, ușor gri. Manu stinge țigara pe brațul fotoliului. Nu-i vine să creadă ce haioase sunt clipurile de la televizor. Ridică receptorul și cere la recepție numărul proprietăresei de acasă. Îl știe pe dinafară, de atâtea ori a tot sunat ca să se scuze că întârzie cu plata, fiindu-i dat să audă câte în lună și în stele, căci proprietăreasa e ditai curva bătrână. Receptorul întreabă dacă își poate permite să o roage să vorbească cu Nadine. Manu răspunde: „Eu în locul tău nu mi-aș permite, băi fraiere” și îi cere să-i facă mai repede legătura. Babei i-a luat o clipă până să ridice receptorul, iar Manu pur și simplu urlă:

— Babă de căcat, poți să-ți bagi în cur chiria restantă, că nu-ți mai dau un ban, mă auzi?!

103

Închide cu un surâs tâmp. Nadine mormăie ceva și se întoarce pe partea cealaltă fără a se trezi. Manu deschide încă o bere și se învârte în lung și-n lat prin cameră lovind în aer cu pumnul, surescitată și euforică, repetând:

— Ce credeai tu, curvă bătrână?

Înăbușindu-se de râs.

Nadine se trezește în miez de noapte; se aude apa curgând în baie. Cearșafurile nu sunt umezite de transpirație. Nici un coșmar. Nici un ghem în stomac. Adesea se trezește brusc, ceva culcat peste ea o înăbușă tandru și inexorabil. În seara asta are

Însă tot aerul din lume pentru a-l respira liberă. N-aresomn în schimb, așa că își pune căștile și încearcă să își amintească: „oare ce făceam eu acum o săptămână la ora asta?” O lasă baltă și își aprinde o țigară. *We will pretend we were dead.* Casetă se termină. Răscolește prin geantă, căutând ceva ce ar dori să asculte. Apoi realizează că cel mai înțelept lucru e s-o întoarcă pe partea cealaltă. Manu doarme cu brațele larg desfăcute. Nadine se așază pe marginea ferestrei. Nu e nimic de văzut pe stradă.

Her clit was so big, she didn't need no ball.

Manu mormăie prin somn, apoi se trezește și ea. Deschide o sticlă de bere, se scoală și merge la duș. Se hotărăsc să plece la Bordeaux. Să schimbe mașina. E aproape șase. Și nici un bar deschis. Merg fără să vorbească și fără să întâlnească pe nimeni. Pe trotuare, lumină oranj și nici un zgomot. Reîncep discuția, căci Nadine vrea să ia trenul, dar nu și Manu.

Ceva mai departe, un tip în costum închis scoate niște bani de la bancomat. Range-Rover-ul gri staționează cu motorul pornit lângă trotuar. Zgomot de motor din ce în ce mai evident pe

104

măsură ce se apropie. Observă o siluetă care așteaptă în mașină. Desigur, o curvă pe care a săltat-o din vreun bar de noapte.

Acum scoate bani pentru camera de hotel.

Manu caută febril în geantă, scoate arma, întinde brațul și face zgomot fără să se oprească din mers. Dimineața zgomotul

este îngrozitor, în contradicție cu plăcuta și blânda mișcare a bancnotelor care plutesc moale spre trotuar. Nadine se duce drept la mașină pentru a culege fata care iese grăbită și fără zgomot, crezând că nu a fost văzută și că mai are o șansă de a o șterge. Nadine o imobilizează cu fața în jos pe trotuar, iar cealaltă îi înfige trei gloanțe la întâmplare în partea de sus a corpului. Fata îndoiaie grațios brațele după fiecare detonare. Se suie în mașină și demarează. Mai multe ferestre s-au luminat și câteva capete încearcă cu timiditate să înțeleagă ce se întâmplă în stradă. Nadine contemplă în tăcere defilarea lucarnelor luminate, spunând:

— Au năvălit martorii, i-a scos zgomotul afară.

— Dar e un zgomot haios. Cu cât mă aflu mai în largul meu, cu atât mai mult mă simt datoră să le ofer celorlalți plăcerea de a vedea. Auzi, uriașo, n-o lua pe autostradă, că-mi strici cheful.

Și la caz de belea, nu mai avem pe unde să scăpăm.

— În orice caz, nu conta pe mine în caz de urmărire, nu cred să fiu bună de pilot de curse.

— Nu fii proastă, chiar nu ai de gând să depășești în caz de nevoie? Ținând cont de ce am avea de pierdut, sper că o să apeși la blană pedala până în ultimul moment... Dacă nu, nu e nici o problemă...

Nadine pune o casetă: *When I wake up in the morning, no one tell me what to do*, și dă mai tare. Deschide fereastra și vorbește

tare, pentru a acoperi întreaga hărmălaie:

— Futu-i, te-ai fi crezut în *no red light, no speed limit*.

— Futu-i, dar chiar acolo am fost, n-ai văzut ce iute l-a liniștit găozul pe care i l-am dat? Băi, domnu' Costum de Țoale...

Imită zgomotul pistolului din gură, izbucnește în râs și adaugă:

— Astăzi trebuie să ne ocupăm și de muniție, ne obligă cadența infernală.

— Oricum ar trebui mărit depozitul de arme, vreau și eu una.

Manu o privește cu gura larg deschisă, cască în voie și comentează:

— Sigur că-ți trebuie, dă-o încolo, cum de nu în-am gândit?

Ce idee beton, ce coregrafie de vis o să inventăm noi două! Știi pe unde să o iei pentru Bordeaux?

— Nu, și nici nu văd bine panourile, pentru că sunt mioapă.

Încearcă să mă anunți la vreme.

— Eh, nici că ne pasă, condu liniștită înainte.

I want it now, she said I WANT IT NOW.

Capitolul XII

Își petrec toată duminica închise într-o cameră de hotel. Manu și-a pictat unghiile în roz pal și acum le scutură conștiincios, pentru a le usca mai repede. Nadine smulge pagini din broșurile porno. Cu walkman-ul la maxim, să-i satureze timpanele: *Here comes sickness*. Pe burtă, cu o pernă sub ea, se masturbează uitându-se la poze.

Blonda cu sexul epilat îi reține întreaga atenție. În prima fotografie, poartă o rochie lungă, despătată până foarte sus pe coapsă, lăsând să se vadă strălucirea lenjeriei albe. Sub ea se

106

ghicesc rotunjimea șoldurilor și pânțele. Coama în cascadă a blondei coboară până sub fund, subliniindu-i rotunjimile. Păr făcut pentru a fi mângâiat și pentru a-i fi tras capul pe spate.

Pieptul umflat gen păpușă BD. Clasa X de sus până jos, transpirând spermă.

În fotografia următoare, blonda desface larg coapsele, nonșalantă și surâzătoare. Pielea buzelor epilate pare catifelată.

O vede apoi răsturnată pe spate, oferindu-se somptuos.

Buzele mici sunt ornate cu strasuri, un inel aurit îi traversează clitorisul. Eleganță rară. Carnea dintre picioare îi scânteiază ca o firmă de bordel. Transgresiune. Face ceea ce nu se face cu evidentă plăcere. Este tulburătoare în mare parte din cauza aplombului liniștit pe care îl afișează.

Nadine o contemplă îndelung, impresionată și respectuoasă ca

în fața unei icoane.

Nadine a împrăștiat broșurile în jurul patului. Le reia unele după altele, revenind mereu la cea cu blonda. Din când în când, oprește walkman-ul pentru a-i explica ceva lui Manu. De sub magia imaginii sau cuvântului care-ți dă fierbințeli în pânțece.

Apoi își pune la loc căștile și continuă să examineze gagicile din toată lumea. La început s-a cam rușinat să se masturbeze de față cu cealaltă, apoi, pe măsură ce băutura și-a făcut efectul, s-a obișnuit și cu ideea asta.

Așezată pe scaun, dându-și cu oja pe unghiile degetelor mari de la picioare, micuța o privește cum își mișcă bazinul lovind perna de sub ea, mai întâi distrat și încet, apoi accelerând mișcarea până în momentul în care se imobilizează și capul îi coboară pe brațe. Imediat după, schimbă poziția, aprinde o țigară și începe să discute. S-ar fi zis că după ce i s-a întâmplat,

107

se simte obligată să revină cât mai repede la realitate.

Reîncepe să frunzărească broșurile, dă din nou drumul la walkman și se gândește aliniind pozele.

Spre seară împăturește cu grijă fotografiile blondei cu sexul epilat, se ridică și pleacă. Manu s-a tuns straniu.

Se plictisesc în liniște și așteaptă să treacă vremea. Fac

drumul dus și întors la Medonald's până când restaurantul se

închide. Manu este dezamăgită, căci se împrietenise cu un

adolescent, angajat acolo, și se gândise că ar putea să îl aducă la

hotel ca să-și termine treaba. Numai că acesta îi spune politicos, la revedere și se grăbește să prindă ultimul autobuz. Se întorc pe jos. Nadine vorbește ca să spună și ea ceva:

— Am remarcat că băieții dau destul de des dovadă de tact pentru a respinge avansurile unei fete. Mă rog, nu sistematic, dar în general fac acest efort. Țsta chiar a dat tot ce era mai bun în el pentru a o șterge fără a fi neplăcut.

— Ce vorbești, javra mi-a dat papucii ca o javră. Nu văd unde este tactul. Ce-ai fi vrut, să-mi mai spargă și botul?

— N-a spus nimic urât, asta vroiam să zic.

— Ce-i drept, nu în-a tratat ca pe o curvă defectă cum ar fi putut să o facă. Auzi, chiar că vorbești doar ca să consumi aerul.

Se întorc în tăcere la hotel cu brațele pline de pachete cu sticle de bere de la Medonald's.

Până la urmă, Manu se dovedește a fi bolnavă. Vomită în valuri mari, în genunchi, în fața veceului. Umerii i se scutură cu fiecare spasm, își golește stomacul băgându-și două degete pe gât. Se spală pe față stropind în toate părțile și își sfârșește ultima bere cu pai înainte de a se băga în pat.

Nadine privește în tavan cu brațele încrucișate sub cap.

Capitolul XIII

Dimineață, Nadine a cumpărat un taior bleumarin și o servietă de piele. Și-a vopsit părul în negru și și-a făcut coc. Pantofii produc un zgomot infernal. Manu merge în spatele ei.

Urișa intră prima într-un magazin de arme. Pe Manu a rugat-o să mai aștepte câteva clipe.

Vânzătorul e un omuleț pricăjit și aproape chel. Nervos.

Nadine îi spune povestea cu soțul pasionat de arme care are aerul să îi placă, așa că-i face o demonstrație pasionată scoțând tot felul de cutii și de cataloage. Îl ascultă încruntând sprâncenele și încercând să înțeleagă ceva. A schimbat registrul în elevă bună, concentrată, savurând momentul. Îi privește smocurile de păr din nas și susură mai mult decât vorbește.

Simte o undă de afecțiune pentru tipul ăsta adipos, sfidător și plin de el. Se apleacă peste teighea pentru a-l lăsa să-i vadă decolteul. Se distrează, căci îl găsește insuportabil și știe că în curând vor pune capăt prostiei lui. Îmbucurătoare perspectivă.

Intră și Manu. Impermeabil roz, păr oranj căci vopseaua nu a funcționat după cum fusese prevăzut, ruj de buze roz sidefat, fond de ten oranj în strat gros și rimel albastru. Genul ștoarfă îi stă bine. Vânzătorul îi aruncă o privire scârbită și nu răspunde la salut. Își dorește să-i intre femeile în magazin, dar nu chiar orice curvă. Manu răscolește prin geantă. Vânzătorul îi explică lui Nadine: „10 Auto a ajuns anul ăsta în fruntea clasamentului francez. În cazul dumneavoastră, ar putea fi mai convenabil un

40 Smith & Wesson. Dacă soțul dumneavoastră este amator de concursuri de tir...”

109

Manu îl întrerupe:

— Dar dacă nevastă-sa este amatoare de tir în tâmpiți?

Vânzătorul ridică privirea, nările i se dilată puțin, dar rămâne înțepenit. Manu trage în momentul în care el înțelege că ceea ce ține femeia în mână este un pistol.

Intră în panică mai mult decât în dățile precedente, bagă mai multe arme în servieta de piele și cutii de cartușe la întâmplare.

Sonerie de la ușă. Tresar și se întorc. Doi tipi roșcați semănând un pic unul cu altul intră în magazin. Manu trage în burtă. După câțiva pași ezitanți de dans, cad aproape sincron fără prea mare convingere și cu aceeași expresie stupidă și dezamăgită pe chip. Micuța merge lângă ei și, pentru mai multă siguranță, le trage câte un glonte în cap. O prinde pe Nadine de mânecă și îi spune arătându-i cadavrele:

— Fii atentă ce subiect de caricatură. De câte ori nu ai trecut pe lângă unii ca ăștia și nu ți-ai dorit să îi împuști...

Nadine privește cele două corpuri căzute la întâmplare. S-ar fi zis că găurile din burtă se vor lărgi brusc și din ele va țâșni un monstru. Din cauza sângelui care curge, rănilor par un nimic fremătător. Se strâmbă:

— Mereu e la fel. Mai ales în stadiul ăsta. Ar fi puține lucruri care...

— Nu, nu, nu e la fel, ăștia chiar au niște mutre nasoale de paznici sau cam așa ceva. Stilul rasist-morocănos, agresiv și periculos. Am comis un asasinat de utilitate publică.

Întorcându-se pentru a ieși, își dau seama că s-a adunat lumea în fața vitrinei.

Manu își face ieșirea cu arma în mână și dispersează mulțimea urlând: „la o parte, grămadă de căcăcioși”. Nadine o

110

urmează de bine de rău, scoțându-și pantofii și alergând în picioarele goale.

În urma lor era panică, dar și un urmăritor tenace. Și apoi un concurs de circumstanțe favorabile, câteva mașini care au trecut la momentul potrivit, câteva ocoluri judicioase și frica infernală care le-a pus aripi la picioare și un avantaj asupra urmăritorilor.

Au mai încetinit ritmul când li s-a părut că într-adevăr s-au pierdut de aceștia. Nadine are tălpile însângerate, iar ciorapii pur și simplu s-au dezintegrat până la gleznă. Manu vociferează chiar mai înainte de a-i reveni suflul:

— Ce i-am mai plantat la naiba-n praznic, grămada aia mare de căcăcioși, n-aș fi crezut. Și chiar își imaginau că o să pună mâna pe noi?

Capitolul XIV

În baie își taie șuvițe de păr și se întrebă cum e mai bine să facă pentru a arăta cât mai normal. În camera de alături, Manu

intră în transă stând pe vine printre ziarele răspândite pe jos:

— Futu-i, pe prima pagină în toate! Teroare în oraș.

— Chiar credeai că pe aici zilnic mor oameni împușcați?

— Habar n-am. Or fi murind vreunii. O să citesc articolele și pe urmă o să te informez.

— Sunt și fotografiile noastre?

— Aiurea, nimic limpede. Două portrete-robot neclare: ai un cap de boxer, iar despre mine s-ar zice că am cincisprezece ani

și e prima dată când o tai de-acasă. Pe bune, nimeni nu ne-ar

putea recunoaște după ele. Nu e nici o legătură. În afară de

faptul că e vorba de două fete, una mai înaltă decât cealaltă.

Nadine se apleacă spre cele două portrete-robot. Totuși le

111

seamănă îndeajuns. Remarcă:

— Nu prea ne pică bine.

Manu se ridică, merge la chiuvetă, scuipă și răspunde:

— Nu te îmbăta cu apă rece. Mutra asta a ta de coardă n-o să

rămână prea multă vreme doar în jurnale. După tot filmul pe

care l-am turnat azi dimineață la vânzătorul de arme, cred că vor

face progrese mari cu portretele-robot. Este pentru prima dată

când lăsăm o asemenea grămadă de supraviețuitori...

Se așază și răsfoiește ziarele fără să le citească. După o

vreme, adaugă:

— Lucrurile se complică de-a binelea. Din acest moment, nu mai avem ce căuta prin hoteluri. Și nu mult mai târziu, nici pe stradă.

Nadine reîncepe să-și taie părul cum i se pare mai potrivit; în spatele ei, cealaltă citește cu voce tare horoscopul.

Se întoarce, se așază pe pat, constată că sticla e goală și anunță:

— În orice caz trebuie să rezistăm până în 13. O să ne fâțâim pe ici pe colo, o să ne descurcăm noi. Femeile pot face atâtea lucruri cu trupurile lor, ne putem deghiza fără să se mire nimeni.

Nu e nici un motiv ca trecătorii pe care-i întâlnim să se întrebe dacă nu cumva noi suntem cele căutate, totuși e un oraș mare.

Ce zici, cum mi-am tăiat părul?

Manu o privește cu gura căscată de i se văd plombele:

— Ești într-adevăr schimbată. Înainte, zulufii de pe frunte îți mai ascundeau un pic mutra. Acum ți-ai scos cearcănele la vedere. Ai meclă de depresivă. E un test pentru viitoarele portrete-robot care, dacă ăia au tehnica bună, te vor arăta sub forma a două pete negre cu ceva mutră în jurul lor.

112

— Prea am lăsat mulți martori în viață. Cum crezi că îi vor ancheta?

— N-am lucrat niciodată cu gaborii. Bănuiesc că vor merge mai întâi pe la vecini, care vor povesti tot soiul de tâmpenii...

De unde să știu cum anchetează? Tipii ăștia sunt paradoxali.

Nici că ai mai văzut entități așa dubioase. Și, în același timp, sunt oameni de-adevăratelea. În asta le și stă puterea: nu știu niciodată cu cine ai de-a face. După părerea mea singura tehnică de folosit este să-i considerăm niște cretini, altfel o luăm razna.

— N-ar trebui să ieșim astăzi pe stradă.

— Ba da, dar să ni se vadă numai curul. Trebuie ca toți cei care ne întâlnesc să se uite doar la cururile noastre și la nimic altceva.

— Ar fi bine să ne punem și ochelari. Și pălării.

— Mda, e cazul să apelăm la accesorii și să facem tot ceea ce trebuie pentru a prelungi plăcerea. E ultima dată când mai locuim la hotel. De acum, vom merge pe la gazde.

— Ai în vedere pe cineva anume?

— Nu, vom intra în prima casă pe care o vom întâlni. Intrăm, tragem și ne instalăm.

— Strălucit plan.

Manu mănâncă ciocolată cu migdale mușcând direct din ea.

Nadine a aliniat armele pe pat. Ia una gen western cu butoiaș

Taurus. O sucește pe toate părțile.

— Parcă văd că o să-mi trag un glonte în cap.

Nu știe cum să o folosească, așa că se joacă cu ea în fața oglinzii.

Își ia walkman-ul și coboară pentru a cumpăra reviste

specializate pe armament. *Is she pretty on the inside, is she*

pretty from the back, is she ugly on the inside, is she ugly from the back?

Faptul că a văzut portretele-robot prin ziare a făcut-o să fie mult mai nervoasă decât înainte.

Nu e deloc în apele ei când intră în magazinul de presă.

Răsfoiește „Action Guns” și „Caietele pistolarului și ale carabinierului”. Nu au interesat-o armele niciodată. Abia acum noțiunea a început să se precizeze ca un lucru care se anunța haios. Măcar de-ar avea timp să se convingă. Vânzătoarea i-a oferit o sacoșă pentru a pune revistele, cum i se întâmpla când cumpăra materiale porno hard.

Se oprește la un magazin de băuturi alcoolice, unde sticlele sunt prezentate ca verighetele într-un magazin de bijuterii.

Vânzătoarea este planturoasă, extrem de surzătoare și de mulțumită de propria-i persoană. Aur aproape pe fiecare deget, sprâncene epilate foarte fin, mamele enorme și zdravăn încorsetate. Trebuie să fie foarte mișto să le-o frece băieților între țâțe. Nadine cumpără whisky și vin foarte scump, ambalat în rafie. Este interesată să sperie toți marafeții. Ar fi stupid să fie prinse cu buzunarele pline. Este amabilă cu vânzătoarea, care îi place. În timp ce îi ambalează sticlele discutând despre locuri din Provence, Nadine încearcă să și-o imagineze trăgându-și-o. O fi spunând porcărioare? O avea mereu chef să și-o pună? E clar că e genul de burgheză vicioasă. Altfel chiar ar fi păcat.

Își spun politicios la revedere.

When I was a teenage whore, I gave you plenty, baby, you wanted more...

Casetă se oprește chiar la jumătatea melodiei; scoate walkman-ul din buzunar ca s-o întoarcă. Un puști fluieră: „ăsta

114

da walkman”. Ridică ochii și îl privește. Ce lepădătură!... Surâs insolent, gâgii după care pesemne se înnebunesc fetele. În orice caz, îi place. Se apropie de ea și o întreabă:

— Dacă nu sunt indiscret, ce ascuți, încântătoare tânără?

Îi vorbește ca un bărbat cu îndelungă practică a agățatului intensiv când, cu siguranță, nici e-a dat vreo muie până acum.

Scoate caseta bâlbindu-se:

— Nimic interesant, vrei tu walkman-ul?

I-l pune în mână și pleacă. El o prinde de umăr:

— Mulțumesc, e super... Numai că vezi, ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat ar fi să îți ofer o cafea.

Ea declină invitația, el izbucnește în râs:

— La drept vorbind, îmi convine că mă refuzi, nu am bani nici măcar de o cafea... Sunt prea sărac pentru a-mi permite o femeie, asta e problema mea.

Pleacă. La hotel a mai păstrat un walkman. Manu le-a expedit pe celelalte trei, împachetate în bancnote, pentru a nu se deteriora la transport, unui puști pe care îl cunoștea și care își dăduse cu acid pe față. E latura ei umanitară care iese la

suprafață uneori, contaminând-o și pe Nadine.

Capitolul XV

Când intră în cameră, Manu stă pe vine într-un colț. Nu poartă decât pantofii cu tocuri înalte care se afundă puțin în mochetă. Privește atent cum îi curge sângele dintre picioare, mișcându-și fundul pentru a lăsa dâre. Petele de un roșu închis rămâneau un moment la suprafață, picături strălucitoare, înainte de a se impregna în țesătură, întinzându-se pe mocheta curată.

Nadine se lasă pe vine în fața ei și ia notă de jetul de pișat

115

roșu, foarte gros, care iese sacadat când mai mult, când mai puțin. În jet se văd fâșii mai închise la culoare, ca smântâna din lapte pe care o iei cu lingurița. Manu se joacă cu mâinile între picioare. S-a umplut de sânge până sub sâni. Constată: „e bine înăuntru, mă rog, trebuie să te iubești și așa”. Apoi, țipând și indicând cu mâna teancul de cotidiene:

— Mizerabilă specie jurnaliștii ăștia. Numai minciuni. Ai adus de băut? Mișto. Dar ți-a luat ceva timp, uriașo... Când am văzut că întârzii, am început să o iau razna. Te îngrețoșează că îmi las sângele peste tot? Păi sângerez ca o cățea în prima zi. Dar mă și ține doar o zi. Când eram mică, pătam peste tot numai de-a dracului, ca să văd cum i se face greață maică-mii. E de modă veche, nu-i plac lucrurile astea. Dacă ar putea, ar vota împotriva ciclului. Aproape că se îmbolnăvea. Am rămas cu gustul de a face așa ceva. Un adevărat spectacol plăcut la vedere.

— Probabil că le place și prietenilor tăi.

— Făceam asta și prin mașini. Am remarcat că nu mă distra decât pe mine. Profit și eu că ești vicioasă și ai spirit larg.

Bărbații nu prea au marșat și nu prea au rămas cu mine.

— Nici că mă miră.

Nadine s-a ridicat fără a scăpa din ochi petele de pe mochetă.

Manu se culcă pe spate. Lungită pe jos, dă din picioare. Părul de pe pubis e mai degrabă deschis la culoare, iar sângele se vede bine prin el.

În broșurile cumpărate se arată fotografie cum se demontează o armă pentru a o curăța. Și sunt numite toate componentele.

Fața în față, fiecare la câte un capăt al patului, își petrec aproape întreaga zi întorcând armele pe toate părțile. Manu nu s-a

116

îmbrăcat, lăsând urme însângerate pe oriunde se așază.

Povestește scene de tir văzute la cinema și, vorbind, țintește obiecte din cameră.

Este ca și cum mâna ar fi făcută special ca să țină o armă.

Metal lipindu-se de palmă. Evident. Iată ce lipsea brațului.

Capitolul XVI

Soarele încă ardea, deși era destul de târziu. Manu, așezată pe o gură de incendiu, zice că vrea să învețe să conducă:

— Trebuie să fie beton. Mai ales că ni se rupe. Dacă explodează un cauciuc, găsim altă mașină.

Nadine ridică din umeri, spunând că poate să o învețe.

Adaugă:

— Deși mi-ar sări toți dracii dacă ar fi s-o sfârșim într-o grămadă de metal făcută varză, așteptând poliția și descarcerarea.

— De unde ți-a venit ideea că o să ne facem zob în vreun zid?

— Chiar ți-a ieșit din cap? Peste două zile e 13 și prefer să fiu întreagă până atunci...

— Și eu. Dar pe 14 am putea plăti intrarea într-un zid.

Se plimbă prin oraș, dau o tură pe la gară, prin cartierul pietonal, se opresc într-un bar și fac mai multe partide de Flipper, primesc bonus de mai multe ori și deduc că se afla sub o stea norocoasă. Apoi își continuă plimbarea, orașul e mic și ciudat construit, dau mereu de aceleași străzi fără să înțeleagă cum se întâmplă asta.

Se încrucișează cu oameni care nu le dau nici o atenție. Oare câți s-or mai fi plimbând ca și ele, ascunzând sub haină secrete

117

murdare? Idei murdare hrănite în intimitate?

Dintr-o dată se face noapte. Trec prin fața unei ceainării

foarte elegante, deschisă încă. Mese din lemn de palmier, geamuri impecabile, stucaturi aurite, bine lustruite. Decor pentru mame înțelepte. Vitrină plină cu prăjiturele ridicole, colorate și abundând în unghiuri drepte, cu fructe absolut rotunde.

Intră, căci lui Manu i se părea haioasă ca locație, aleg vreo zece prăjituri pe care Manu le bagă în gură privind în jur. O bunică și nepotul ei îi atrag atenția. Doamnă bătrână model curent, cu părul rar și alb, cu grijă făcut permanent. Poartă o rochie decentă, în tonuri de gri, cu gulerul în V. Demnă. Riduri profunde dinspre nări spre colțurile buzelor, nu tocmai genul de riduri pe care le faci din prea mult răs. Pielea palidă face pliuri în jurul gâtului.

Bătrâna încearcă să abată atenția puștiului care le fixează, fascinat de Manu, care mănâncă urât și mult în același timp. Când mestecă, i se văd în gură culorile amestecându-se, fiindcă n-o închide. Intrată bine în rolul de elefant degenerat nimerit într-o casă de păpuși. Cele două vânzătoare schimbă o privire, descumpănite, enervate, neobișnuite să li se confunde localul cu o cafenea ordinară. Una dintre ele are părul șaten deschis, ondulat. Roșul din obraji se zărește sub un ușor strat de pudră. Sprâncenele neepilate formează un V pe frunte, dându-i un aer atent, dojenitor. Gură mică, fină, roz ca și bluza pe care o poartă. Buza de sus e bine desenată, cea de jos ceva mai cărnoasă.

Nadine comentează: „asta e născută să sugă pula”, destul de tare ca să audă toată lumea.

Cealaltă e mai grăsuță, brunetă, cu părul tuns drept. Dinții îi sunt foarte albi, ca de porțelan. Poartă mai multe brățări, cercuri

118

de argint care se izbesc între ele de câte ori debarasează vreo masă. Plăcut sunet.

Poartă amândouă bluze roz cu guler alb și încălțăminte joasă din pânză de culoare deschisă fără nici o pată, curățate cu grijă.

Nadine spune că nu-i e foame. Fără să știe de ce, locul face să-i crească neliniștea. Cel de-al treilea ochi se deschide, o voce rea se amorsează în ea. În acest decor și cu acești oameni de față se simte amenințată din oficiu. Se vede prin ochii lor și i se face milă. Manu își continuă cirul cu băiețelul și nu-și dă seama de nimic. Nadine strânge din dinți și fixează masa. N-ar vrea să o apuce din nou. E pitită în fundul unei cuști, se ghemuiește într-un colț, mâini oarbe și invizibile încearcă să o agațe. Le simte mișcarea în întuneric. E vulnerabilă și împietrită de groază.

Trebuie tăiate brațele astea care vor să-i facă rău. În ea, un păianjen domnește și o așteaptă cu o răbdare înfinită.

Cu coada ochiului supraveghează vânzătoarele, cărora le e frică. Gândul acesta îi alungă apăsarea ca prin farmec.

Celor două le e frică. Se mai dau ele mari un pic, ștergând tejgheaua. Dar crapă de frică.

Nadine se gândește: „poate că proastele astea ne-au recunoscut și au sunat la poliție”.

Deși n-ar prea crede.

Au ceva, ea și Manu, care neliniștește vânzătoarele.

Nadine realizează că îi place senzația de a le simți tremurând de frică.

Bunica se ridică, excedată de micul circ făcut de Manu. Își strânge lucrurile, înfofolește copilul și trece pe la casă pentru a plăti. Puștiul se bosumfla, nevrând să plece imediat. Mai cere o înghețată. Face gălăgie. Trebuie să aibă vreo cinci ani.

119

Nadine se gândește la ziarele de la hotel și la asasinii de copii.

Se gândește la titlurile mari și la comentariile de cârciumă când un copil este ucis. La efectul asupra oamenilor. Până și ei i-ar fi fost greu să facă așa ceva.

Să se excludă din rândul lumii. Să treacă de capătul ei. Să fie tot ce poate fi mai rău. Să deschidă o prăpastie între ea și restul lumii. Să mai marcheze un punct. Toți vor ceva pentru prima pagină și ea poate face asta pentru ei.

Scoate arma, lasă gesturile să se înlănțuie fără a gândi.

Respiră profund, fără a părăsi copilul din ochi. Băiatul care își satisface capriciul fără a vrea să mai audă nimic altceva. Pistolul îi prelungește brațul, scânteiază în prim-plan, în centrul figurii puștiului. Bătrâna urlă chiar înaintea detonării, ca un huruit de tobă anunțând viitorul solo.

Abia de a ezitat. Trebuie să o facă. Terciuie din prima lovitură figura micuțului. Chiar între ochii mari și negri, încruntați fiindcă se îmbufnase. N-a avut timp să-și schimbe expresia. N-a

avut timp să înțeleagă. Căzând, răstoarnă un coș plin cu

bomboane ambalate în hârtie strălucitoare, multicoloră.

Nadine se surprinde regretând că imaginea nu se scurge cu

încetinitorul, remarcând că ideea asta a furat-o de la Manu.

Vânzătoarea, pregătită să moară, rămâne în prostrație în spatele

tejghelei, scuturată de un plâns nervos, cu mâinile în fața ochilor

ca pentru a se proteja. Nadine trage în mâini, apoi o ia de păr, îi

bagă țeva pistolului în gură și mai trage o dată.

În acest timp, Manu se ocupă de celelalte două. Capul

bătrânei alunecă sub masă, un firisor mizerabil de sânge i se

prelinge din gură întinzându-se pe caroiajul strălucitor al

podelei. Cealaltă vânzătoare e întinsă pe jos ceva mai departe,

120

iar în fața ei totul este deja roșu.

Înainte de a ieși, Nadine aruncă o ultimă privire din ușă.

Fotografiază scena de care va putea profita în liniște mai târziu.

Camaieuri în roșu, atitudini grotești.

Ieșind, văd câteva capete care se retrag rapid. O șterg. Manu o

ia de mână pentru a o ajuta să fugă. Se afundă pe o străduță.

Nadine se aude râzând cum râzi de amețală înainte de a te

arunca în gol spre manej. Micuța încetinește și se întoarce. Se

lasă să cadă pe o margine de trotuar. Râs nervos, nebun. Se

calmează, se privesc și încep din nou să râdă. La o intersecție

cer lămuriri unui tip în BM gri. Acesta scoate un plan al orașului

pentru a le ajuta să se orienteze. Manu deschide portiera și îl

scoate din mașină de gulerul hainei. El se agață de ea, ea îi trage un șut în picior și, în cădere, un altul în gură. Paradoxal, Nadine aude dinții crăpând, deși este destul de departe.

Se așază la volan și ocolește încet bărbatul care se târăște pe jos. Trece peste el accelerând brusc. Manu coboară fereastra și încearcă să îl atingă. Golește tot încărcătorul.

Cu ochii încă umezi de cât a râs nebunește pe străduță, micuța exultă și izbește cu pumnul în palmă, țipând:

— Futu-i, ce ne mai sincronizăm, n-aș fi crezut așa ceva. Ai zice că facem asta dintotdeauna. Zău că n-aș fi crezut.

— Unde ziceai că mergem?

— La Marsilia, e plin locul de gagii.

Nadine pune o casetă.

Come on, get în the car. Let's go for a ride somewhere. You make me feel so good. You make me feel so crazy.

Manu nu se calmează deloc, se răsuțește în scaun și vorbește fără încetare:

121

— Ai văzut, este ca la jocurile video în scenele mortale, dure.

Ești invadată din toate părțile și îi distrugi pe toți. Ești tare de tot, asta e. Riscantă lovitura. Dar are farmecul ei. Copilul a fost un abuz. Cinstit, eu nu aș fi făcut-o. Dar ai dreptate: trebuie să abuzăm. Și să ne și cumpărăm de băut. Mi-e groaznic de sete la ora asta. Bun, uite, te previn: o să ne oprim într-o buticăraie arăbească și la arabi nu vreau carnaj. Chiar că nu ai principii, ai

împuşca pe toată lumea.

— Mi se rupe de arabi. Credeam că trebuie să abuzăm.

— Trebuie să abuzăm. Însă nu tot timpul. Mai bine am găsi un echilibru savant.

— Mă oboseşti cu arabii ăştia ai tăi. Ai fi făcut ceva în viaţă.

Genul educatoare sau asistentă socială. Ai şi sentimente bune în stoc.

— Dacă aş fi fost lăsată, aş fi făcut bine tuturor. Fundamental sunt atât de bună, încât pe lângă mine Maica Tereza n-ar fi fost decât o mare ticăloasă. Dar inşii ăştia sunt prea slabi, prea dăunători, nu găseşti mijloacele să le faci bine. Se ocupă cu toate mărunţişurile, iau lucrurile cum sunt şi se plâng tot timpul.

Ce rahat. Şi nu au nici o valoare. Aşa că nu pot face nimic pentru ei.

Ca să spună şi ea ceva, Nadine remarcă:

— Habar nu au ce pierd.

Cealaltă continuă:

— Băga-mi-aş, ce sete mi-e. Nu-mi revin din ce-ai făcut.

Tocmai vroiam să merg la veceu ca să-mi golesc puţin stomacul bătând căcăstoare la greu, ca să pot s-o iau de la cap cu prăjiturile... Zău că erau bune, trebuia să ne gândim să fi luat şi cu noi, dar acumă chiar vorbesc aiurea. Când te-am văzut

122

scoţând arma, am tras şi eu fără să mă mai gândesc. Super-demonstraţie de acrobaţie, ce să mai vorbim. Botezul focului,

uriaoșo, n-ai lăsat lucrurile la jumătate.

Scoate bucăți de ciocolată din buzunar, înlăturând firele de ață care se lipiseră de ele. Îi oferă Nadinei.

La volan, uriaoșo se simte sub imperiul unui calm înfinit.

Rulează foarte repede și conduce bine. Micuța chiar are dreptate: fac treabă bună împreună.

Angels are dreaming of you.

Senzația este că pur și simplu înghite drumul dintr-o singură sorbitură. Reflectează cu voce tare:

— Or să fie foarte mulțumiți mâine la hotel. Sânge, arme și un walkman. Or să poată convoca presa și toată gașca aia de scriitorăși de căcaturi o să-și poată trage o labă în grup. Pariez că toți tâmpiții ăia de caralii stau și se gândesc adânc până și la cel mai mic muc de țigară. Abia aștept ziua de mâine, ca să putem citi toate astea!

— Nu înțeleg cum poți citi așa ceva, pe mine mă enervează.

— Prea iei totul în serios. Dacă îți place să te torturezi, orice pretext e bun. Eu, numai imaginându-mi pe tipii din cartier citind ziarele, mor de râs. M-aș întoarce să mai dau o tură pe acolo să-i bat pe umăr și să le zic: „ei, băieți, cum merge cu grijile de zi cu zi, cum vă mai descurcați? Mereu la fel de triști?”

— Chiar vrei să mergem?

— Nu, nu mai vreau să dau niciodată pe acolo.

Capitolul XVII

Rulează îndelung. Întâlnesc un tip făcându-și nevoile pe

123

câmp. Glonte în genunchi, glonte în ceafă. Schimbă mașina în caz că...

Vorbesc despre posibilitatea de a fi căutate cu elicopterul și despre cum o să poată ăia să se organizeze. Nadine caută prin geantă și prin buzunare, fără a scăpa drumul din ochi:

— Idioată sunt, mi-am uitat caseta în mașina cealaltă!

— Asta da promoție pentru formație.

— N-au ei nevoie de mine, dă-i în mă-sa!

— Oricum nu e radio-casetofon în mașină, nu-ți bate capul cu asta.

Schimbă tonul:

— Uite o dubă de poliție. Un căcat de dubă de poliție, băga-mi-aș! Au făcut un baraj. Ce căcat de șosea!

Manu vorbește iute, dar calm. Șoseaua abia dacă este luminată. Nadine se încruntă. La câțiva metri, într-adevăr o dubă este parcată în afara carosabilului. Senzație familiară de inimă care tresaltă. Cu timpul îi prinzi gustul. „Iată-ne!”

Manu vorbește liniștit, pentru întâia oară foarte hotărâtă:

— Când începe rahatul, accelerezi. O să trag în tot ce mișcă.

Doar suntem o echipă de înaltă clasă. Încercăm să trecem.

Măcar să facem o panaramă cum nu s-a mai văzut. De predat nu ne predăm.

Ajung în dreptul camionetei. Cu coada ochiului, Nadine o vede pe Manu surâzând răutăcios. O ia de mână. Instantaneu i se face rușine de gestul său. Doar că Manu își înlănțuie imediat degetele de ale ei și o strânge de să-i rupă articulațiile. Crispate, legate strâns una de cealaltă. Invincibile, deși nu au nici o șansă. Depășesc duba. Nu e nimeni înăuntru. Nadine înțelege cu precizie sensul expresiei „inima bate de să-ți sară din piept”.

124

Hotărât, nu-i displace. Și-ar fi dorit confuz ca polițiștii să le taie calea. Pentru a juca bine partida, mai merita o lovitură.

Câțiva metri mai departe, farurile luminează doi polițiști înghesuind o fată lângă un zid. Manu articulează printre dinți: — Asta chiar n-aș fi crezut. N-au nici o legătură cu noi.

Când ajung în dreptul lor, fata tocmai îi trăgea un cap în gură unuia dintre polițiști aruncându-l câțiva pași înapoi, după care o ia la fugă. Celălalt își duce mâna la brâu. Manu urlă: „oprește-te”, iar mașina face zgomot, frâna bruscă făcând-o să derapeze ușor. Manu trage, iar cei doi polițiști cad fără a mai avea timp să riposteze. Apoi, calmă, se duce până la ei și mai trage câteva gloanțe, mormăind: „Nu ești niciodată suficient de prudent”.

Fata se oprește din fugă. Rămâne nemișcată. Reflectează un moment, apoi se întoarce fără grabă. Amestec de Stan Smith și bombă de culoare, cu păr foarte lung și strălucitor în noapte. Impunând prin felul de a păși. Credibilă în rolul de amazoană urbană.

Întoarce primul cadavru cu vârful piciorului. Apoi îi trage un șut în țeastă luându-și puțin elan, ca la fotbal. Privește atentă celălalt cadavru. Apoi mașina, și doar după aceea pe Manu. Declară arătând spre corpurile polițiștilor: „ *n-am mai văzut morți până acum* ” . Nu trebuie să facă eforturi pentru a rămâne calmă. Linia de demarcație între ceea ce se petrece în mintea ei și ceea ce vede e desenată în tușă groasă. Întâmplarea nu i se pare atât de deosebită încât să o ia razna.

Manu surâde, aplecându-se deasupra unui cadavru:

— E mișto să te mai răcorești.

Cu un gest din bărbie, o arată pe Nadine:

— Ea zice că e mereu la fel. Da’ eu am o pasiune specială

125

pentru caralii.

Nadine a rămas în mașină. Scrutează figura fetei care nu i-a aruncat nici măcar o privire. Trăsături regulate, alură de prințesă. Eleganță înnăscută. Remarcă: „ *Era cât pe-aci să fac o prostie* ” . Tonul este cât mai neutru cu putință.

Manu scoate pachetul de țigări, îi oferă una fetei și se apropie să îi dea și foc. Pare un ceremonial, o primă luare de contact într-un cod bine stabilit. Fata ridică fermoarul bluzei, spunând:

— Locuiesc pe-aproape, cu fratele meu mai mic. E un loc liniștit. Poate că ați avea nevoie să stați undeva în noaptea asta.

Manu se întoarce spre Nadine, se apleacă spre portieră și întreabă:

— Ce zici?

— Perfect.

Fata se îndepărtează câțiva pași, trage din țigară privind strada, lăsându-le să hotărască în liniște. Nadine adaugă:

— Nu că ar fi vreun loc prea frecventat, dar cel mai înțelept lucru e să plecăm imediat.

Cum Manu are o clipă de ezitare, ca pentru a spune ceva pe care nu știe cum să-l formuleze, Nadine o liniștește sec:

— Am înțeles că nu avem voie să împușcăm ciuhapi și nici pe asta înaintea altora.

Manu scutură din cap și râde:

— Nu că te-aș ține de rău, uriașo, da' o iei razna așa de ușor, încât prefer ca totul să fie limpede.

O cheamă pe cealaltă:

— Mă numesc Manu. Ea e Nadine. Ne-ar prinde bine să evităm hotelurile în seara asta. Dar nu merită să intri în rahat adăpostindu-ne.

126

— Eu sunt Fatima. Până la mine se merge pe-acolo.

Implicit inspiră respect. Nadine o privește în retrovizor. După câte își amintește, nici o fată pe care a cunoscut-o nu a mai jucat atât de bine rolul de dură distantă fără a cădea în ridicol. Caută să-i spună ceva, apoi se hotărăște să o lase în pace.

Manu desface ambalajul unei Mars, o rupe și oferă celor două bucăți de ciocolată. Refuzată, bagă totul în gură și mestecă

zgomotos. Pentru ea nimic nu s-a schimbat, chiar dacă acum

sunt trei. Declară gânditoare:

— Eu și prietena mea am crezut că duba era pentru noi. Mă și vedeam cu mașele pe-afară. Al naibii noroc am avut. Eu și prietena mea câștigăm la fiecare lovitură. E pur și simplu incredibil cum de ni se întâmplă.

Se afundă în scaun și privește drumul în tăcere, arborând cel mai stupid și mai satisfăcut surâs cu putință. Nadine își găsește și ea o grimasă din același registru, tot ce poate fi mai aproape de mulțumirea perfectă. Fatima o previne:

— La următoarea intersecție, o luăm la stânga.

Manu zice scărpinându-se apăsător în cap:

— Nu putem parca la tine. Chiar nu ar fi rezonabil. Cel mai bine ar fi să ne oprim pe undeva pe aici și să dăm foc mașinii.

— Avem și un garaj. Fratele meu se ocupă cu dezmembrări și ar putea-o face și cu mașina asta.

Nadine a surprins-o zâmbind când Manu a propus să dea foc mașinii. Pentru ea, acel surâs fugar e semnul unei sincere explozii de bucurie.

Nu contenește să o observe în retrovizor. Și pentru întâia oară în viață, Nadine înțelege acei bărbați care se îndrăgostesc nebunește de o fată doar din cauza ochilor ei.

127

Își spune că e ridicol, că fata asta este poate ultima dintre idioate, ascunsă de o carapace frumoasă. Nu contează. *Could*

you be the most beautiful girl în the world?

Se opresc în fața unei case mari și gri, izolată la marginea unui drum gol. Nu e genul de casă în care să locuiești când ești tânăr. Fatima coboară și deschide ușa garajului. Nadine spune:

— E super-mișto gagică.

— Încă o adevărăciune. Ar fi bine să nu fie musulmani, să putem și noi bea și fuma. Pe bune, mor de sete!

Capitolul XVIII

Pereții garajului sunt plini de etajere cu motoare, radio-casetofoane auto, aparate de fotografiat, magnetofone... Două cutii de chitară și un amplificator sunt aruncate într-un colț lângă un scuter, o Mountain Bike și o motocicletă parțial dezmembrată. Odată ușile încuiate, Fatima se umanizează vizibil. Îi explică lui Manu:

— Sunt ale fratelui meu: cum tot avem destul, mai dezmembrează și el, mai plasează...

Micuța privește în jur. Într-adevăr, aparatele sunt aranjate pe tipuri, un sector pentru audio, unul pentru sunet, unul pentru vehicule pe două roți. Se dă cunoscătoare și admirativă:

— Băi, da, chiar e un șef de magazin, frati-tu ăsta!

Replica are urmările unui „*Sesam, deschide-te!*”: Fatima izbucnește într-un râs scurt și grav, vizibil mulțumită că talentele de organizator ale fratelui ei sunt recunoscute. Explică:

— E cam răutăcios... N-o să se țină de treburile astea prea mult. Mai schimbă el înainte să dea de belea. Deocamdată, e bine că am trecut pe-aici, ne mai luăm una alta, ce ne trebuie.

128

Nu ne lipsește nimic. Dar asta numai cât suntem în așteptare.

— În așteptarea a ce? Dați lovitura secolului și vă cărați în Australia?

Fatima nu descoperă nici o urmă de ironie în întrebare și continuă:

— Plecăm la Los Angeles. Dacă nu ești atent, ăia pun mâna pe tine. Mai ales dacă te ții mereu de aceeași afacere. Sau dacă ieși prea tare în evidență. Ceea ce trebuie este un scop posibil de atins și să te ții de el. În așteptare, ciocu' mic și ochii mari. Prinzi ocazia favorabilă și ciao, îți reîncepi viața în altă parte. Îți fructifici capitalul și mai dai țepe și legal. Trebuie să profiți de viață, păi cum altfel...

Cum nu îi dă nici o atenție, Nadine o poate observa în voie.

De zeci de ori a mai auzit teoriile astea implacabile făcute de tot felul de mici bișnițari. Și, de fiecare dată, putea jura că se vor întâlni cu toții în câțiva ani la pârnaie. Însă Fatima nu lasă loc pentru nici un dubiu. Poate repeta o replică pe care ai mai auzit-o de o sută de ori; tonul ei o face să se audă cu totul altfel.

Personaj de clasă. Manu își permite totuși umbra unei îndoieli:

— Fără oftică, dar nu păreai prea atentă când te-am întâlnit.

— Corect. Am vrut să mă descurc fără să mă gândesc prea bine. Și fiindcă cerul mi-a mai oferit o șansă, de-acum o să-mi pun capul la contribuție.

— De ce te săltaseră?

— Am intrat în căcat fără să am săpunul la mine. Jegoșii ăia n-aveau nici un drept să mă atingă... Tocmai ieșisem și mă întorceam cum am plecat. Ai fost pe la pârnaie?

— Nu.

— De când am scăpat, sunt la locul meu. Caut o muncă

serioasă, nu mai ies, mă țin departe de vechile relații.. E prima oară când am ieșit puțin ca să-mi rezolv niște probleme urgente.

Să nu-l oblig pe frate-miu să se ocupe numai el de toate. Mă întorceam complet scârbită când în-au oprit pentru control.

Pierdusem ultimul autobuz și mergeam liniștită pe marginea drumului. M-au oprit: că documentele, că toate lăbărelile alea...

Nu am vrut să-i las să mă atingă, bărbații nu au dreptul s-o facă.

Au zis că mă ridică, a început discuția și când boul ăla mi-a pus mâna pe cur, i-am tras un cap în gură. Atunci ați ajuns și voi. La țanc.

Nadine susură discret la urechea celei mici:

— Tot voiai tu să servești o cauză.

Începuse să se bășice, căci Fatima încă nu o privise nici măcar o dată. Manu o bate ușurel pe umăr:

— Doar n-o să faci o scenă doar pentru că nu ești băgată în seamă. N-ai decât să-ți pui căștile cât stau de vorbă cei mari.

Îi râde în nas fără să-i ia mâna de pe umăr. Nadine pune prima piciorul pe scara pe unde dispăruse Fatima. Urcând, fluierau, pufneau în răs ca niște mucoase în toaletă, la un bairam.

Capitolul XIX

Locuința este mare. Nimic atârnat pe pereți, nimic aruncat pe jos. Interior rece, perfect ordonat. Mobile impozante, enorme și sobre. Nimic frivol. Nu pare un interior pentru tineri. Totuși, imbatabila rigoare nu are nimic apăsător. Te simțeau mai degrabă bine primit și protejat.

Fatima face o cafea și le întreabă dacă vor să mănânce. Se poartă ca o gospodină, ca o mamă. Gesturi precise, repetate de

130

nenumărate ori. O întreabă pe Manu dacă știe să facă țigări, pune o bucată de hașiș pe masă, hârtie și niște țigări Camel. Pe Nadine o ignoră cu scrupulozitate.

Se așază lângă ele, trage adânc din țigară și ține îndelung fumul în plămâni. Apoi rupe tăcerea:

— Ați mai omorât și înainte?

— Ni s-a mai întâmplat câteodată, da.

— O lovitură care a dat greș?

— Nici vorbă. Într-o zi, în loc să pun lucrurile la punct, i-am tras un glonte în cap unui tip. Mai târziu ne-am întâlnit și ne-am influențat mișto una pe alta.

Nadine intervine, hotărâtă să se impună ca persoană care știe să se exprime:

— La drept vorbind, cam fiecare lovitură a luat o turnură proastă. Toate chestiile alea pe care încerci să le faci și niciodată nu-ți reușesc. Cam ca în povestea cu mica sireună. Ai impresia că

ai consimțit să faci un sacrificiu enorm ca să ai picioare și să ți le împletești cu altele. Și fiecare pas îți provoacă o durere intolerabilă. Ceea ce fac ceilalți cu o ușurință dezarmantă îți cere eforturi incredibile. Și vine un moment când o lași baltă.

Nadine zâmbește ca pentru a-și cere scuze că a vorbit atât de mult. O privește pe Fatima în voie, dar cu teamă. Are impresia că a înțeles că a spus toate astea doar pentru a o face să vadă că e și ea pe acolo. Manu strivește mucul consumat până la filtru, făcând scrumiera să dea pe-afară. Adaugă:

— Cât despre reguli, nimic nu e schimbat: întotdeauna cel care trage primul îl omoară pe celălalt. Doar să fie de partea bună a puștii. Diferența e considerabilă.

Un băiat intră în bucătărie fără ca ele să-l fi auzit sosind. E

131

înalt, cu țeasta rasă, la fel de închis în sine ca și sora lui, la primul contact. Le adresează un semn ușor din cap când Fatima i le prezintă. Apoi își pune o cafea fără să le dea atenție. Se așază la masă, își face și el o țigară fără să deschidă gura.

— E Tarek, fratele meu mai mic.

Îi vorbește în arabă, o ascultă fără să răspundă, fără să ridice privirile, fără măcar să clipească. Încheie în franceză:

— Așa că le-am zis că pot dormi aici. De altfel, dacă vreți să mai rămâneți, ascunzătoarea e bună și nu deranjați pe nimeni.

Tarek, dă-mi cheile de la scuter, o să merg la magazin să cumpăr Coca-Cola și ceva de mâncare.

Îi întinde cheile și o întreabă dacă sticleții n-au avut timp să îi noteze identitatea. Ea îl întreabă dacă chiar o crede o proastă.

Ceea ce încheie discuția. Fatima pleacă.

Ochii băiatului sunt limpezi, înfundați în orbite, cu sprâncene groase și stufoase. Ceea ce oferă fiecărei priviri o intensitate cu totul deosebită. Tensiune de luptător care observă satul dușman și se întreabă dacă nu cumva trebuie să-i dea foc.

Învârte pe deget un set de chei, apoi întreabă:

— Veniți de la Quimper?

— Am trecut un pic pe acolo.

Se afundă în gânduri. Manu face o grimasă neliniștită:

— Chiar te oftici că am venit pe la voi?

Neagă din cap, se ridică și iese din bucătărie. Revine sprijinindu-se de tocul ușii:

— Fatima mi-a spus să mă ocup de mașină. O s-o fac imediat.

— O tai în bucățele?

— Nu, fac eu ce trebuie.

— Vrei să te ajutăm?

132

— Nu.

În aparență s-a întors ca să le poată privi mai bine. Le scrutează atent, ca și când și-ar zice că treaba asta nu le jenează deloc. Apoi le spune:

— Nu păreți prea angoasate pentru niște fugare.

Manu răspunde:

— Pentru că nu prea avem imaginație.

Răspunsul îi smulge un zâmbet.

— Nu te mai da mare, oricine se teme de moarte. Sau de a-și termina viața în pușcărie. Până și cei mai disperați.

Se lovește în piept.

— Despre asta este vorba și nimeni nu poate scăpa.

— Când o să vină momentul, desigur ne va fi frică.

Deocamdată cafeaua este bună, hașișul te ametește de cap, de ce să îți mai pui și alte întrebări? Și cum suntem două, lucrurile se schimbă. Ne distrăm de-adevăratelea.

Dă din cap. De data asta are un aer solemn, ca și când i-ar părea rău de ceea ce trebuie să le semnaleze:

— Nu vreau să vă judec, fiindcă nu știu întreaga poveste. La televizor au spus că ați tras într-o femeie și într-un tată de familie pentru nimica toată.

— Crezi că ar fi fost mai moral dacă îi omoram pentru bani?

Nu avem nici o circumstanță atenuantă. Și știi destule ca să ne poți judeca.

— Îmi vine greu să cred că despre voi este vorba. Dacă v-aș fi întâlnit în autobuz, nu mi-ar fi dat nici o clipă prin cap că la voi se refereau.

Manu clatină din cap:

— Asta e ultima șmecherie și uite așa am scăpat. Dacă o să te

uiți la televizor și în seara asta, o să afli noutăți. Am tras și într-

un copil. Știu că nu e o faptă prea populară. Așa că, dacă crezi că-ți facem probleme și vrei să ne cărăm, spune-o înainte să te apuci de mașină.

Răspunde fără ezitare, fără a i se ghici în voce nici simpatie, nici animozitate:

— Fatima v-a invitat. Sunteți binevenite.

Iese. Rămân amândouă față în față, conștiente că sunt țepene după hașișul de foarte bună calitate. Apoi Nadine coboară privirile, scuturată de un râs nebun. Explică:

— Sunt foarte simpatici, dar prea pun suflet...

Manu se simte în largul ei, se lasă să alunece pe scaun și desface larg picioarele. Poartă un chiloțel de satin roșu și i se văd bucle de păr ieșind peste marginile lui. Comentează:

— Frățiorul nu prea avem cum să-l agățăm, prea e sălbatic.

Păcat.

— Ai putea totuși încerca o tentativă... Întreabă-i ca și când n-ar fi mare brânză: „da' pe aici când se fute lumea?”

Fac un efort pentru a se opri din râs auzind-o pe Fatima revenind.

Deschid sticla de votcă pe care a adus-o, căci la magazinul unde fusese, nu se găsea whisky.

Manu privește în tăcere roboții desenați pe pahare. Cu vârful degetului freacă o pată de suc de fructe, spunând:

— Fratele tău te face să te gândești la un prinț. Strălucește ca un diamant. Cam rece cu noi, sper că nu l-am deranjat.

Realmente vorbăreață când e vorba de fratele ei, Fatima îi

răspunde:

— E un adevărat domn, mai bun decât mulți alții și nu spun

134

asta pentru că e fratele meu. Are simțul observației dezvoltat, e foarte atent la tot ce se întâmplă în jurul lui și caută să înțeleagă de ce lucrurile se întâmplă așa cum se întâmplă. A înțeles foarte bine ce a fost cu mine, cu tata și cu celălalt frate al nostru. Și e hotărât să nu se comporte și el ca noi. Nu că ne-ar disprețui, dar a știut să tragă învățăminte din aventurile noastre.

— Că doar n-ați fost toți la mititica?

— Ba da, toți trei. Fratele meu mai mare mai are încă de stat.

Un scandal împruțit care a degenerat. A fost acuzat de omor, deși nu el a tras.

— Și taică-tu?

— A murit acolo de cum a intrat. Tata nu era un violent, nici vorbă să fi fost un dur. L-au masacrat încă de la intrarea în joc, nici n-a ajuns până în celulă.

— De ce l-au luat?

Fatima are o ezitare, lăsând să treacă câteva clipe pentru a o face perceptibilă:

— Pentru incest. S-a aflat pentru că am rămas gravidă. Nu spuseseșem nimănui. Fiindcă mi-era și frică, și rușine. Știam că e mai bine să nu spun nimic. Aveam treisprezece ani când l-au arestat. Nimeni nu în-a ascultat. Așa sunt ăștia, știu ei mai bine

decât tine ce se întâmplă la tine acasă. Am avortat, deși nu îmi amintesc să o fi cerut. Pentru ei asta urma de la sine, așa că avizul meu... M-au chiuretat în ziua în care a murit tata.

Vinovată coincidență. Mi s-a părut stranie. Deși aș fi avut și eu dreptul să mi se ceară părerea. M-au făcut să înțeleg limpede că nu am de ce să regret.

Are vocea joasă, calmă și regulată. Monocordă și gravă, intimistă și pudică. Ceea ce mai atenuează brutalitatea

135

povestirii, fără a o edulcora. O nuanță mecanică este perceptibilă în spatele tonului monocord și grav. Când vorbește, ține ochii aplecați cea mai mare parte a timpului, apoi îi ridică și își lasă privirile să plonjeze în cele ale interlocutoarei. Este atentă, abilă parcă să citească în sufletele celorlalți, capabilă să ghicească cea mai mică grimasă de dezgust ori șiretenia cea mai savantă. Fără să judece, fără să se mire. Pregătită să vadă tot ceea ce înseamnă semenii ei. Seamănă cu o regină trecută prin multe încercări, care nu a păstrat din durere decât o imensă înțelepciune și, în același timp, o forță implacabilă. O resemnare maiestuoasă, fără urmă de răutate.

Li se confesează cu deplină încredere, arătând prin asta că le-a ales tocmai pentru că are încredere în ele. Și că nu îi este frică deloc.

Nadine caută ceva de spus demn de o asemenea declarație.

Manu e mai puțin încurcată, umple paharele și comentează fără

nici o rușine:

— Măcar, când vorbești despre asta parcă n-ai fi pățit nimic.

O făceai de mult cu taică-tu?

— Nu mai țin minte, cred că de pe la unsprezece ani. Mama ne-a părăsit după ce s-a născut Tarek. N-am știut niciodată prea bine nici de ce, nici unde a plecat. Eram mereu împreună cu tata, așa că lucrurile au venit, ușurel, de la sine. Cred că eu am fost aceea care s-a suit peste el. Știu că o doream cu adevărat și că-mi lipsea de mult timp. Pe urmă, când am rămas gravidă, doctorul care în-a consultat în-a împachetat în vorbe. Mi-a zis că e obligat să păstreze secretul profesional, în fine, mi-a adormit cu totul orice bănuială. I-am povestit totul și și-a băgat nasul în treburile noastre. Probabil că nu o fi avut altceva mai bun de

136

făcut.

Se întrerupe pentru a linge hârtia pe care o răsuțește și-și mai face o țigară cu hașiș. Apoi explică mai departe:

— Uite de ce nu mă deranjează că ați omorât oameni pe care nici măcar nu-i cunoșteți. Nevinovați. Știu eu cum e cu nevinovații ăștia.

Manu rupe hârtia mov a ambalajului unei ciocolate. Golește paharul și declară:

— Cel mai rău lucru la contemporanii noștri e nu doar că au spiritul îngust, ci că manifestă tendința de a-l face zob pe al vecinului. Nici să râdă nu prea sunt în stare, atât îi încurcă

chestia asta. Îți spui adesea povestea?

— Nu, nu prea mai vorbesc mult de cînd am primit lecția aia.

Dar trebuie spus că nici nu întîlnesc prea des asasine de sticleți.

Nadine profită de atmosfera pregătită pentru confidențe ca să o întrebe:

— Și cu ceilalți băieți cum merge?

— N-am mai făcut-o niciodată cu vreun altul. N-am mai simțit nevoia. Manu se lasă pe spătarul scaunului, decretînd solemn:

— Să-mi bag, ce beton trebuie să fie să ți-o pui cu tac-tu!

Dintr-o dată, Fatima se retrage în ea. Figura i se asprește și nu răspunde. Manu se apleacă spre ea, expiră zgomotos fumul și adaugă:

— Băi, dacă l-ai vedea pe tata, ai înțelege de ce povestea ta mă face să delirez. Nu-mi amintesc măcar o dată să mă fi sărutat măgarul. Jegosul dracului îmi zicea Emmanuelle. Numele meu a fost totdeauna Manuelle, dar atît îl interesa, că și uitase. Buricul pămîntului se credea. Bărbatul maică-mii, deh. Mama, și dacă ai

137

face o pasiune pentru capre, tot n-ar merita să i-o tragi, atît este de proastă. Grea de cap. Așa că fetițele îndrăgostite de tații lor mă fac să delirez.

O privește pe Fatima, umple paharele și conchide:

— Nu mai am decît timp prețios și nu-l mai pot pierde în calcule diplomatice.

Scurt moment de tăcere. Fatima se destinde și întrebă:

— Mai aveți vreo șansă să scăpați?

— Mai avem o șansă să trăim în noaptea asta. Dacă am fi fost reperate, fără discuție am fi aflat-o. După? Greu de calculat, cred că ține foarte mult de noroc.

— De ce nu încercați să ieșiți din țară?

— Prea greu. Când încerci o figură ca asta, riști s-o dai în bară. Noi mergem mai degrabă pe linia „dacă te doare degetul, taie-ți mâna”. Și pe urmă ce-ai vrea să frecăm la dracu-n praznic?

Nadine zice gânditoare:

— Eu nu cred în dracu-n praznic.

Micuța șuieră admirativ:

— Ești mucii, uriașo.

Fatima insistă:

— Dar nu te poți lăsa să crăpi chiar așa. Așa, fără furie. Nu se poate.

— Și fratele tău s-a blocat tot la ideea asta, răspunde Manu.

Trebuie că faceți parte dintr-o rasă de luptători. Ar fi atâtea de făcut, că nu cred că aș putea suporta. Până la coadă, totul e bine.

Nu în-am distrat niciodată atâta, asta e clar.

Nadine o ajută:

— Pe urmă e vorba de două lucruri distincte: de o parte ești

multe ori am încercat să mă gândesc la ce o să-mi zic în

momentele alea.

Manu izbucnește în râs:

— Sunt sigură că o mare tâmpenie. Ceva de genul: o să-ți amintești cine știe ce chestie amărășteană, cum ai pierdut tu odată autobuzul și te-ai întors acasă pe jos. O amărâtă de amintire, na. Ți-ai pierdut coaiele pe trotuar și tu te gândești la ce-ai lăsat acasă de spălat. În fine, o să mai vedem, dar eu cam la ideea asta țin.

— Dacă vă schimbați părerea și vreți să vă încercați șansa, aș avea un plan pentru voi. Nu departe de aici locuiește un arhitect la care am făcut menajul. E singur. Ajunge să-l forțați să deschisă seiful. Cu ce are înăuntru, puteți pleca oriunde vreți.

— De ce nu o faci tu?

— Mă cunoaște, iar pe Tarek nu vreau să-l bag în așa ceva.

Dacă vă folosește, vă pot explica și planul. E aiurea să nu profite nimeni. Seiful e blindat cu diamante. De ce n-ați încerca și o lovitură serioasă, tot n-aveți ce pierde.

Manu protestează energic:

— E bine zis că nu avem nimic de pierdut. Dar la liniștea noastră sufletească nu te gândești?

Nadine întărește:

— Noi nu facem așa ceva. Nu suntem de prost-gust. Vezi, pentru chestii de prost-gust ne-ar trebui... Dar e *cool* din partea ta că ne-ai spus.

— Futu-i, chiar că e haios din partea ta, pe bune. Dar serios,
ai făcut deja destule pentru noi, nu mai avem nevoie de altceva.

Capitolul XX

Au stat la masă mai multe ceasuri. Nadine aruncă ambalajele rupte și cutiile goale într-un sac de plastic. Apoi răsucește masa cu unghia. Scrumiere dând pe afară de filtre făcute armonică. Invariabil, Manu lasă rujul pe filtre. Se rujează cu regularitate. E mangă și o cam ia pe arătură. Când vorbește sau când izbucnește în răs, e ca și când i s-ar deschide o rană în mijlocul feței palide, tăietură sângerie destinzându-se, deformându-se. În răs, în insultă, în protest energetic. Nu i se vede decât gura în veșnică mișcare. Și unghiile care se agită în jurul ei apăsând și frecând ochii, pete roșii fluturânde încercuite de mizerie neagră. Când Tarek revine, Fatima îl urmărește pe furiș pentru a-i înțelege reacția. La început a evitat să se adreseze direct celor două străine. Apoi, progresiv, a început s-o facă. Nu-i plac oamenii care beau, însă a zâmbit când a realizat în ce hal ajunseseră. A rămas acolo mai mult decât prevăzuse inițial, prins la rândul lui de cercul roșu al gurii lui Manu. Tot ceea ce face ea pare continuu lipsit de seriozitate. Mai puțin arma pe care a îndreptat-o către polițiști cu gloanțele ei fierbinți pentru străfundurile pântecelor lor. Fatima nu o văzuse trăgând, căci tocmai fugea. Confuz, își imagina cum i-ar fi ieșit gloanțele din gură, cu atât mai limpede cu cât fuma așa de mult. De câte ori izbucnește în răs, cea mică scuiță gloanțe care omoară oameni de-adevăratelea.

Nadine a rămas în urmă. La început figura ei nu-i revenea

deloc în memorie Fatimei. Prea se rezumă la a privi, prea se gândește înainte de a se pronunța. Manu exhibă tot ceea ce îi dă prin cap. Nadine ține cont de părerea celuilalt și încearcă să

disimuleze ceea ce i se pare de nespus. Fatima o bănuiește că

140

ascunde lucruri hidoase. Cineva care a suportat din greu

umilințe rămânând blând la suprafață. Cu două fețe. A păstrat

tonul politicos și bunele maniere. Adesea vorbește ca o fetiță,

înșelându-i pe cei din jur. Cine s-ar fi speriat de femeia asta

zdravănă, cam ternă, aproape prostituată? Fatima nu îndrăznește să

le întrebe dacă se culcă împreună. Asta ești tentat să crezi când

le vezi. Nu se ating niciodată, dar se urmăresc din priviri una pe

cealaltă, se caută continuu. Când râd, o fac din aceeași cauză, iar

trupurile li se apropie adesea. Când una aprinde o țigară, îi

întinde firesc pachetul și celeilalte, fără măcar să se întrerupă. Își

taie vorba fără încetare sau, mai degrabă, vorbesc pe două voci.

Umplu mereu ambele pahare. Fără să-și dea seama. Folosesc

aceleași cuvinte, aceleași expresii. Complicitate aproape

tangibilă. Par un animal cu două capete, seducător până la urmă.

Fatimei îi e greu să își imagineze că nu se cunosc decât de o

săptămână. Îi e greu să le disocieze, să și le imagineze una fără

alta.

Soarele se trezește când Fatima spune că merge la culcare.

Nadine ia paharele de pe masă și le îngrămădește în chiuvetă,

golește o scrumieră și trece buretele peste masă. Celelalte o

privesc. Clătește buretele și îl pune pe marginea chiuvetei, își

șterge mâinile și, mereu cu spatele, spune:

— Planul cu diamantele de care ne-ai zis putem să-l punem în aplicare, dacă vrei. Dacă într-adevăr ajunge să intrăm peste tip și să-l obligăm să deschidă seiful, atunci nu ne costă nimic.

Își trece mâna prin păr, așteaptă fără îndoială ca micuța să își spună și ea părerea și, cum nimic nu vine din acea parte, adaugă:

— În definitiv, mai adăugăm un trofeu pe panoplie. Îți dăm diamantele și te descurci tu. Pentru noi nu e mare întârziere

141

ținând cont că tot nu avem nimic de făcut. Iar pe tine nu au de ce să te ridice caralii. În schimb, o să mergi la întâlnirea din gara de la Nancy. Știu că pot avea încredere în tine. Pentru noi ar fi mai riscant să așteptăm mai multe zile pe peronul unei gări. Și uite așa, toate treburile sunt aranjate.

Manu înaintează către ea, execută cu greu cei câțiva pași, căci într-adevăr și-a făcut plinul, când vorbește e greu de înțeles, dar pune multă convingere în ceea ce spune:

— Băi, ce idee mișto. O să mergem să căutăm diamantele. Tu o să te duci la Nancy. Ce mișto, nu mi-ar fi dat prin cap așa ceva.

Nadine o împinge și, cum cealaltă nu se mai ține bine pe picioare, se prăbușește pe masă. Uriașa o ridică și o ține de mijloc.

Fatima spune:

— N-aveți nici un motiv s-o faceți.

Manu protestează, exagerând în vehemență:

— Ei, dar nici tu nu aveai nici un motiv să ne comunici planul. Nu aveam nici un motiv să-i asasinăm pe polițiștii cei răi. Nu aveai nici un motiv să ne aduci pe la tine. Motivele bune nu produc cele mai bune fapte, așa că o să mergem. Mai discutăm mâine, acum imediat la somn.

Fatima se gândește. Va mai auzi de ele câteva clipe, la televizor, până în momentul când vor fi împușcate. Poate chiar cu ocazia acelei întâlniri din gară. Le întreabă:

— De ce țineți atât de mult la întâlnirea asta, doar mi-ați spus că nici nu cunoașteți fata?

Manu se indignează cu o grandilocvență tunătoare:

— Doar n-oi vrea să ne predăm la cel mai apropiat

142

comisariat? I-am promis, doar ți-am mai zis, i-am promis lui Francis. Credeam că ești genul de fată care înțelege că așa ceva e dincolo de orice discuție.

Fatima nu mai insistă, amintindu-și totuși că Manu nu l-a întâlnit niciodată pe Francis.

Amândouă clatină din cap cu aerul că se miră, iau o mină dezolată, se privesc una pe alta cum o fac și se găsesc haioase.

Râd arătându-și dinții pe care amândouă îi au groaznic de stricați.

Fatima știe că oricum nu își vor schimba hotărârea. Dacă nu

se duce ea, vor merge ele la întâlnire. Chiar dacă e sinucidere curată să rămână mai multe zile pe același peron. Chiar dacă ar fi să fie așteptate de un cortegiu de caralii. Vor merge. Pentru că li s-a fixat ideea asta în cap.

Fatima se hotărăște să accepte. În orice caz, ideea de a le părăsi definitiv peste câteva ore îi displace organic.

Tarek și ea ies. Manu și Nadine mai rămân o clipă în bucătărie râzând.

Ieșind, Fatima remarcă pentru sine: „cu siguranță nu se culcă împreună. Căci tot ce au găsit mai bun să-și spună a fost că sunt surori”.

Capitolul XXI

Stând la masa din bucătărie, Manu așteaptă ca oja să i se usuce, în timp ce tună și fulgeră citind ziarele pe care Tarek le-a adus de dimineață.

Acesta a refuzat să cumpere de băut pentru că fetele abia de s-au trezit și pot foarte bine aștepta un pic până să se îmbete.

Manu îi zice „tati” de câte ori are ocazia.

143

Pe colțul mesei, Fatima desenează un plan al casei arhitectului, luând-o de la capăt de mai multe ori pentru că uită mereu câte ceva. O întrerupe pe Manu de mai multe ori pentru a-i da explicații suplimentare ori noi recomandări. Manu îi spune „mami” de câte ori are ocazia.

Nadine rămâne în baie pentru a-și epila sprâncenele, profund convinsă că este un detaliu de importanță capitală, care o va transforma radical. Corectează forma sprâncenei stângi pentru a semăna cu cea dreaptă. Și invers. Apoi trece lama peste ceea ce mai rămăsese.

Începe să-și machieze ochii cu verde. Toată dimineața și-a întins pe față loțiunea autobronzantă, consumând aproape un tub întreg. Asta îi face un ten de culoare oranj închis.

Așezat pe marginea căzii, Tarek o privește. Apoi vine în spatele ei și o sărută pe umăr înainte să iasă. Ea îi surâde în oglindă. Parcă i-ar fi devenit peste noapte verișoară!

Manu intră și ea, se apleacă în cadă pentru a se spăla pe cap,

mânjește cu oja peste tot, spunând cu gura plină de apă:

— Așa nu prea mai semeni cu fotografiile publicate, dar ești un pic înspăimântătoare la vedere. Dacă o să se întâmple să cădem în cursă, situația va deveni critică... Futu-i, articolele de astăzi, ai dreptate să nu vrei să le vezi. Numai rahat. Nu pe ziariști trebuie contat pentru a avea parte de o legendă frumoasă.

Manu își freacă energic capul, împrăștie spumă pe toți pereții și continuă:

— Fir-ar al dracului, oamenii ăștia nu au respect pentru nimic, nu încearcă niciodată să înțeleagă lucrurile!

Nadine se chinuie să-și pună cerceii. Manu se așază în cadă și propune:

144

— Dacă am face un tur pe la unul sau doi jurnaliști? O să-i reperăm pe cei mai ai dracului și o să stăm noi de vorbă cu ei.

— Nu mai vreau să aud vorbindu-mi-se despre asta. Ți-am mai spus că nu mai vreau să aud. Oamenii ăștia nu mai există pentru mine.

— Ei, dar nu e permis să scrie așa despre noi; adică vreau să zic că nu e normal. Nu au aerul de a înțelege că armele noastre sunt valabile și pentru ei.

— Să speli baia când termini, ai mânjit cu negru peste tot.

— Du-te-n mă-ta de curvă împuțită.

Apoi Nadine se străduiește să i-o descrie Fatimei pe Noëlle.

Cât mai exact cu putință. Îi dă coperta și actele. Îi repetă că este

foarte important, dar numai o singură dată, pentru că vede bine că Fatima a înțeles.

Îi împrumută câteva brățări aurite pe care Fatima le pune pe aceeași mână, amuzându-se de zgomotul pe care-l fac.

Își dau întâlnire pe 14 într-o parcare de supermarket, pentru că găsesc locul bun pentru o întâlnire clandestină.

Fatima le strânge mâna la plecare. Are o figură mai impenetrabilă decât oricând. Dimpotrivă, Tarek își trece în glumă mâna prin părul lui Manu și o strânge ușor pe Nadine când o sărută pe obraz, spunând că speră totuși să le revadă, că va veni poate și el cu sora lui.

Plecând, Nadine se întreabă dacă nu cumva doar ei îi dă prin cap așa ceva sau el vede relația cu o verișoară și în alte feluri.

Deși în familia asta... Poate tocmai pentru că au devenit foarte familiari lucrurile alunecă ușor către libido.

Capitolul XXII

145

Tarek le-a lăsat scuterul pentru a merge până în orașul vecin.

Manu conduce prost, prea repede și înjurând fiecare mașină care o evită cu precizie. Se opresc la primul butic pe care-l întâlnesc.

Nadine coboară pentru a lua ceva de băut.

Iese cu o sticlă de Four Roses în mână, scoate dopul stând chiar lângă scuter. Până și culoarea băuturii e plăcută ochiului, aurită, dansând dincolo de pereții de sticlă. Arsura familiară și binefăcătoare a primei înghițituri. Pișcătură sub limbă și arsură în gât, apoi incendiu interior pentru o clipă. Strâmbă din nas și scutură capul, întinde sticla lui Manu și declară foarte serios:

— Asta-i place mâinii: arma, sticla și pula.

Alcoolul răscolește toate ungherele și dă chef de râs. Ucide cu bunăvoință.

E un soare foarte alb, foarte luminos care arde ochii.

În centrul orașului intră într-un Medonald's. Manu agresează vânzătorul în costum verde, urlând: „Nu-mi băga carne de pisică în hamburger”. Apoi se liniștește și începe să-și frece sfârcurile ca să-i împungă tricoul, așteptând să fie servită.

Doi puști sprijină peretele fast-foodului, iar cea mică întinde fiecăruia câte o bancnotă de cinci sute de franci, „să se mai distreze și ei un pic”. După care povestește despre un actor negru care făcea gestul ăsta în nu știu ce film. Pe urmă se enervează de una singură, gândindu-se că nu-l va putea agăța

niciodată:

— Trebuie să fie *cool* să ți-o tragi cu un gagiu ca ăla. Nu e-am luat-o razna, dar o fată ca mine ar merita asta. Și tu, de altfel. Am merita tot ce e mai bun în materie de pulă. Fără caterincă. Sosul îi cade pe tricou și, încercând să-l șteargă, face pata și mai vizibilă. Aruncă hamburger-ul pe trotuar, înjurându-l de

146

mamă.

O femeie de vreo cincizeci de ani cu ochelari rotunzi în monturi aurite și cu sandale aurite se oprește remarcând pe ton ascuțit „că ar fi putut cel puțin să-și arunce mizeriile la pubela special amplasată”. Cea mică își coboară puțin ochelarii negri ca s-o poată vedea mai bine și întreabă:

— Da' ce, tu măhuri trotuarul, băi hodoroago?

Femeia o face curvă, lăsând-o pe Manu fără glas. Nici vorbă de răspunsul la care s-ar fi așteptat. Femeia se enervează și o insultă în termeni foarte moderni. Nadine ascultă un moment, apoi zice:

— Într-adevăr surprinzător.

Și îi arde o palmă sonoră. Apoi o ia pe Manu de braț. Aceasta rezistă puțin, apoi se lasă trasă mai departe:

— N-aș fi crezut așa ceva. Nu cred că merita o palmă. Auzi?

Chiar că e cald, transpirația le înmoaie tricourile.

Se opresc într-un magazin ca să cumpere bere de la frigider pe care o beau rapid, căci face bine.

Trecând într-o altă fază a abrutizării, hohotesc din ce în ce mai tare.

Intră într-o piață goală, iar Manu insistă să se oprească:

— Serios, e cea mai mișto piață din lume, hai să ne terminăm berile aici.

— Nu e bine să ne oprim, poate apărea vreun caraliu să ne ceară actele la control.

— Nu cred. Și chiar dacă, o să facem pe inocentele și totul se va rezolva. Trebuie să ai coaie, uriașo, nu trebuie să te lași furată de frică. Ne așezăm aici, stăm liniștite și totul o să iasă bine.

Se așază pe o bancă la umbra unor copaci. E încă bine și

147

berea n-a apucat să se încălzească. Manu se întinde pe bancă:

— Perfect. Să-mi bag, chiar era mișto ăla din prima seară. Ar fi haios să ne mai întâlnim. E haios să te mai întâlnești cu băieți.

— Eu aș agăța un puști. Ca ăla căruia i-am dat walkman-ul.

Păi și-așa e mișto dacă mă gândesc bine. Un puștiulică fără nici un pic de experiență...

Capitolul XXIII

Braserie imensă și mai degrabă șic. Chelneri în costume negru cu alb. Amândouă la tejghea, pe taburete înalte, în fața paharelor de coniac, ridicol de mari pentru cât conțin. Manu are un mini atât de scurt încât, când se așază, ai zice că nici nu există. Mingiulina la aer și cămașa desfăcută pentru a i se vedea unul dintre sutienele multicolore, al căror efect secret îl deține. Tot drumul au avut ochii mari, dar nu au întâlnit nici un tânăr de luat în seamă.

Un tip burtos și pe jumătate chel în costum bleu se așază lângă ele. Surâs bovin. Manu o întreabă scurt pe Nadine din priviri și aceasta îi răspunde:

— Nu prea am nici o părere: deși parcă ăsta chiar e viciu de-a binelea. Eh, merge, la urma urmei.

Manu se apleacă spre el vorbindu-i. Se plânge de căldură deschizându-și alarmant decolteul ca să se răcorească. El îi complimentează surâsul. Concupiscent. Își șterge ceafa des, fiindcă transpiră ca orice umflat. Respiră puternic surâzând prostește, descoperindu-și fără remușcări dinții galbeni și pătați.

Greoi, abrutizat, grotesc și plin de ifose. Probabil că le crede chiar proaste dacă își permite să-și laude farmecele. Ori nu e conștient de cum arată.

148

Vorbe de spirit sordide și grimase adipoase. Lamentabil în amabilitate – chestie de adaptare.

Îl apucă bufeurile când Manu îl atinge. De fapt nu îl atinge, se lipește de el, îl face să-i simtă pânțele, își freacă piciorul de țesătura costumului, îl lasă să-i vadă desuurile cu orice prilej.

Alcoolul și-a făcut iute efectul, iar ea este vizibil excitată și se freacă de el tocmai pentru că îl găsește respingător.

Nadine miorlăie ușurel și își coboară privirile când este luată prima dată de mijloc. Părând mai ezitantă și mai începătoare decât colega, bărbatul pare a o prefera.

Manu observă, îi cere să mai comande un rând și profită de încercarea acestuia de a-i atrage atenția chelnerului pentru a-i spune Nadinei:

— În orice caz, cu cât ești mai proastă, cu atât îți merge mai bine. Mi-a trebuit ceva timp până să mă conving.

Nadine suspină, ridică din umeri și răspunde:

— Pune-te și în locul lor. E greu să vadă lucrurile chiar cum sunt în realitate.

Tipul a reușit să dea comanda și, încercând să reintre în

vorbă, aruncă un jovial:

— Ei, și ce mai ziceți, fetelor?

Manu îl privește și mârâie:

— Că-ți pute gura!

Bărbatul se gândește că n-a înțeles bine, că ceva nu e la locul lui. Nadine râde. Manu îl ia de mână și îi spune vesel:

— Pari un tip cu vederi largi. Așa că eu și prietena mea n-o să ne mai învârtim prea mult în jurul cozii. Căutăm un partener

Înțelegător, mergem la hotel, ne-o tragem ca lumea și pa. Crezi că e posibil?

149

Nadine îl ia de cealaltă mână și îi explică blând:

— Dragă, dacă nu te deranjează, mai bine ne-am fute decât să stăm de vorbă. Așa tot ar mai fi o șansă să ne înțelegem.

Tipul se bâlbâie, chicotește ca o fată mare supusă tentațiilor, la colțul buzelor, saliva albă aproape că s-a solidificat. De parcă ar avea muci în gură. Formula utilizată îl tulburase enorm.

Trebuie să facă eforturi pentru a-și aduna gândurile.

În orice caz n-a făcut nici o asociere între ele și criminalele de la știri. E împărțit între mai multe emoții: exultă, căci și-o va trage cu amândouă, dar, deși foarte vicios, nu are destui bani ca să meargă la curve. E ușor dezechilibrat, căci prea l-au luat direct. Atâta viciu pe tavă pare ciudat. Alege varianta cu ziua lui norocoasă. E și un pic dezamăgit, căci ar fi fost mai bine dacă le-ar fi împachetat un pic în vorbe lăsându-i impresia că stăpânește situația. Își spune că nimic nu e perfect.

Chipurile lor nu-l pun pe gânduri. Tot ceea ce pricepe e că e vorba de două femei. Și că o să și-o pună cu amândouă.

Plătește camera de hotel. Îi explică recepționerei, o poloneză roșcată care nu l-a întrebat nimic și care abia de-l ascultă, că sunt nepoatele lui. Fiindcă totuși îi este rușine să urce lăsând să se întrevadă ce urmau să facă. Manu și Nadine îl privesc fără să spună nimic, vag consternate.

În ascensor o pipăie pe Manu cu gesturi bruște, ca pentru a se asigura că e de-adevăratelea și că nu protestează. Nici măcar de formă. Excitația îi frige neuronii și îi dilată nările. Arde și nu arată prea bine la vedere. Ochii i-au ieșit din orbite și mâinile îi tremură ca unui posedat în transă. Face parte dintre acei bărbați care nu-și mai pot păstra cumpătul o dată ce sunt prea excitați.

Nadine îl observă cum gâfâie și își înghite saliva cu ochii

150

ieșindu-i din orbite. Niciodată fetele nu se excită chiar așa la ideea că or să și-o tragă. Simte și ceva dorință, și un anume dezgust. Manu îl lasă complezentă s-o atingă fără să-i întoarcă mângâierile, dar plăcându-i să-l vadă în starea aceasta și să simtă cum o pipăie.

Când ascensorul se oprește, spune:

— Să-mi bag, cât poți să transpiri pe căldura asta și umflatul ăsta e unsuros tot.

Doar pentru Nadine. Cu o naturalețe atât de deconcertantă încât el nu găsește replica. Așa că se face că se gândește la altceva.

Nadine privește palma lui Manu aplicată pe materialul albastru. Dincolo de el se poate ghici forma sexului care a început să crească. Cel puțin, la tot volumul de care e în stare. Privește degetele alunecând de-a lungul prohabului. Pumnul coborând și urcând cu convingere. Mâna bărbatului strângând sânii cu putere. Micuța se întinde pentru a putea fi pipăită în

voie. Tapetul din cameră e imprimat cu flori portocalii. Ceea ce o face familiară, asemănătoare tuturor camerelor jerpelite de hotel. Pe ici pe colo, tapetul s-a dezlipit, cuvertura roz e plină de pete de culoare închisă.

Manu se dezbracă în fața bărbatului, fixându-l cu privirile pe care acesta nu i le întoarce niciodată. Gesturile îi sunt mecanice și sigure, senzualitatea exagerată, de profesionistă. Nu era nevoie să pună prea multă convingere pentru a obține efectul scontat. Tipul este literalmente hipnotizat.

Sprijinită de perete, Nadine îi privește fix.

Bărbatul o trage pe Manu spre el, își înfige capul în pântecul ei, o linge cu ardoare numind-o „floricica mea”. O ține de

151

șolduri, un lăntișor gros îi scânteiază la încheietura mâinii, degetele îi sunt un pic cam păroase. Unghiile pătrate se afundă în carne. Îi desface buzele sexului cu nasul și își afundă limba înăuntru.

Pentru moment, cea mică îl privește de departe și îl mângâie pe cap gânditoare. Ca surprinsă de a-l descoperi acolo și dezolată de a nu se dovedi capabilă să-i placă așa ceva. În acea clipă nu vrea să-i facă nici un rău, căci nimic nu îl amenință.

Nadine se masturbează ușurel prin țesătura pantalonului și nu scapă din ochi mâinile care o strâng nervos pe Manu.

Micuța se desface încet din îmbrățișare și se sprijină de marginea măsuței. Își ia coapsele în mâini și le desface larg.

Unghiile lăcuite pe interiorul coapselor dansează pararectal.

Apoi se opresc și se afundă. Se întoarce fără să se întrerupă și își

lasă un deget să alunece din anus în vulvă. Pieziș, o privește pe

Nadine, care s-a lăsat să alunece pe vine de-a lungul peretelui.

Nu zâmbesc nici una, nici alta, căci fac un lucru serios și

important. Nu se gândesc la ceva anume.

Bărbatul a rămas șezând cu ochii holbați. Se caută prin

buzunarele vestei, scoate un prezervativ, se ridică și vine în

spatele lui Manu. Înainte de a o pătrunde, încearcă să își acopere

sexul. Manu se întoarce și îl apucă de încheietura mâinii:

— Doar pula, fără nimic altceva.

El dă să-i explice că nu așa se fac lucrurile. Că este stupid,

chiar și pentru ea, să facă asta fără măsuri de prevedere. Ea se

apropie cu spatele și-și freacă fundul el. El rezistă fără vigoare,

se lasă masturbat și protestează fără convingere. Începe să-i

mângâie curul repetând că acolo vrea să i-o bage, să-i întoarcă

pe dos crețul ei împuțit.

152

Dintr-o dată, Manu se așază. Spune:

— Nu prea ți se scoală. Asta mă obosește.

Scoate sticla din geantă, bea un pic și i-o întinde Nadinei.

Apoi își aprinde o țigară. Tipul le găsește totuși dezagreabile,

deși bizare. Se gândește să se care, dar libidoul nu-i dă pace: o

ocazie ca asta!

Se așază alături de ea și propune timid, dar gata să insiste:

— Nu știi ce se întâmplă. Poate dacă ai putea... Poate dacă ai lua-o în gură?

Își băgase în cap că poate să dea muie și fără prezervativ. Se crede cam șmecher.

Manu stinge țigara și răspunde:

— Ai noroc că am conștiință feminină și gustul muncii bine făcute. Nu cheful de pulă mă oprește să te dau pe ușă-afară.

Și, fără să mai stea pe gânduri, i-o ia în gură și o lucrează vitejește. Bărbatul se întoarce spre Nadine, căutând puțin sprijin moral. Își băgase în cap că e mai blândă decât micuța și aștepta ceva și de la ea.

Îl privește fără bunăvoință. Are ceva exagerat, parcă prea e bou.

Manu e în genunchi între picioarele lui. Suge conștiincios și, din obișnuință, îi mângâie interiorul coapselor. El zice: „ce bine e, fii atentă, îmi dau drumul”, jucându-se cu părul ei. Apoi o ține zdravăn de cap și i-o bagă până în fundul gâtului. Ea încearcă să scape, dar el o ține bine, parcă voind să-i zdrobească glota cu glandul. Varsă între picioarele lui.

Peste câteva clipe, culcate pe spate, fac eforturi un minut pentru a se opri din râs.

În baie, bărbatul se șterge tunând și fulgerând.

153

Fetele se sufocă de râs văzându-l atât de furios. Îl apucă năbădăile:

— Nu văd ce e de răs, sunteți niște...

Își caută cuvintele în timp ce ele repetă fără să se plictisească:

„înghițit de-a curmezișul”, iar formula se dovedește de mare succes.

Bărbatul se retrage într-un colț și le face curviștine împuțite și degenerate, îmbrăcându-se turbat. În momentul în care dă să iasă, Manu se oprește din răs și îi taie calea:

— Curviștine împuțite și degenerate e bine găsit și chiar foarte adecvat. Dar nu era datoria ta să fi găsit, băi fraiere. Și nici nu ți-a spus nimeni să te cari.

Protestează, spunând că nu l-au anunțat că trebuie să plătească, că nu are bani la el și că, în orice caz, ea chiar are tupeu să-i mai ceară și bani după tot ce i-a făcut. Manu îi trage un pumn în gură cât de tare poate, apoi strigă cu voce joasă.

Trăsăturile îi sunt deformatе de mânie, se întinde cu totul spre el, până și gura i se alungește, dar e atentă să nu facă prea mult zgomot:

— A zis cineva ceva de bani?

El nu reacționează. Nu se aștepta să-l lovească. Pare să nu suporte violența, e ca și paralizat. Nici nu-și protejează fața, nici nu încearcă să se apere. Nadine îl lovește în tâmplă cu lampa de pe noptieră. Când îl lovește, șuieră ca o jucătoare de tenis. El se împiedică, Manu îi sare în gât și-l lipește de podea. Nu are nici jumătate din greutatea lui, dar face gesturile cu atâta convingere, încât îl domină. Se suie călare pe el și îl strânge de gât. Fiindcă

Începe să strige, Nadine ia cuvertura, îi acoperă fața și se așază deasupra. Corpul se mișcă, dar ele sunt zdravăn instalate

154

deasupra. Manu șoptește:

— Gagiule, ce nu mi-a plăcut mie la tine a fost prezervativul.

Ăsta a fost marea ta greșală. Te-am demascat, gagiule, nu ești decât un bou în prezervativ. Băi, gagiule, să nu te mai iei de fete pe care le cunoști uite așa. Mai trebuie să le și înțelegi. Trebuie să te și temi. Fiindcă altfel știi peste cine ai dat, băi gagiule? Peste niște ale dracului de asatine de boi în prezervativ.

Spasme. Palma bărbatului bate puternic în podea. Poate că a făcut judo în copilărie, iar gestul îi revine acum prosteste.

Nadine se ridică și-i trage o ploaie de șuturi cum o văzuse pe Fatima făcând cu capul sticletelui. Apoi lovește și pe măsură ce lovește mai tare îi simte părți ale trupului cedând. Și pe măsură ce lovește mai tare, își simte mușchii coapselor lucrând.

Lovesc și una și cealaltă, până când corpul rămâne absolut nemișcat.

Sunt transpirate learcă și la capătul puterilor când se opresc.

Manu saltă puțin cuvertura, are o grimasă de dezgust și se ridică.

În haină îi găsesc câțiva bani.

Umăr la umăr, își spală mâinile și își refac machiajul. Rânjesc nervoase, încă repetând „înghițit de-a curmezișul” și „bou în prezervativ”.

La ieșirea din hotel nimeni nu le zice nimic. De altfel, au fost

și cât mai discrete cu putință.

Nadine insistă să ia trenul. În stradă le-a apucat iarăși un râs nebun. Pe Nadine a început să o doară spatele și se oprește pentru a-și reveni. Manu dă din cap:

— Futu-i, n-aș fi crezut nici o clipă. Fraierul ăla își închipuia că o să-i înghit toată sperma și când colo, i-am borât pe toată scula. Păcat de el. În locul nepotrivit, în momentul nepotrivit...

Capitolul XXIV

Umblă prin tot trenul, căutând un compartiment de fumători.

Se aşază, dar Manu pleacă imediat să-şi cumpere nişte Bounty de la vagonul-bar.

Nadine îşi pune căştile şi se uită pe fereastră. Practic nu este nimeni în tren, iar instalaţia de climatizare nu funcţionează.

Fără dorinţe este mult mai uşor. Mai ales noaptea.

Manu o trage de mânecă:

— Ştii că mergem nu departe de Colombey? La întoarcere putem să trecem pe la farmacie dacă vrei.

— Dacă punem mâna pe diamante, mergem direct la Nancy să o întâlnim pe Fatima; ar fi idiot să ne lăsăm prinse înainte de a i le da. Şi cum nu-mi mai pasă de farmacie, nu văd de ce am mai da pe acolo. Vrei să te întorci la maică-ta?

— Păi ți-a omorât gagiul.

— Dar dacă nu era el şi era frati-su?

— Păcat, avusesem ideea unei replici mişto. Am fi intrat, ne-am fi uitat la pastile, ne-am fi pus coatele pe tejghea, ne-am fi dat un pic şmechere şi-am fi zis: „era un prieten al nostru, băi fraiere”. Şi uite aşa...

— Asta numeşti tu o replică mortală de înaltă clasă?

— Mda. Simplă, dar eficace. Perfectă, ce să mai vorbim.

— M-am gândit la o chestie: ar trebui să lăsăm cât mai mulţi martori cu putinţă. Încă şi mai rău decât să-l terminăm pe câte unul e să-l lăsăm să ne scape. Un martor bun şi să se descurce cu

el. N-o să se mai oprească din vorbit. O să-l trezească amintirile și noaptea. Mai târziu, de câte ori o să se sature de toate, o să-și aducă aminte de acel moment și-o să se simtă mic, mic de tot.

156

Angoasă intrată până în măduva oaselor, fără a avea posibilitatea să știi când o să iasă să-ți ardă curul. Am făcut o mare eroare tactică. Trebuia să fii lăsat martori la greu.

— Ți-a rămas destulă muniție?

— Nu, cam pentru două zile. Depinde de cum o consumăm.

— După ce-i dăm ce trebuie Fatimei, aș vrea să ne întoarcem în Bretagne. Sunt pe acolo locuri așa de haioase și niște faleze mortale... M-am gândit un pic cam ce-ar fi de ales între a te arunca în gol sau a arde de viu. Dar parcă să-ți dai foc e prea pretențios. Așa că, după întâlnirea de la Nancy, aș vota pentru saltul fără coardă elastică... E un miracol care ar trebui păstrat în circulație. Aș prefera să închei toate astea la fel de bine cum au început și să lăsăm liberă legenda. Înainte de a ne trezi încercuite, măcar să găsim un loc mișto.

— OK. Dar va trebui să mă împingi ca să sar, cred că nu voi avea destul curaj. Nu-mi dau bine seama.

— Nu-ți face probleme, o să te împing eu.

Manu deschide o cutie de bere pe care a luat-o din bar și adaugă:

— Fatima a acceptat treaba cu diamantele pentru că a vrut să ne ajute. Speriam potul și ne convingea să încercăm să ne cărăm

unde va departe. Cei doi nu sunt ca noi, sunt niște perdanți în versiune realistă. De-asta aș prefera să ne eschivăm după întâlnire, fără prea multe vorbe.

— Nu doar de asta trebuie să avem grijă. Trebuie să ne gândim să lăsăm niște cuvinte către AFP: „au sărit fără coardă elastică”, ceva de genul ăsta, din care să scoată ce-or scoate.

— Bună idee.

Nadine își pune din nou căștile: *everyday, the sun shines*.

157

Cam greu de înghițit gândul că e ultima dată când aude bucata asta.

Dar nu e nici tristă, nici angoasată. Manu poartă o cămașă de mătase roz, plină de pete de ciocolată, descheiată până la buric, lăsând să i se vadă incredibilul sutien. Își dă pe unghii cu lac roz.

Nadine își promite să se concentreze la ultimele ei clipe, la ea însăși. Ar da bine ca ultimă imagine.

Capitolul XXV

Soarele strălucește încă puternic.

În fundul grădinii mari și bine întreținute se vede casa cu multe ferestre a arhitectului. Scară de piatră gri, poteci sinuoase cu margini pline de flori viu colorate. Ca desenul unui copil. O lucrare model într-o proprietate model. Și nu se putea descriere mai exactă decât a Fatimei. Totuși, Nadine și-o imaginase altfel. Au sosit pe jos și au găsit-o fără probleme. Bascheții Nadinei îi ard gleznelor. I-ar trebui șosete și încă repede. Se împotmolește în propria respirație, o simte grea, în gât și în josul spinării. Manu mestecă gumă. Bagă în gură mai multe pastile deodată și înghite zgomotos. Pantofii auriți sunt deja ruți, calcă strâmb și de-asta i-a stricat.

Nadine remarcă:

— E caraghios cât de repede ți se întâmplă asta și ce aer de cerșetoare îți dă, s-ar zice că de luni de zile nu mai ai casă.

— E adevărata mea natură, care se întoarce la mine în galop.

— Mda, ori adevărata ta natură este foarte puternică, ori nu faci prea mari eforturi pentru spoiala asta.

— Nu e ca altele. E al dracului de haios s-o dai în bară.

158

Nadine sună. S-au hotărât să vorbească doar ea, căci inspiră mai multă încredere. Vor spune că fac o anchetă. În cazul în care vor fi refuzate să intre înăuntru, Manu are arma la îndemână și vor forța trecerea. După care vor mai vedea.

Finalul jocului e ca el să le deschidă seiful. Nu e nimic clar aici, neavând nici un interes să o facă. De altfel, nu va mai avea interes să facă nimic. E ziua lui proastă.

Ca să-l facă să deschidă seiful, va trebui ori să fie el prea prost, ori ele prea rele. N-ar fi ele prea rele, numai să fie el destul de prost. Reversul ar fi mai degrabă distractiv decât obligatoriu. Dar parcă n-ar vrea s-o dovedească.

Își puseseră întrebarea ce-ar fi de făcut dacă nu-l vor găsi singur acasă. Au căutat un răspuns satisfăcător, nu l-au găsit și au lăsat-o baltă. Manu se exprimase: „cel mai bun plan e să nu ai nici un plan”. Și n-au mers mai departe din motive tactice.

Măcar de-ar fi singur. Singur și foarte prost, iată o bună combinație.

Bărbatul care le-a deschis este de talie medie, cu bărbia pătrată, ras proaspăt, cu tâmplele ușor grizonante. La fel de bine întreținut și de prezentabil ca și grădina.

Întrebă suav: „Cu ce ocazie?” Vocea e gravă și teatrală, evocând imediat lucruri legate de sex, ascunse în penumbră, mișcări extrem de blânde, de o delicată perversiune. Nadine răspunde că lucrează pentru IPSO și că este vorba despre o anchetă despre consumul în materie de cultură. Tema cam aiuritoare nu pare să-l șocheze.

Încă unul care nu face nici o legătură între ele și cele două din ziare. Le invită să intre și se dă la o parte pentru a le lăsa să treacă. Manu mormăie:

— La ce bun să faci toate astea, dacă nimeni nu te recunoaște?

— Ca să radem nevinovații și mai tacă-ți fleanca.

Bărbatul știe să primească, le propune să se așeze și le întreabă dacă nu vor câte o ceașcă de cafea. Sofaua este confortabilă, camera luminoasă. Grădina din spate e de-a dreptul un câmp. Plin de flori. Dezgustător de drăgălașă, dar foarte reușită. Provocând dorința de a căuta o falie, de a grăbi calmul maiestuos către carnaj.

Pereții sunt îmbrăcați în cărți. În locurile libere se afla reproduceri ale unor picturi. Chiar reproduceri să fie? Omul se dovedește de bun-gust. Și ține ca asta să se știe, evitând însă să exagereze, să cadă în vulgar. Confruntată cu atâta eleganță, Nadine are impresia că de pe ea curg litri de sudoare, că respiră prea puternic. Se simte deplasată și agresată de a nu fi în largul ei.

Pregătind cafeaua, bărbatul le pune diferite întrebări despre meseria de redactor de anchetă. Disponibil și prevenitor. Cu voce gravă, rasată, cu intonație mângâietoare. Nadine răspunde cât mai evaziv cu putință. E convinsă că le găsește urâte și indecente, dar e prea educat pentru a o arăta. Manu se bucură dinainte cât timp el are treabă în bucătărie:

— Dă-o în mă-sa, prea e totul alb, să vezi ce porcărie o să fie când o să-i dăm sângele.

Revine, așază tava cu cafele pe o masă joasă de sticlă fumurie. Nu ți-l poți imagina vărsând vreuna ori făcând vreo mișcare nelalocul ei. Un astfel de om nu poate fi supus derapajelor. Ca și când pe piele ar avea înscris cu litere de-o șchioapă: „Îmi respect corpul, mănânc sănătos încă din prima

160

copilărie, fut bine, de preferință femeii de calitate, pe care adesea le fac să strige în timp ce le-o trag, munca mea e interesantă, viața merge bine. Sunt frumos.” Genul prezentabil încă de la trezire, aflat la mii de kilometri de legile junglei. De altfel, este o excepție de la majoritatea regulilor, dansând pe sârmă deasupra mizeriei cotidiene. Dezinvolt și prețios.

Nadine se întreabă cum de Fatima a putut trece peste un asemenea detaliu capital. De ce nu le-a prevenit că le trimite la un super-erou?

Cum s-a așezat și s-a întors spre ele, gata pentru chestionar, Nadine a scos Smith&Wesson-ul și l-a îndreptat spre el. Fără nici o idee despre strategia de adoptat. Se încruntă și se apropie puțin, pentru a încerca să prindă mai bine expresia lui în fața armei. O privește cu un aer întrebător. Angoasa și panica îi sunt atât de străine, încât nu poate face constant recurs la ele.

Manu își umple ceașca de cafea, umple încă una și o împinge în fața Nadinei și îl întreabă amabil dacă nu vrea și el una.

Aprobă cu un semn ușor, dar Manu scutură din cap:

— Du-te-n mă-ta de fraier, nu-ți dau nici una.

Râde în hohote, în timp ce-și scoate pistolul din buzunarul de la spate, ținându-l în mână în timp ce bea, fără a-l ținti neapărat.

Îl privește, în timp ce-i spune Nadinei:

— Țasta chiar are aplomb. Acum înțeleg mai bine ce vrei să spui când vorbești despre fețele descompuse de frică. Abia aștept să-i văd și ăștia ochii beliți și mațele mânjindu-i cămașa.

Se întrerupe privind-l în tăcere. Expresie lubrică și bolnăvicioasă, caricaturală. Linge din când în când țeava armei, gânditoare. Bărbatul nu mișcă, nici măcar nu tresare. Își spune că trebuie să fie atentă: dacă va trage, în gură o să-l nimerească.

161

În același timp, să-și sugă țeava pistolului i se pare o idee nouă și foarte seducătoare. Comentează cu voce tare:

— Cred că o să mi-o trag cu pistolul ăsta, n-ai îmbătrânit degeaba dacă te las să vezi figura, băi labagiule.

Nadine se gândește că ar merita să fie exploatată opoziția dintre Manu, care joacă rolul bestiei, și ea, cea protocolară. Deși poate că ideea este cam simplistă. Dar nici nu găsește alta mai bună. Se ridică, privește cărțile hotărâtă să-și dezvolte rolul de nevrotată simpatică. Manu îi ridică perfect la plasă.

Nadine se roagă ca prietena ei să înțeleagă jocul antitetic, tactică de caralii.

Scoate cu atenție o carte dintr-un raft. *The Stand*. O răsfoiește liniștită. Trebuie și ea să înceapă să vorbească, să intre în joc.

Bun lucru să ai tot timpul, să lași angoasa să-l inunde încet-

încet. Dar dacă vor mai aștepta mult, vor apărea timpii morți.

Nu dai buzna peste oameni cu arma în mână fără să le spui

nimic. Pune cartea la loc. De pe raftul de dedesubt extrage

Idiotul și, pe un ton detașat, ca absorbită de lectura notelor de pe copertă, întreabă:

— Ați auzit vorbindu-se despre noi?

— Mă tem că da.

— Cum sublinia și colega mea, ceea ce prefer într-o crimă este expresia victimei. Această expresie teribilă. Incredibil cât se poate căsca o gură când urlă. E fascinant ce poate face groaza din cele mai banale figuri.

Lasă o pauză, pune cartea la loc. Nu prea știe unde vrea să ajungă. Bărbatul o ascultă atent, fără să se miște.

Nadine a citit cândva că ucigașii în serie omorau fiindcă nu-și dădeau seama că victimele lor sunt ființe umane. Dacă și-ar fi

162

dat seama că acestea au un nume și o identitate, nu le-ar mai fi

putut ucide cu sânge rece. Ținând seama de nenumăratele

rahaturi pe care le are în bibliotecă, desigur a avut ocazia să

citească ceva privind psihologia asasinilor în serie. Cu puțin

noroc, ar fi putut descoperi vreun lucru care îi apropia. Capcana

pare cam grosolană. Negăsind nimic mai bun, Nadine se

mulțumește să adauge:

— Aveți gusturi bune. Mai ales în materie de literatură, pe cât

îmi pot da seama. Mi-e greu să detest un om care citește Eliroy

în original și are operele integrale ale lui Sade. În orice caz, ne puteți înțelege după ceea ce am făcut până acum.

Revine așezându-se în fața lui, surâzătoare. Nu ca și când ar fi încercat să îl domine, ci mai degrabă ca încântată de a-l fi cunoscut.

Surâde și el. E convinsă că o găsește grotescă, dar că disimulează. Fiindcă e mai bine să eviți să rănești susceptibilitatea persoanelor înarmate. Dacă nu cumva încearcă să le îmblânzească. Nu știe cum să-i interpreteze atitudinea. Nu știe ce să facă ea însăși în fața lui. În sensul comportării dure. Nu ar vrea să se vadă că e descumpănită. În definitiv, e la capătul bun al pistolului.

Și atunci de ce o fi așa de destins? Poate că înțelege că este panicată și rânjește în sinea lui.

O privește insistent, mereu surâzător. E suficient de inteligent pentru a simți că-i place să fie flatată. Are nevoie să fie flatată.

Are nevoie de recunoștință și, în același timp, îi este teamă că nu o merită.

Are nevoie de el.

Vorbește blând și cu grijă ca și când ea ar fi cea care

163

stăpânește situația:

— Mai este o diferență foarte clară, de asemenea, între victimele noastre anterioare și dumneavoastră. Nu am ucis niciodată pe nimeni pentru bani. Cel mai adesea am făcut-o în

trecere, după o lovitură, ca să ne simțim bine. A avea un mobil pentru a ucide ni se pare îngrozitor de vulgar. E o problemă morală. La care țin. La care țin enorm. Mi se pare mult mai importantă frumusețea gestului. Care trebuie să rămână dezinteresat. Or, noi suntem aici pentru bani. Eu și colega mea vrem să plecăm. Din cauza unei subite dorințe de a vedea lumea.

Manu, care ieșise din scenă pentru a răscoli prin bar, intervine brusc:

— Și pentru a stoarce coaiele indigenilor.

Nadine surâde condescendentă, privind-o. Ca și când ar fi fost obișnuită să călătorească cu o idioată. Apoi îi surâde și bărbatului ca pentru a-i spune: „așa e ea, dar are suflet bun în fond, nu vă faceți probleme”. Îi răspunde surâzând și el cu insistență. Se înțeleg. Fie și-a intrat bine în rol, fie chiar o ascultă având impresia că îi înțelege bine personajul. Original și delicios de violent, și tocmai de aceea atât de literar.

Rar a făcut un asemenea efort pentru a părea senină și demnă de încredere. Ca și când ar fi vrut să trimită unde de pace prin toți porii. Conchide:

— Problema e simplă. Aveți un seif în fundul camerei din spatele acesteia. Un seif ascuns în spatele pânzei de Tapies. În seif se afla pietre prețioase. Căci aveți mult bun-gust și vă interesează diamantele. Un om de calitate dumneavoastră nu ar putea fi satisfăcut doar de acțiunile de la bursă.

— Mi se pare că ați înțeles că îmi place frumusețea.

E siderată. E prima replică a lui în stilul perfect al unui gentleman. Conversație de salon. Taclale. Între oameni care se înțeleg și se apreciază reciproc.

Continuă deci pe același ton, ușor glumeț:

— Diamantele ne interesează absolut prozaic. Ne-ar permite să călătorim. Și, ca accesoriu, să ne salvăm pielea. Nu știm să deschidem seiful. Avem așadar nevoie să o faceți dumneavoastră. Haideți să facem un pact: ne dați pietrele prețioase și nu vă vom face nici un rău. Aveți cuvântul meu de onoare. Care valorează atât cât valorează, ține de dumneavoastră să îl cântăriți.

A făcut cum a știut mai bine. A blufat cât a fost posibil. Ar vrea să plece. E sigură că lucrurile nu se vor petrece așa cum și-ar dori.

Bărbatul își schimbă poziția, pune picior peste picior și reflectează o clipă. Manu revine în mijlocul camerei, ținând de gâtul sticlei un *Glenn Turner*. Precizează:

— În schimb, băi fraiere, dacă n-ai de gând să deschizi seiful ăla de căcat, poți să-ți bagi în cur tot ce ai citit, o să mor de plăcere să-ți arunc în aer mutra de cretin impasibil.

Se întoarce spre Nadine și adaugă:

— Astfel nimeni nu va putea pretinde că am ucis pentru bani dacă d-aia te șifonezi atâta. Și o să-ți fie și onoarea salvată, ce să mai vorbim.

Nadine aprobă. Arhitectul îi aruncă o privire neliniștită.

Foarte discretă. E încă departe de a intra în panică.

Până la urmă ridică brațele în aer în semn de neputință și spune:

— Nu cred că îmi lăsați loc pentru a alege. Dacă vreți să mă

165

urmați...

Manu merge chiar în spatele lui, cu țeava armei înfiptă între omoplați. Nadine îi urmează. El i se adresează ca și cum nimeni n-ar fi între ei. Foarte monden. Nu îi e frică. În orice caz, nu arată deloc că i-ar fi frică.

— Citesc foarte puține ziare și nu am televizor. Cred că mă înțelegeți de ce refuz să am televizor.

Ea nu înțelege nimic. Și, mai ales, unde vrea să ajungă. Oare încearcă să îi adoarmă atenția? Are vreun plan când minte? Îl aude continuându-și ideea:

— Însă am auzit vorbindu-se despre voi două și am fost foarte intrigat... Îmi imaginam că sunteți altfel... La drept vorbind, nu țineam să vă întâlnesc.

Trec în camera de alături. Nadine îl privește luând tabloul de pe perete. Oare și-o fi tras-o vreodată cu un bărbat atât de rasat?

Grație planurilor ei de agățat, a reușit să prindă câțiva bărbați eleganți care să i-o înfigă în cur, dar nici unul nu a avut această atitudine, nu a făcut asemenea efort pentru a o seduce. Marele joc. Tipul ăsta chiar vrea să-i placă. De câte ori li se

încrucișează privirile, el are grijă ca asta să se întâmple torid și fervent, fără a-i lipsi sentimentul.

Nu se poate să fie atât de simplu. Nu se poate ca lucrurile să n-o ia razna. Amândouă au mâinile crispate pe arme, țepene și atente. În capetele amândurora urlă aceeași idee: „bate câmpii sau ascunde ceva?”

Seiful este exact cum și-l imaginaseră: gri închis, cu roțițe mici, pentru codare. În triunghi. Înainte de a atinge butoanele, o fixează pe Nadine și spune:

— Nu am mai întâlnit o femeie care să vă semene. Fără

166

îndoială, nimeni nu vă poate semăna. Ceea ce faceți este teribil de violent. Probabil că ați suferit mult dacă ați ajuns la extrema asta. Nu știu ce deșert ați traversat și nici ce mă împinge să am încredere în dumneavoastră. După cum ați spus, târgul este simplu și merg orbește pe încredere. Văd că frumusețea se prelungește profund până în adâncul ființei dumneavoastră.

Râde scurt, teribil de rafinat, clătinând din cap:

— Chiar sunteți un personaj. Drumurile ni s-au încrucișat fulgerător, dar se dovedește că este vorba despre o adevărată întâlnire. Mi-e greu să nu fiu extraordinar de fascinat. Aș face și alte pacturi cu dumneavoastră.

Învârte butoanele fără grabă, ca absorbit de propriile-i gânduri.

Nadine n-a tresărit. Prea face figuri. Nu-și poate crede

ochilor. Chiar are de gând să-i propună să-i tragă scurt o limbă în păsărică așa, pentru drum? E capabil. E tarat. Prins de flirtul cu o femeie periculoasă, joacă totul pe cartea dialogului cu asasina.

Nadine își privește mâinile. Albe și fine, cu degetele un pic strâmbе, cu venele vizibile sub piele. Mâini agile și alerte. Își imaginează mâinile lui alunecând în ea. Figura aceea regulată, perfectă, aplecându-se deasupra ei. Poartă un lăncișor de aur foarte fin. Gura lui mângâindu-i pielea.

I-ar fi rușine de propriul ei corp lipit de corpul lui. Sub mângâierile risipite de un amant de asemenea calibru, pielea ei va deveni unsuroasă și plină de păr, rugoasă și roșie.

Dezgustător gândac de bucătărie.

Îl aude:

— Nu îndrăznesc să vă întreb cum ați auzit vorbindu-se de

167

mine?

— Vă dați seama că ar fi deplasat.

Manu îl împinge într-o parte imediat ce ușa seifului se

întredeschide și țipă afundându-și mâinile înăuntru:

— Futu-i, ce plin de chestii e aici. N-aș fi crezut o clipă că n-o să încerce să ne îmbârlige până să deschidă mizeria asta.

Bărbatul stă în picioare în fața Nadinei și îi întinde mâinile:

— Cred că a sosit clipa să mă legați.

Nu îi e frică. Și-a băgat în cap că o să-l lege. Ceea ce o face

pe Nadine să zâmbească. Nu se miră. Desigur, i-ar plăcea mai mult să fie legat fedeleș.

Nu își imaginează nici o secundă că ea i-ar putea face vreun rău. Întinde mâinile, iar ziua i se pare excitantă.

I-o fi fost oare frică măcar o singură clipă de când ele au intrat în casă? Le-o fi luat în serios măcar un singur moment?

Insistă către Nadine, care îl inspiră vizibil:

— Deși nu este momentul, vreau să vă spun că sunt chiar trist că destinul nu a făcut să ne întâlnim în alte circumstanțe.

Nadine tace. Stau în picioare unul în fața celuilalt. Ar vrea să se apropie de el, să se mai joacă măcar o secundă. Să fie curtenitor, respectuos, frumos și galant.

Îl privește din creștet până în tălpi. Îl dorește.

Se afla în fața a două furii pe care le distrează să tragă în ținte vii, și face conversație. E convins că a scăpat. Că a trecut dincolo de pericol și de această dată.

Din spate, Manu îi lipește țeava armei de ceafă. Spune:

— Acum o să înveți ce înseamnă cu adevărat a pierde.

El împietrește. Nadine îl ia de ureche și-l forțează să se așeze în genunchi. Execută fără să opună rezistență. Îl bănuiește că și

168

în asta găsește o plăcere. Vorbește printre dinți, fulminant:

— Văzut de aici, nu mai ai aceeași mină bună. Băi javră, cel mai rău lucru este că ești atât de sigur pe tine, încât ți se citește pe față. Aș greși dacă te-aș lăsa în viață. M-aș simți mai bine

dacă ți-aș zbura creierii și cred că asta o să și fac.

I-a luat totuși ceva timp ca să intre în panică. Dat naibii de lung timp. Dar acum s-a întâmplat. Privirea lui o roagă, o imploră din ce în ce mai arzător. Încearcă să se ridice. Îl lovește cu patul pistolului, ca să-l facă să înțeleagă că trebuie să-și întâmpine destinul în genunchi. Nadine se adresează lui Manu și toată presiunea de care s-a încărcat până în acest moment izbucnește făcând-o aproape isterică:

— I se rupe de noi. Fraierului ăstuia i se rupe de noi.

Îi trage un șut în figură. Se dă înapoi ca să admire imaginea.

Mugește cu lacrimi mari. Manu se apleacă deasupra lui, îi mângâie ceafa și repetă tandru:

— Am trecut pe aici ca să te învățăm ce înseamnă cu adevărat a pierde.

O roagă să-l lase în viață, se agață de Manu ca un copil și bâlbâie:

— Nu mă omorâți, vă rog, nu mă omorâți.

Ea se îndreaptă, declară amenințător:

— Nu, nu te omor.

El se prăbușește pe jos plângând, Manu se îndepărtează, zicându-i Nadinei în trecere:

— Uriașo, termină-l pe fraierul ăsta.

Profil cu brațul bine întins. Glonțul se înfige la baza nasului.

Corpul se zbate, apoi se liniștește complet. Se desface ca un sac de gunoi rupt, care lasă să se împrăștie murdăria roșii și

strălucitoare.

Manu scoate tot ce găsește în seif. Cu brațele pline de săculeți și de hârtii, comentează:

— E super cum poți să tragi cu o singură mână perfect

întinsă. Stil îngerul răzbunării, îmi place. Progresezi, uriașo, felicitări.

Apoi trece toate lucrurile în brațele Nadinei. Tocmai i-a venit o idee și deja jubilează. Își dă chiloții jos, se lasă pe vine peste capul arhitectului și îl udă cu urină, mișcându-și fundul pentru a-i acoperi toată fața. Picăturile aurii se amestecă cu sângele, dând o culoare frumoasă. Deplasată. Murmură prostește:

— Ia-o, iubire, ia-o pe toată fața.

Nadine o privește. Gestul i se pare pertinent. Se gândește că și el ar fi apreciat acest omagiu la justa lui valoare.

Capitolul XXVI

Închid ușa camerei, răscolesc peste tot, dărâma multe lucruri, sparg altele. În câteva minute, locul nu mai are nimic din aranjamentul lui superb. Nadine declară sigură pe ea:

— Cu adevărat doar spoială de fațadă: trei șuturi, două mișcări și totul e în regulă.

Aliniaza sticlele cu alcooluri tari pe masa joasă, devalizează congelatorul și se bat pe telecomandă.

Discută îndelung despre cazul arhitectului. Până la urmă,

Manu întreabă:

— Ai fi vrut să ți-o tragă, nu?

— Da, de mă durea și burta.

— Ai fi putut încerca fără probleme, era destul de înnebunit ca să i se pară normal. Era cam țăcănit tipul, țăcănit pe bune.

170

Chiar aveai de gând să-l cruți?

— Nu prea știu. Ba da, cred că da.

— Îți pare rău?

— Sigur că nu. Mă jignești bănuindu-mă. Dar ce-ai fi zis dacă te-aș fi rugat să nu-i faci nici un rău?

— N-aș fi zis nimic. Nu sunt chiar atât de însetată de sânge ca să îți deranjez libidoul... Dintr-un punct de vedere în-aș fi simțit contrariată. Nu că vreau să mă dau marxistă, dar nu mi s-ar fi părut moral să cruțăm singurul adevărat burghez pe care l-am întâlnit.

— Îmi plăcea cum îmi vorbea. Foarte rafinat.

— N-ai fost niciodată altceva decât cea mai servilă scroafă din cocină. Gata să te tăvăleşti pe jos la primul semn de afecțiune pe care cineva catadicsește să ți-l adreseze. Cu atât mai mult dacă asta vine de la cine știe ce ciureg de barosan. Să te caci pe el de jaf, să te caci pe el. Sau să te piși, mă rog...

— Poate că da... Până la urmă sunt mulțumită că am văzut de ce culoare îi e sângele.

Când mănâncă prea mult, Nadine se lungește pe spate și așteaptă să-i treacă răul de burtă. Manu merge la closet, vomită și revine să mai mănânce un pic. Micuța rezumă:

— Mâine o s-o vedem pe Fatima. Și după, o terminăm. N-am crezut nici o clipă că totul se va petrece conform previziunilor.

— E ciudat totuși, e pur și simplu ireal. Ultima noastră noapte.

— Ne va ajunge doar un pas înainte.

Când Manu e prea beată ca să mai vorbească, Nadine dă volumul la maxim. Ținând cont de dimensiunile grădinii, nu există riscul ca vecinii să se plângă de zgomot. Uitându-se la

171

televizor, se leagănă cântând de să-ți spargă urechile:

Too many troubles on my mind. Refuse to loose.

Se privește în oglindă și se găsește frumoasă. E prima dată când se gândește la asta văzându-se. Și e chiar adevărat, căci numai ea e judecătorul. Nu mai trebuie să se întrebe ce-o zice

vecinul de etaj. A tras o linie peste toți vecinii.

Pe burtă, în fața televizorului, pune o casetă porno pe care a găsit-o între un Buñuel și un Godard. Dă sunetul televizorului la maxim, ca să poată auzi în același timp și casetofonul, și televizorul.

Apropie fotoliul de ecran. Două fete, una brunetă și una blondă, i-o sug unui tip. Blonda o ia în mână și o freacă frenetic.

Bruneta nu mai are nici o posibilitate de a pune limba. Dintr-o dată, începe să-și frământa sânii în genunchi, lângă ei.

Manu se mișcă penibil și întinde mâna ca Nadine să-i dea sticla de scotch. Își trage fotoliul lângă celălalt. Exclamă:

— Are boală pe pulă, blonda asta. N-aș vrea să fiu în locul ăluia, doar figurație mai face.

Își scoate pantalonii pentru a se simți în largul ei. Se mângâie cu palma fără a-și scoate chiloții, se masturbează cu neîncredere, căci filmul nu o prea convinge.

Cele două fete se așază în patru labe una lângă alta, iar tipul le-o trage pe rând.

Nadine stă în genunchi lângă fotoliu, cu o mână între coapse.

Privește mai întâi televizorul, apoi pe Manu, și dă capul pe spate.

What you de when you want to get thru. What you de when you just can't take it. What you de when you just can't fake it anymore.

Sticlele goale sunt așezate grijuliu în jurul mesei joase. Sunt prea bete pentru a-și mai putea spune ceva. Se bălăbăne fiecare în colțul ei și se masturbează gândindu-se la cine știe ce. Pe ecran, cei trei își văd de treabă și fac mult zgomot. Adorm înainte de sfârșitul filmului, legănate de vacarm, terminate de alcool.

Capitolul XXVII

A doua zi fac duș și se îndoapă cu suc de portocale. Ca și cum asta le-ar fi putut drege mahmureala. Până la urmă, deschid o sticlă de whisky uitată de cu seară. La început trebuie să facă ceva eforturi, apoi își revin cu antren.

Nadine dă caseta de la cap și volumul la maxim. Ține sticla cu amândouă mâinile ca o maimuță, balansându-se înainte și înapoi.

În flăcări, în sânge, râzând de ce e mai rău, plângând de bucurie, toți vampirii își păstrează credința deschizând ochii doar pentru a râde, pentru a viola, pentru a-și aminti. Esența însăși a răului.

Manu își dă pe unghii cu oja de un roșu foarte închis. Suflă peste ele, ca să le usuce mai repede.

În garaj se afla o Super 5 neagră. Caută cheile și le găsec în buzunarul hainei agățate la intrare.

Au pus bijuteriile, banii și diamantele într-o pungă de plastic.

Nadine a luat din garderoba arhitectului un costum negru de vară, o cămașă albă și o cravată cu nodul prost făcut. Pantofii îi sunt prea mari, așa că își pune tot bascheții. Și-a făcut sprâncenele cu creion negru. Pare un bărbat cu părul tuns scurt și se miră că nu s-a gândit la asta mai demult.

173

La ieșire, soarele le izbește drept în cap. Orbitor. Palmă arzătoare, opresivă și binefăcătoare. Păcat că nu-și pot petrece

după-amiaza la iarbă verde.

Rulează cu ferestrele complet coborâte. Nadine se gândește la casa pe care tocmai au părăsit-o.

— Tipul este chiar victima mea preferată. Să trăiești îngropat între cărți, să te prăbușești între discuri și casete video. Sordid. Îi plăceau autorii dezabuzați, artiștii blestemați și curvele degenerate... Aprecia decadența clasificată în ordine alfabetică. Spectator bun, sănătate bună. Aprecia genul celorlalți de departe. Cu moderație. Mai ales cu moderație. Fără insomnie, cu conștiința curată în orice ocazie. Ceea ce am făcut cu el ține de moralitate.

— Gusturile și culorile nu se discută. Prefer totuși cadavre de caralii.

Nadine dă muzica mai tare. Conduce al dracului de bine.

Doar țesătura costumului o mănâncă puțin.

Tall and reckless, ugly seed. Reach down my throat you filthy bird, that's all I need, the empty pit, ejaculation, tribulation. I SWALLOW. I SWALLOW.

Capitolul XXVIII

Se apropie prea devreme de Nancy. Pe înălțimile Toulului se opresc într-un magazin izolat de pe marginea drumului. Un fel de butic unde se vinde benzină, alcool și haleală. Te-ai fi crezut în Texas, model redus și înverzit.

Casetofonul urlă.

Aș vrea să pot conta pe cineva. Aș vrea să n-am nevoie de nimeni.

174

Nadine oprește motorul. Își amintește că a mai ascultat melodia asta gândindu-se la altceva. Cu mult înainte să dea de Manu, într-o epocă revolută, când se simțea tare singură.

Micuța țipă:

— Băga-mi-aș, ce sete mi-el Băga-mi-aș, cât rezistă alcoolul ăsta, prea a fost tare. O sticlă de whisky de dimineață. Hopa!

Face salturi de cabrioletă, în parcare. Privește în jur și începe iarăși să țipe:

— Futu-i, ce haios e pe-aici. Dacă tot e devreme, hai să dăm o raită prin pădure. Ce zici, nu că e haiosă?

Soarele e mereu la fel de alb și se lipește de piele. Nadine simte arma în buzunarul interior al hainei, greutate prezentă și agreabilă.

Manu intră în magazin fără să o aștepte. Nadine întârzie puțin privindu-se în geamurile mașinii. Chiar că pare bărbat și încă unul de o anumită condiție.

Magazinul are tavanul jos și o singură încăpere. Ușile sunt larg deschise și înăuntru e cam întuneric. Nadine se apropie. Din depărtare o vede pe Manu scoțându-și pistolul, umbră în *contre-jour*. Detonare. În momentul în care ajunge la ușă, Manu se clatină. A doua detonare. Nadine intră în magazin și distinge o siluetă în picioare, în celălalt capăt. Trage de trei ori. Umbra alunecă moale în jos, fără să riposteze.

Ochii Nadinei se obișnuiesc cu întunericul. Manu e lungită pe jos. După câte corpuri a văzut Nadine, știe ce înseamnă asta. Și înțelege că, după cât sânge curge din gât, din abundență, se poate vorbi despre un cadavru.

Manu poate fi numită de acum cadavru.

Nu se poate hotărî să se aplece pentru a o privi mai de

175

aproape.

De altfel, nu trebuie să-și dea osteneala să se asigure că e moartă.

Să se asigure că e moartă. Nu trebuie să-și dea osteneala.

Punând cap la cap toate elementele pe care a avut timp să le vadă, înțelege că Manu a hotărât – nu va ști niciodată de ce – să deschidă focul asupra proprietarului magazinului. Tipul avea carabina încărcată și n-a ezitat. Nici asta nu va ști niciodată de ce.

Gândește automat. Însă nimic nu se leagă de nimic. Vid de emoție. O parte din ea recapitulează faptele. Operație clinică. O

altă parte este deconectată. Nu are chef să o repună în funcție.

Nu are chef să trăiască viitorul.

Manu este în mijlocul camerei. Putând fi văzută de sus, aruncată pe jos, însângerată. Capul e separat de trunchi printr-o rană strălucitoare.

Nadine golește casa. E absolut calmă. Simte că îi vine, simte râcâind-o pe gât.

Din când în când aruncă o privire spre corpul micuț din mijlocul camerei. Nu a dărmănat nimic în cădere.

Îi este frig.

Deasupra răniei, Manu păstrează un surâs feroce.

La ce s-o fi gândit în ultima clipă?

În orice caz a făcut-o să zâmbească. În ultima clipă.

Nu o poate lăsa acolo cu picioarele ei albe și cu rictusul răutăcios. Cu părul atât de scurt, de i se vede pielea capului.

Se gândește și înhite în sec. Tremură de frig, inundată de transpirație. Ia o cuvertură de pe o etajeră. Înfășoară corpul cu teama de a nu se desprinde capul. În afară de o dată la Fatima,

176

nu au stat niciodată atât de aproape. Regretă proteste că nu a luat-o niciodată în brațe.

Când se gândește la treaba asta pe care o găsește stupidă, nodul din gât i se transformă în plâns și se liniștește.

O pune pe bancheta din spate a mașinii, se întoarce în magazin și ia mai multe sticle de whisky. Plânge fără zgomot,

plânge ca și cum ar respira. Demarează, încercând să numere de câte zile sunt împreună. Termină o jumătate de sticlă de whisky și trece la alta.

Nevoie de nimeni.

Dă sunetul mai încet. Întreabă cu voce tare:

— Care erau ultimele cuvinte pe care trebuia să ni le spunem?

Cuvintele sunt de neînțeles, căci nu încetează să plângă.

Repetă:

— Ultimele cuvinte, futu-i, care erau?

Carambolaj intern. Răscolește prin memorie, dar nu ajunge să-și amintească. Urcă spre pădure, fără să vadă nimic din cauza soarelui și a lacrimilor.

Se oprește în vârf. Se clatină ieșind din mașină. Copacii sunt foarte verzi și lumina plăcută.

De bine de rău, o scoate și pe Manu. Îi e frică să nu se desprindă capul, îl ține cu grijă ca să rămână sudat de trup. Nu ar vrea să-i rămână și așa ceva pe retină. O așază pe pământ.

Desface cuvertura. Acest cadavru prețios. Îi desface nasturii cămășii. Partea de jos a trupului a rămas intactă și albă, aproape o piele care trăiește. Strivită până la bărbie. Apoi figura intactă.

Nu lipsește mare lucru.

Fiindcă a văzut destule corpuri mutilate în ultima vreme, acesta nu o prea dezgustă. O mângâie pe Manu pe tâmplă și

încearcă să rămână demnă pentru a-i putea vorbi puțin:

— O să te las aici. Sper că ne-am simțit la fel de bine, și tu, și eu. Sper că ne-am simțit la fel de bine. O să te las aici.

Deschide o sticlă de whisky și bea cât de mult poate dintr-o singură sorbitură. Se asfixiază bând, căci plânge în același timp. Aruncă restul de whisky peste cea întinsă pe pământ. O sărută ușor pe pântecul acoperit de whisky. Bocește de-i sare cămașa, își freacă fruntea de pântecul lui Manu. Printre lacrimi, vede unghiile roșii strălucitoare și imobile. Golește încă o sticlă peste cadavru. Încercând cu grijă să-l ude tot. Varsă și o a treia sticlă. De acum, de câte ori se va gândi la acele momente, prima imagine care-i va reveni în minte, aceasta va fi. Sub arbori, în lumină plăcută, gâtul tăiat și udat cu whisky.

Își amintește de Francis. Pare atât de departe. Cercul s-a închis. Din fericire, „totdeauna” poate fi numărat în ore. Caută o brichetă și aprinde un permis de circulație. Îl ține cu mâna întinsă până când ia bine foc. Îl aruncă peste cadavru. Uite că și asta era adevărat: whisky-ul arde foarte bine. Corpul este acoperit de o flacără joasă și uniformă, o cuvertură care dansează. Primul lucru care se aprinde sfârșind este părul. Miros puternic. Apoi un alt miros, cel al pielii. Te face să te gândești la deserturile flambate din restaurante.

Nadine se sprijină de un copac și vomită. Cum continuă să plângă, voma țâșnește sacadat și o îneacă. O înghite și o scuipă iarăși, cade în genunchi în propria vomă și nu încearcă să se ridice.

Ceva mai târziu, urcă în mașină. Dă casetofonul la maximum.

The monopoly of sorrow.

Pe bancheta din spate se vede o pată închisă de sânge.

178

Mașinal, Nadine își spune că pe o husă de culoare închisă pata nu s-ar fi putut remarca.

Se privește în retrovizor. Nu mai are aerul unui bărbat cu ochii așa umflați de plâns.

Hotărăște să meargă la întâlnirea cu Fatima.

I went in war with reality. The motherfucker, he was waiting for me. And I lost again.

Nu era nici o săptămână de când se cunoscuseră.

Partea a treia

Partea a treia

Face un prim tur al parării la ralanti. Nu mai plânge. Are crampe ale mâinilor, căci strânge volanul prea tare. Stinge o țigară în scrumiera de lângă cutia de viteze. Imediat aprinde alta. Parcurge cu privirile mulțimea din parcare. Și-a pus ochelarii de soare ai lui Manu. Îi e greu să fie atentă, să-și aducă aminte că o caută pe Fatima printre ceilalți. Gândește sacadat, în dezordine. Prin minte îi trec tot felul de lucruri. Îi place ca muzica să-i pătrundă în cap și să-i ocupe acolo tot locul. *Ea poate să ne schimbe pe toți, nu are nevoie de curaj.* Piesa se confundă perfect cu propria ei angoasă, realitate sonoră adecvată. Ca o manifestare separată de dezechilibrul interior. *Frica este acolo, nu o poți vedea, nu o poți simți decât noaptea pe străzi. Aceasta este femeia în alb.*

Păianjenul își țese pânza între ea și exterior și întorcându-se spre ea, îi aduce calmul. E ghemuită în străfundurile ei însăși. Face un al doilea tur spre benzinărie. Spiritul îi împietrește și îi aruncă vrac imagini ale lui Manu. Fatima se sprijină de panoul

179

pompei cu numărul 6. Tarek este așezat pe jos lângă ea, cu o sticlă de coca-cola de plastic între picioare. Nadine se întreabă dacă chiar își dorește să-i vadă.

Vin către ea. Nadine își dă seama că trebuie să aibă o expresie cu totul ieșită din comun după expresia lor apropiindu-se.

Rămâne în picioare, nemișcată, așteptându-i să sosească.

Tarek îi trimite un surâs larg:

— Nici măcar nu te-am recunoscut.

E un pic cam încurcat, nu prea știe ce să-i spună. O privește și neliniștea îi crește. Ei îi place vocea lui, dar nu găsește nimic să-i răspundă. Fatima o privește și ochii i se întunecă mai mult decât oricând. O ia în brațe fără ezitare, o strânge la pieptul ei pentru a o consola și Nadine începe din nou să plângă.

Apoi se îndepărtează și spune:

— A coborât acum o oră. O prostie.

Cuvintele țâșnesc rău articulate. Tonul e straniu, deplasat. Nu vrea să vorbească. Inexorabil, ei sunt în afara poveștii chiar dacă Fatima e caldă și plină de viață. Păianjenul a făcut un lucru bun. Pânza este mai solidă și mai opacă decât un perete. O parte din creierul ei s-a îndepărtat în liniște și îi observă reacțiile. Să meargă drept, fără să spună nimic, să-l urmeze pe Tarek în mașină.

Nu mai plânge. E năucită și obosită. Se lasă condusă. Tarek se așază în spate, lângă ea, vorbindu-i încetișor. Îi explică Nadinei că merg într-o Formula 1, că nu trebuie să se teamă de nimic, că se vor ocupa ei de tot. O întreabă dacă vrea să bea ceva.

Vrea doar s-o lase în pace, însă nu spune nimic. Se uită pe geam. Se simte departe de lume, incapabilă de a găsi măcar un

singur semn pe care și ceilalți să-l înțeleagă. Afară, casele sunt

gri, în ciuda soarelui care îi inundă. Nu e o culoare care să te încânte. Oamenii trec într-o parte și în alta pe trotuare. Doi copii, unul mai mare și altul mai mic, se aleargă fără a ști bine dacă se joacă ori urmează să se ia la bătaie. Un grup de fete în mini așteaptă autobuzul. Toate au părul negru și drept. Un grup de arabi discută pe o bancă și privesc trecătorii fumând. Tarek continuă să-i vorbească.

Nadine întreabă brusc:

— Și pe Noëlle? Ați găsit-o?

Fatima răspunde că nu a sosit la întâlnire. Nadine nu este interesată de explicații. Prin fața geamului trec un hotel coșcovit, apoi un restaurant cu terasa plină de flori și de oameni îmbrăcați de vară, o școală cum se construia în anii '70 placată în gri și roz. Obloanele magazinelor sunt coborâte, e trecut de ora șapte.

Mâinile i se mișcă fără încetare, fără să le acorde atenție. Îi aranjează părul, desfac un nasture al cămășii, îl închid la loc, se așază pe genunchi, îi mângâie ceafa, îi scot și îi pun la loc ochelarii, îi freacă ochii. Tarek îi ia mâinile într-ale sale, i le închide într-ale sale. Gestul e ca o implorare. I le strânge și mai mult. Se lipește de el, se agață de el, își cuibărește fața lângă gâtul lui. Contactul cu celălalt trup îi face la început bine și încearcă să se cuibărească și mai adânc. Își revine brusc. Vede ceea ce face și înțelege că nu folosește la nimic. Se îndreaptă de spate pe banchetă. I-ar fi plăcut să îi spună ceva care să îl

liniștească, dar n-arechef să scoată nici un cuvânt. Își pune căștile.

Liberă în întuneric, noaptea, poți să-i vezi ochii arzând,

181

scăpărări de foc; frica e un animal căruia îi place să știi să plângi.

Când ajung în parcare, le zice: „vă las aici”. Tarek o ia de mâini, deși ea ar vrea să nu o mai tot atingă. Îi spune aproape răutăcios:

— Nu ești în stare să pleci, așa că rămâi aici. Dormi puțin, pe urmă mai vedem.

Îi urmează. Fatima nu scoate nici un cuvânt. Privește fix în pământ, cu maxilarul crispat. Intră într-o cameră, una dintre acele camere cu trei paturi și televizor.

Se așază toți trei pe patul cel mare și aprind televizorul. Ochii Nadinei ard. Fumează când din țigara de tutun, când din cea cu iarbă, care trece de la unul la altul. Filmul se numește *E vreun francez în sală?* Un caraliu vicios dă o mașină de bărbierit unei bătrâne, ca să-și radă fofoloanca și un prieten le face fotografii în timp ce și-o trag, în picioare.

Se trezește cu o sticlă de whisky în mână și realizează că Fatima sau Tarek mersese să o cumpere. Nici nu remarcase că unul dintre ei a ieșit din cameră.

Nadine o privește pe Fatima și își dă seama că și ea e tristă, cu adevărat tristă că Manu nu este cu ei și nu o să o mai vadă

niciodată.

O să plece împreună cu fratele ei, cu banii pe care îi vor obține pe diamante. Nu e mulțumită. Știe că vor fi prinși. Poate că nu de către brațul lung al legii, ci de către o logică implacabilă. O să crape ca o cățea. Poate să se zbată cu toată furia din lume, o să crape ca o cățea. Poate că are în sânge premoniția. Poate că e născută pentru mister. Cu gura însângerată, povestea fiecăruia se va sfârși rău.

182

O întreabă pe Nadine: „*Și-acuma ce-o să faci?*” Nu așteaptă vreun răspuns. Pare că știe ce se va întâmpla. Se întoarce cu fața la perete și va rămâne toată noaptea cu ochii larg deschiși, așteptând ziua pentru a se întoarce acasă. Tarek își scoate puloverul și pantalonii și alunecă sub cearșafuri. Nadine se întreabă de ce trebuie să doarmă amândoi în același pat. Și adorm spate în spate.

Se trezește în plină noapte. Cu sentimentul vinovăției atenuat, rămas ca o greutate în fundul sufletului. Caută pe pipăite sticla, țigările și bricheta. Își pune căștile: *Mângâie frica*.

Tarek se apleacă peste ea ca să ia pachetul de țigări. Îi pare rău că l-a trezit. Știe că vor face dragoste, deși n-ar trebui deloc s-o facă. Își scoate căștile cu părere de rău:

— Se pare că atunci când ți se amputează un braț, în prima perioadă tot îl mai simți. Cu mine e la fel. Ea e încă aici. Iată de ce încă mai am un pic din curajul ei și de asta și trebuie să plec

mâine.

O sărută, o înlănțuie. Nu îi atinge nici sânii, nici pânțele, nici sexul, îi frământă doar partea de sus a coapselor și șoldurile, ea își înnoadă picioarele peste talia lui. Îl simte în pânțele ei, a intrat firesc, direct, condus de energia dorinței de a o face. Simte că vrea să-i dea și ei din această energie, să-i ridice greutatea de pe suflet. Transpiră abundent, își ling reciproc rănilor. Nadine își dă drumul sub el, liniștită pentru moment. El vrea să-i umple trupul cu dragoste, iar ea se deschide cât mai mult posibil în fața dorinței lui.

În același timp, e dezolată. Propriul corp o încurcă, e îngropată de vie în el. Îneacă. Încearcă să se retragă cu blândețe din îmbrățișare. Tarek îi mângâie șoldurile și o înlănțuie tandru.

183

Reprimă spontan gestul de răspuns la care trupul ei aspira.

Pielea fierbinte e unșuroasă. Încrederea nevinovată cu care vine spre ea o scârbește violent.

Se îndepărtează de el cu încetul, mimând inconștiența somnolenței. Apoi cade într-un somn profund, pe cînd el o întreabă grav dacă nu ar vrea să rămână cu ei.

Așteaptă răbdătoare să-l audă respirând regulat, își strânge lucrurile pe pipăite, apoi iese să se îmbrace în grabă pe culoarul întunecat. Asta-i amintește de vremea cînd, adolescentă fiind, și-o trăgea lângă cine știe ce perete. Spaimă febrilă de a nu fi surprinsă, nemaipomenită grijă odată trecut pragul. Afară, aerul

devenise mai respirabil.

Ca de obicei, zgomotul walkmanului îi dă liniștea necesară, merge pe marginea unei șosele naționale întâlnind panouri publicitare imense, în care femeile își exhibă pieptul.

Își examinează cu atenție sufletul, îl întoarce pe toate părțile.

În căutarea unei mărci a regretului, a sentimentului de vină că i-a părăsit fără măcar să le spună la revedere. Însă nu găsește decât o plăcere înfinită de a merge în plină noapte. Eliberare aproape carnală. Nu a făcut altceva decât să scape dintr-o stare călduță.

Nu-i pasă că este lașă și că fuge de orice discuție. Merge drept înainte, așteptând să recunoască locurile.

De nu se știe unde i-a venit o putere incomensurabilă, e plină de certitudine și de calm.

Se ivesc zorile, deja e cald. Merge către soarele care urcă pe cer. Intră în oraș.

În minte îi revin imagini, fragmente de conversație. Memoria este un lucru ciudat, care redistribuie datele fără grija ierarhiei

184

sau a cronologiei.

Trupul îmbrățișat sub arbori devine o imagine de sărbătoare, doar lumina s-a schimbat, e o zi a fericirii.

A o întâlni pe cea care îți seamănă. Toate acele elucubrații despre sufletul pereche i se păruseră teribil de suspecte. Nu duceau la nimic.

Se întâlnește cu oameni care pleacă la muncă. Oricare dintre ei o poate recunoaște și o poate arăta urlând. Nu e tensionată, ci doar foarte atentă, gata să-și arunce creierii în aer la cel mai mic gest suspect.

Merge cu degetele strânse pe armă ca și când ar fi ținut de mână un iubit foarte prevenitor.

Nu o vor prinde. Nu se simte nici vulnerabilă, nici ezitantă, merge drept înainte.

Ajunsă în centrul orașului – a mers mult timp, ținând cont de numărul de piese care au defilat prin căști –, cumpără o sticlă de whisky și ciocolată. Soarele e sus și arde cât de tare poate.

Se așază pe o bancă într-o piațetă plină de verdeață și de jucării pentru copii. *Burn it clean*. Cu ochii pe jumătate închiși, bea alcoolul calduț, cu înghițituri mici și lacome. Se lasă zdrobită de căldură. Soarele este generos și cu ultima dintre curve.

Cu vârful degetelor mângâie patul pistolului și masturbează țeava, freacă metalul ca pentru a-l face să se întărească și să se lungească, să-i descarce în gură sperma lui de plumb.

E gata, uimită de cât poate fi de calmă. Scoate arma din buzunar, ghiftuită de soare. Când glonțul va pleca, se va gândi la Manu și astfel vor rămâne împreună.

E culcată la pământ, pe burtă. Cu brațele zdravăn sucite la

spate de un bărbat care stă în genunchi călare pe ea. Dezarmată.

Legată. Au sărit pe ea fără a-i mai lăsa timp să înțeleagă ce se întâmplă. Unii sunt în civil, alții în uniformă. La câțiva pași, se aude rumoarea trecătorilor care s-au adunat în jur, au înțeles cine este și se felicită că au capturat-o. Își simte sângele curgând din gură. Și-a mușcat buzele în cădere.

Aceste lucruri trebuiau să se întâmple. Ai fi crezut că le poți scăpa.

Table of Contents

[eцент1.](#)

[1M](#)